

Láng Attila D.

Sophie

Láng Attila D.

Sophie

1999

A szerző magánkiadása, 2020

ISBN 978-963-89965-5-8

Beának

Itt szeretett üldögélni a legjobban, ez volt a legeldugottabb hely az egész parton. Felülről semmi sem látszott belőle, a kiugró sziklák eltakarták nemcsak a kis bemélyedést, de a hozzá vezető utat is. A partról nézve se láttak belőle semmit. Ha felmászott ide a sziklafal nyaktörő, zegzugos ösvényein, elláthatott egészen messzire, még a nemzetközi hajójáratokat is látni lehetett tiszta időben, pedig azok nagyon messze járnak a parttól. Úgy tűnt, innen belátja az egész óceánt, s különös volt a gondolat, hogy még ez a hatalmas vízfelület is csak töredéke az egésznek.

A mélyedés előnye azonban nem a kilátás volt, hisz a sziklafal tetejéről még messzebbre láthatott, ráadásul nem kellett mászni – hanem hogy senki sem tudott róla. Sok hely van a faluban, ahol egyedül lehet az ember, de ha keresik, rátalálnak. Ez volt az egyetlen hely, ahol senki sem találhatott rá, ha ő nem akarta. Rajta kívül csak ketten tudtak róla, Macska és François Charvel, de ők hallgatnak. Amikor François nincs a faluban, akár hetekre elbújhatna ide Macskával, mindenki másfelé keresné. Persze előbb-utóbb még itt is megtalálnák, hiszen François Charvel minden hónapban eljön a faluba, és ha megtudja, hogy ő eltűnt, nyomban idejönne, akármennyire fél felmászni a sziklafalon. Nem tarthatná titokban, hogy megtalálta, az olyan, mintha ő maga rejtegetné, megbüntetik érte. Úgyhogy a mélyedés is legfeljebb egy hónapra nyújthatna menedéket a világ elől.

Ha fél évvel ezelőtt nem támad François Charvelnek az az őrült ötlete, hogy olyan viharban akarjon halászni, most ő se tudna a mélyedésről a sziklafalban. De hát muszáj volt jelezni neki, különben összetöri a csónakját a zátonyokon. Az volt a szerencséje, hogy nála volt a nagy rúdlámpa, különben már a tenger fenekén lenne. Aztán persze amikor partot ért, megszáradt és fölmelegedett, meg kellett mutatni neki, honnan is kapta azokat a jeleket.

Elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a nyakigláb François Charvel a ronggyá ázott overalljában, amint hálálkodik Martinet apónak, hogy olyan jól megmutatta neki az irányt. Semmiség, felelte az apó zavartan, hisz ez a dolgom, nem tesz semmit, a világért be nem vallotta volna, hogy már megint vaksi volt. De François tudta, hogy a fény nem az őrházból jön, s azt is felismerte, kinek a lámpája. Másnap elkapta őt az utcán, hálálkodott, végül muszáj volt megmutatni neki a mélyedést. De megígérte, hogy hallgat róla.

Kár volt megmondani neki, hazudni kellett volna valamit, vagy egyszerűen azt felelni, az ő dolga, hogy honnan jelzett, ne kíváncsiskodjon. De hát ilyen ez a François Charvel, senki se tud ellentmondani neki, ha az emberre függeszti azt a két nagy birkaszemét és hebegve kérlelni kezd. Most meg megint itt van a faluban, ezért neki kilencig mindenképpen haza kell érnie, különben a néni keresni kezdi, és így meg is találja. Nem lehet erre a François Charvelre komoly titkot bízni.

Valamit ki kellene találni pedig, hogy egy kis nyugta lehessen a nénitől. Az még hagyján, hogy állandóan kritizálja, soha nem elégedett semmivel, kellemetlen ugyan, de ki lehet bírni. Csak ne járna folyton a sarkában, ne akarna állandóan vigyázni rá! Eddig egyetlenegyszer keveredett bajba, ötéves korában, véletlenül eloldotta a csónak kötelét. No és? Akkor se lett semmi baja, és hol van az már, nyolc éve. Megtanult vigyázni magára. Máskülönben ide se tudna feljönni. A néninek aligha sikerülne, annyira fél a magasságtól, odafent is mindig az út belső felén megy, nehogy véletlenül a szakadék szélére tévedjen. Ha meglátná, ahogy itt ül, hatvan méter magasan a tengerpart fölött, a sziklára könyököl és a tengert nézi, hát menten elájulna. Pukkadjon meg.

Felállt, zsebre gyűrte a csokipapírt, s lenyalta az ujjait. Kilépett a sziklapárkányra, egészen a legszélére, csípőre tette a kezét és fölnézett a sirályokra, amik odakint keringtek és lesték a halakat. Jó

lehet sirálynak lenni. A sirályoknak nincsenek gondjaik. Attól kezdve, hogy megtanul repülni, mindegyik a maga ura, azt csinál, amit akar. Lepillantott. Igen, van még egy nagy előnye ennek a párkánynak. Egyszer lelógatott innen egy kavicsot fonálon, hogy megmérje, milyen mélyen van odalent az a lapos, fehér szikla. Harmincnyolc méter volt. Még van onnan vagy huszonöt méter a földig, köröskörül csupa megmászhatatlan, egymásra dobált laza szikla. Az a fehér, lapos kő odalent teljesen megközelíthetetlen. Legfeljebb helikopterről, ha van olyan őrült pilóta, aki megkockáztatná, hogy beleveri a gépét a sziklafalba. Szép is volna. Egyetlen óriási tűzgolyó lenne az egész gépből, kirobbantana egy darabot a falból is, úgy zuhanna rá a lapos kőasztalra. Semmi se maradna abból, aki odalent fekszik.

Megint felnézett a sirályokra, aztán megfordult. Egyszer majd megnézi közelebbről azt a lapos követ odalent. De ma még nem. Most hazamegy és engedelmesen bólogat a néninek. Csak azért is.

Míg leereszkedett a partra, villanásokat látott a tengerről. A zsebébe nyúlt és bekapcsolta az adó-vevőjét, mindig a parti őrség hullámhosszára volt állítva. Jól sejtette, a *Moselle* érkezik, félóra múlva ki is köt. Végre valami jó hír, este átmehet Gaston bácsihoz. Az istenit! Egy pillanatra nem figyelt, megcsúszott és majdnem lezuhant. Ez felzaklatta. Kicsi kora óta mászkált ezen a sziklafalon, ismert rajta minden talpalatnyi helyet, jobban, mint bárki a világon – kivéve persze a sirályokat. Sőt azok nem gyalogolnak rajta, úgyhogy a járható útvonalakat még a sirályoknál is jobban tudja. Lenézett, kíváncsi volt, mekkorát esik, ha egy kicsivel ügyetlenebb. Beleborzongott. Legfeljebb három méterre volt alatta egy kiszögellés, arra esett volna, összetöri magát, de amilyen szerencséje van, életben marad, amíg segítség nélkül lassan ki nem szenved. Hát azt már nem. Ha zuhan az ember, zuhanjon rendesen, sokáig, a filmekben az ilyeneket lassítva mutatják, állítólag az ember átéli közben az egész életét, aztán egy pillanat alatt legyen vége. Vigyázni kell, mert a fal kiismerhetetlen, alattomos, könnyen keresztülhúzza az ember számítását. Ha most megcsúszik, nem ő lett volna az első, aki akarata ellenére a falon leli halálát. Ha pedig teljesen elege lesz az emberekből, nem ő lesz az első azok közül sem, akik szándékosan.

Mire leért a parti fövenyre, háromnegyed kilenc is elmúlt, a *Moselle* éppen befordult a kikötőbe. Jobb lesz most már, ha Gaston

bácsival megy haza, akkor nem pöröl majd a néni. Futásnak eredt a kikötő felé.

– Jó estét – biccentett Pontignac a rakodóknak. – Hát megjöttünk. Mi újság idehaza?

– Semmi – morogta Joachim Picard, miközben a kikötőbakra csomózta a kötelet. Utálta Pontignacot az örökös hülye kérdéseivel, és még jobban a *Moselle*-t, ami folyton olyankor futott be, amikor már otthon szeretne lenni az ember és a sörét iszogatni.

– Megellett – szólt föl sógora, a szakállas Michel. – Szép bikaborjú, életrevaló.

– Azannya – mondta Pontignac elismerően. – Látod, nem gondoltam volna, hogy a vén Lucie még egyszer megcsinálja. Hogy bírta?

– Aránylag jól, bár gyenge még. Azér kihívtam Jacques-ot, éppen nála van. Jó utatok volt?

– Hosszú – nyújtózott Pontignac. – Szeretnék már végre ágyba lenni.

– Azt elhiszem – dörmögte Joachim Picard csak úgy magamagának. – Mi meg rakodhassuk az árut éjfélig.

A *Moselle* Southamptonból hozott mindenféle árut, amit Lecouvrier úr, a hajósgazda összevásárolt, hogy itthon eladja. Visszafelé majd a környékbeli terményeket viszi, gyümölcsöt, gabonát, Picard-ék borát is ez a hajó adta el Angliában, Joachim morgolódása hát igazságtalan volt. De Joachim mindig morgott valamiért.

Pontignac komótosan lebaktatott a palánkon, kezet rázott Michellel és a kezébe nyomta a raktér kulcsait. – Adjon isten, én megyek. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Marcel – intett Pierre Fleury, akinek szintén leragadt már a szeme, de még nem mehetett, ő maradt ügyeletben a hajón. Közben a legénység többi tagja is elősorjázott, s nagyokat nyújtózkodva indultak hazafelé.

– Hát ez? – nézett Bernard Fleury a sziklafal felé, ahonnan nagy sebbel-lobbal érkezett valaki. Nehéz volt felismerni a szürkületben. – Kinek ilyen sietős?

– Nem az unokahúgod, Gaston? – meresztette a szemét Pontignac. – De, a lesz, a szokott így rohangászni. – S folytatta útját a falu felé.

A szikla irányából futva közelgő alak rövidesen beért a kikötő fényeitől megvilágított területre. Fújtatott egyet, s odaintett a rakodóknak. – Jó estét. Gaston bácsi elment már?

– Nem a – mutatta Bernard Fleury –, fenn van még a hajón. Jó estét, Sophie, mi szél hozott?

– Semmi – vont vállat –, csak erre jártam. Szervusz, Gaston bácsi.

– Jó estét – jött le a palánkon a magas Gaston Moreau. – Ha velem akarsz jönni, iparkodj, mert nem várok, ágyba akarok már lenni.

Sophie bólintott s búcsút intett a *Moselle* körül munkálkodóknak. Hazafelé nem szóltak egymáshoz egy szót sem, mindketten a maguk gondolataival voltak elfoglalva. Fél tízre járt, mire elérték Moreau-ék utcáját a faluvégen. Marie-Florence Dupeyron kijött elébük, üdvözölte bátyját, s elkísérte egy darabon, hogy elbeszélgessen vele. Sophie nem volt kíváncsi a szavaikra, bement a házba. Odabent a szokott unalom. Jean bácsi már aludt, holnap korán kel. Levágott egy darab kalácsot és bement a szobájába.

– Vaudrois!

– Nem hallod? – lökte oldalba Françoise. – Alard szólít, ne aludj!

Morcos képpel állt föl. A gondolatai éppen a tengeren jártak, a tavaly nyár jutott eszébe, amikor Gaston bácsi átvitte őket Angliába. Összehaverkodtak egy angol tengerésszel, virslit ettek angol mustárral, anya vidám volt… – Egalité Fülöp. – Az osztály felmorajlott.

– Bocsánat – fuvolázta Alard –, mintha rosszul hallottam volna mélyértelmű szavait. Jól értettem, hogy azt mondta: Egalité Fülöp?

Szóval megint marhaságot mondott. Bánja is ő, csináljon Alard, amit akar. Pukkadjon meg. – Azt mondtam.

– Értem – bólogatott Alard nagy komolyan, s háta mögött összekulcsolt kézzel járkálni kezdett ide-oda. A nevetés csendben bugyborékolt, még visszatartották, várták, mit fog mondani a hosszúkás fejű osztályfőnök. – Napóleon első felesége tehát Egalité Fülöp. Milyen érdekes… Vajon mit szólt ehhez a pápa?

Kirobbant a röhögés, az osztály ide-oda dőlt a padokban. Alard elnézően mosolygott, Sophie-ra rá se nézett, nem látta, ahogy elsápad és a zsebébe dugja a kezét. Szemét alak vagy, Alard, a fele-

séged is azért hagyott ott, mert egy szemét alak vagy, csak ő előbb észrevette, és neki könnyű, csak összecsomagolt és ment. Mi is itthagynánk egy pillanat alatt, ha tehetnénk, elhiheted.

– Egyébként ha már itt tartunk, ki is volt a pápa azokban az időkben?

A tizenkilencedik század első pápája VII. Piusz volt, uralkodott 1800-tól 1823-ig, de ezt azért se fogom megmondani neked, Alard, hadd örülj, hogy nem tudom, pedig tudod, hogy tudom. XII. Leó, aztán VIII. Piusz, tudom az egész díszes társaságot. – IV. Benedek – felelte közömbös hangon, olyan arccal, mint aki arra a kérdésre felel, hány óra van. A tanár úgy meglepődött, hogy ránézett. Ahogy összekapcsolódott a tekintetük, megérezte, valami nincs rendben, s ahelyett, hogy újabb elmesziporkával szórakoztatta volna az osztályt, visszament a katedrára és belelapozott a jegyzeteibe. Semmi szín alatt sem ismerte volna be, hogy nem emlékszik IV. Benedekre, pedig Sophie tekintetén látszott, nem véletlenül mondta. Végre megtalálta a pápák névsorát. Sokáig kellett keresgélnie, végignézte a fél névsort visszafelé, míg végre megtalálta. A kilencszázadik esztendőben lépett a pápai trónra, ezekről az időkről nem is tanultak, nem csoda, ha ő maga se tudja tanár létére. 900 éppen fele az 1800-nak. Világos. Sophie nagyon jól tudja az évszámokat, a neveket, a kisujjában van az egész történelem, és elég büszke ahhoz, hogy ha burkoltan is, de a tudomására adja. Ahhoz viszont dacos, hogy jól feleljen.

Na mi lesz már, Alard? Mondd ki a szentenciát, Vaudrois tévedett pár évszázadot, előfordul az ilyesmi, és IV. Benedek alighanem Napóleonnal együtt megkoronázta Gyermek Lajost is. Ha ugyan tudod, te süsü, hogy ki volt Gyermek Lajos. Írd be a fát és essünk túl rajta. Tudod, hogy nem érdekel, mit írsz be a hülye könyvedbe, az se, hogy röhögteted az osztályt rajtam. Éld ki magad, aztán robbanj szét.

– Leülhetsz – intett a tanár félpercnyi néma csend után, amit az osztály csodálkozva szemlélt, főképpen azt, hogy nem ír be semmit erre az ordítóan hibás feleletre. – Milyen változtatásokat csinált Napóleon Európa politikai térképén, Picard?

Visszaült a padjába és tovább játszadozott a tolltartója cipzárjával. Françoise sutyorgott neki valamit, de rá se hederített. Hirtelen a *Ninette* jutott eszébe, mi lenne, ha kimenne vele valamelyik nap? Martinet apó persze nem adná oda a kulcsot semmi kincsért, a

néni ki is kaparná a szemét, pedig a *Ninette* az övé, azt csinál vele, amit akar, a néni se szólhat bele. Csak abba szólhat bele, hogy saját magával mit csinál, az isten a dolgát akárhová tegye. Persze hogy nem engedné ki a tengerre egyedül, pedig ha van hely a világon, ahova csak egyedül érdemes menni igazán, az a tenger. Az ember kifut olyan messzire, amíg a szárazföldből már egy halvány folt se látszik, aztán leereszti a vitorlákat, hasra fekszik az előfedélzeten és ringatózik a hullámokon. Nézi a vizet, a víz is nézi őt. A tenger mindenkire visszanéz, aki ránéz a tengerre, de kevesen vannak, akikre figyel is. Martinet apóra odafigyel a tenger, meg az öreg Jacquot-ra is figyelt, de Gaston bácsira vagy pláne Pontignacra csak úgy odapillant, nem törődik velük sokat, hiába tengerészek. Az ilyen Alard-féléket egyáltalán észre se veszi. Ő az egyetlen, akire még odafigyel a tenger a legöregebb tengerészeken kívül, egyedül őt érti meg, mert ő is megérti a tengert, és a tenger ezt tudja. Hatéves lehetett, amikor megtanulták egymás nyelvét.

A *Ninette* előfedélzetén hasalt, ahogy azóta annyiszor, és nézték egymást a tengerrel. Anya az árboc tövében ült és olvasott. Délelőtt volt, nyár dereka, tűzött a nap, anya szalmakalapot viselt, neki meg egészen átmelegedett már a háta a napon, pedig anya időnként vizet is locsolt rá, nehogy leégjen. De őt nem érdekelte a nap, csak a víz érdekelte, ahogy halkan csobogott a *Ninette* körül, és ide-oda ugráltak rajta a fényfoltok. Lent halak cikáztak meg úszkáltak lassan, sokféle, akkor még csak néhánynak tudta a nevét. Lenyújtotta a kezét a fedélzetről, próbálta elkapni a halakat, de nagyon messze voltak. Akkor már csak a tenger felé nyújtotta a kezét, persze nem érte el, rövid volt még a keze. Válaszolni próbált neki, mert pontosan tudta, hogy a tenger beszél hozzá a csobogással meg az ugráló fényfoltokkal, és úgy érezte, csak egy kicsi kell még, és meg is érti. De sehogy sem értette, aztán végre rájött, hogy mit kell tennie. Előrébb csúszott a fedélzeten, és fejjel előre belecsobbant a vízbe.

Abban a pillanatban úgy értették egymást a tengerrel, mint két ikertestvér. Lemerült, úszni kezdett lefelé, a fenék sziklái irányába. Egészen sekély volt a víz, pár pillanat alatt elért egy kiálló követ, megfogta és körülnézett. A halak nem törődtek vele, csak mentek a dolguk után, úszkáltak ide-oda élelmet keresve, egészen nagyok is akadtak köztük, de ő nem félt. A tenger megnyugtatóan ölelte

körül, és érezte, hogy akár cápa is jöhetne, a tenger megvédené. Így ringatóztak együtt nagyon sokáig, óráknak tűnt neki, pedig csak néhány másodperc lehetett, amíg megérezte feje fölött a csobbanást. Sokkal kisebb volt a hangja, mint amikor fent a levegőn halljuk, hogy valaki beleugrik a vízbe, ráadásul anya nem is ugorhatott bele rendesen, megütötte volna magát a fenéken. A derekát kapta el, s elrugaszkodott a sziklától.

Jól emlékszik a pillanatra, ahogy felbukkant a vízből, körülvették a záporozó vízcseppek, a tengerből emelkedtek ki és oda hullottak vissza, ők is a tenger voltak. Tényleg nagyon rövid ideig volt a víz alatt, nem is vett azonnal levegőt, volt még a tüdejében. De bolond vagy, mondta anya, és ha belefulladsz, mit mondok otthon? Nem fulladok bele, felelte. A tenger vigyáz rám, megvéd engem. Anya sokáig hallgatta, mikor visszamásztak a hajóra, ahogy a tengerről beszél, sok sületlenséget hordhatott össze, de anya nem nevetett, el sem mosolyodott. Hallgatott, aztán azt mondta: örülök, hogy ilyen barátot találtál, kislányom.

– Mit gondolsz erről, Vaudrois?

Az istenit! Dühösen állt fel, ez az Alard már megint nem bír magával. Mit strapálja magát? Már az előbb is beírhatta volna azt a fát, ha annyira akarja.

– Egyetértesz Marcellel?

Jól adja, azt se tudja, miről van szó. Történelemóra ez vagy micsoda? Alighanem, mert úgy emlékszik, az volt legutóbb, és nem csengettek ki azóta, úgyhogy még az van. Marcel hülye a történelemhez, ha ő valamit mond, az legfeljebb negyedrészben fedi az igazság valamilyen elhanyagolható morzsáját. – Egyetértek, tanár úr. – Nem, majd kijelenti, hogy nem ért egyet, mire Alard a marha fejével megkérdezi, miért nem, és kezdhet töprengeni, miről beszéltek éppen. Legalább látja, hogy felőle felfordulhatnak itt valamennyien.

– Köszönöm, leülhetsz.

Mi a fene, már nem is szórakozik vele? Talán elfáradt, nem csoda, mindjárt kettő, reggel óta nyüstöli a jónépet. Végre hogy már kicsengettek!

Az osztály tolongva megindult kifelé, Alard pókerarccal szemlélte őket, a papírjait rendezgette. Megállította Vaudrois-t és megkérte, hogy maradjon még bent. Látta az arcán, hogy legszívesebben

megfojtaná, de nem törődött vele. Vaudrois elég nehezen kezelhető az anyja halála óta, de hát ki ne lenne az a helyében… Majd helyrejön. Látott ő már sok gyereket, akit trauma ért, előbb-utóbb mind feldolgozta. A gyerekek sokat kibírnak. Csak arra kell vigyázni, el ne hatalmasodjon rajtuk, mert akkor elkíséri őket felnőtt korukban is. – Éppen a ti környéketekre indulok családlátogatásra, s arra gondoltam, ha együtt mennénk, válthatnánk pár szót. Rendben?

Vajon mit felelnél, ha azt mondanám, nincs rendben, keress valaki mást, akinek lelkifröccsöt adhatsz? Összeszorította a száját és nem felelt.

– Akkor jó. – Alard bekattintotta a táskáját és megállt az ajtóban. – Csak utánad.

Pukkadj meg! Sophie kisétált az ajtón, s olyan eltökélten masírozott végig a folyosón, mint egy katonatiszt, hadd lássa Alard, egyáltalán nem kíváncsi rá. A tanár nem törődött vele, lépést tartott, s mikor kiléptek a kapun, a kocsija felé irányította. – Szállj be, elviszlek a falutokig, legalább nem kell buszoznod. – Sophie dühösen ült be. Abban a tempóban, ahogy végiggyalogoltak a folyosón, nem lehet értelmesen beszélgetni, de elfelejtette, hogy már kihozta a nyamvadt kocsiját a szervizből. Most ülhet mellette és hallgathatja a dumáját. Miért nem hoznak valami törvényt azok védelmében, akik azt akarják, hogy hagyják őket békén?!

– Mi újság nálatok? – kezdte a tanár, amire Sophie nem felelt. – Látom, nem vagy beszédes kedvedben. Őszintén szólva én sem, csak hát tudod, milyen egy tanár élete. Muszáj egész nap beszélnem, ezért kapom a fizetésemet. S ha véget ér a tanítás, mehetek családlátogatásra, jövő héten pályázatokat intézek, van dolgom elegendő. Ahogy neked is van éppen elég dolgod, gondolom, semmi kedved éppen az én locsogásomat hallgatni. Igaz?

– Igaz. – Anya is mondta neki, az igazságot elhallgatni helyes, ha azért tesszük, hogy ne bántsunk meg másokat, de nyíltan hazudni nem rendes dolog. Egyszer jól össze is veszett emiatt Gaston bácsival, már nem emlékszik pontosan, min, de Gaston bácsi sokáig magyarázott valamiről, és anya bólogatott, aztán Gaston bácsi megkérdezte, anya másként gondolja-e, és anya nyíltan kimondta, hogy igen. „Kérdezted, Gaston, hát megmondom.” Ezt felelte, erre emlékszik. Valami politikai dologról volt szó, amit még nem értett, azt már nem tudja felidézni.

– Viszont gondolj az előnyére, kocsival hamarabb hazaérsz, mint busszal. – Ördöge van ennek az Alard-nak, éppen erre gondolt egy perccel ezelőtt. Bár inkább bumlizna, csak ne kelljen itt ülnie és hallgatnia a süket dumáját. – Nem akarom hosszúra nyújtani. Látom, hogy nem érzed jól magad azok után, amik történtek, s ezt meg is értem. Meg kell próbálnod túltenni magad rajta. Persze ez nem könnyű, tudom…

Ott megy Caroline Frémont, persze megint Jeannal lófrál, szép dolog, fényes nappal mindenki szeme láttára. Françoise ismer egy lányt Caroline osztályában, az állítólag egyszer rajtakapta őket az erdőszélen a bokrok alatt „félreérthetetlen helyzetben". Micsoda hülye kifejezés. Milyen a félreérthető helyzet? Ha sakkoztak volna ott a bokrok alatt, az is félreérthetetlen lett volna. Félreérthetetlenül sakkoztak volna, vigyorodott el a gondolatra, Alard szerencsére nem látta, az utat kellett néznie, így nem tudta meg, hogy egyáltalán nem figyel rá. Sose értette meg, miért nem képesek mások simán tudomásul venni, hogy valaki szerelmes. Mikor Françoise azzal a mitugrász kis Pierrot-val járt, mindenki mutogatott rájuk meg vihogott, ő is, de hát ez régen volt, hülye kiskölykök voltak még. Most azért már elég nagyok, hogy benőjön a fejük lágya. Caroline nemsokára tizenöt lesz, pár év múlva hozzámegy Jeanhoz és lesz egy gyerekük. Mi van ebben? Anya tizenhat volt, amikor őt a világra hozta, és soha senki nem mondta, hogy rossz anya lett volna. Sokan szidták, amiért nem keresett apát neki, meg azért is, hogy nem nevelte vallásosan, ahogy errefelé a legtöbb gyereket szokták, meg mindenféléért, de mindenki elismerte, hogy nagyon szerette őt és kitűnően gondoskodott róla. Nagymama meg harminc is elmúlt, amikor anya született, és ő is nagyon jó anyja volt neki meg Gaston bácsinak, úgyhogy ennek semmi köze az életkorhoz, ez tehetség kérdése. Marie néni viszont nem volt jó anya, őt tizenhat éves korában otthagyta a fia és elment Párizsba. Bár lehet, hogy az Jean bácsi hibája volt, mert ha Lucas-val is annyit törődött, mint ővele, akkor nem csoda. Persze ez nem biztos, hiszen a fia volt, ő meg senkije-semmije. Az összes rokona közül, aki csak van, Jean bácsi a legtávolabbi, mégis vele kell egy fedél alatt élnie. A bácsi se örült a dolognak, de becsületére legyen mondva, egy szóval sem ellenkezett, pedig tudta, hogy sok gonddal fog járni. Azt nem lehet mondani, hogy kezét-lábát törné, hogy az ő kedvében járjon, de rendesen viselkedik, még soha nem

veszekedett vele, amitől pedig félt, mindig rettegett a veszekedéstől. Anya egyszer azt mondta…

– Szerinted, Sophie?

Hirtelen föleszmélt, hogy Alard kocsijában ül. Körülnézett, még alig hagyták el a város határát. Megnézte az óráját. Fél három lesz, hát hogy vezet ez az Alard, lépésben?!

– Nekem sietnem kell, tanár úr, várnak az ebéddel.

– Hű, igazad van – eszmélt Alard, s rálépett a gázra. Sophie jól látta, ahogy a mutató a harmincasról kezd lassan felkúszni, hát persze, azért hajtott ilyen lassan, hogy megtarthassa *Hogyan változtassunk dühös gyerekeket félóra alatt jólnevelt és engedelmes kislányokká* című előadását, amiért rövidesen a Nobel-díjat is megkapja. Fantasztikus egy pofa ez az Alard. Nem teszi magát, komolyan azt hiszi, hogy érdekli az embereket. Érdekes lenne végigjárni az ország összes iskoláját és felmérést csinálni a seggfej tanárok százalékos arányáról. Holtbiztos itt lenne a legmagasabb. Náluk például száz százalék, amióta nyugdíjba ment az öreg Bertier, az egy értelmes ember volt, de most már egyetlen emberi lény sincs a tanári karban. Valami vegyi úton gyárthatják őket, egyből tanárnak. Illetve ha az egész sulit nézzük, az alsósoknál akad egy-két használható fej, de nem ismeri őket, kicserélődtek azóta, hogy ő odajárt. Végre hogy már hazaér vele ez a…

– Itt is vagyunk – kanyarodott a tanár az utcájukba –, látod, nem is tartott olyan soká. Várj még egy pillanatig.

Megállt a nyitott kocsiajtóban s visszafordult.

– Te nem szeretsz engem, Sophie, ezt mindig is tudtam, de nem zavar. Csak arra kérlek, jegyezd meg: ha komoly baj van, olyanokhoz is fordulhatunk, akiket nem kedvelünk. Hozzám mindig jöhetsz, iskolaidőn kívül is, ha valami segítségre van szükséged. Rendben van?

Sophie hátrasimított egy rakoncátlan tincset a homlokáról. Kérdezhetek valamit, tanár úr? Mindig ilyen hülye volt a tanár úr, vagy mesterséges beavatkozás eredménye?

Hallgatott. A kocsiajtó nagy csattanással szállt ki a kezéből.

– Nem hiszem, hogy Sophie lenne pályám legnehezebb esete, asszonyom – mondta Gustave Alard, míg lassan befordult a tengerparti útról a város felé.

– Lehet, hogy az ön pályájának nem – bólintott Marie-Florence Dupeyron –, de az *enyémnek* feltétlenül. – Szórakozottan dobolt ujjaival az ajtó belső szegélyén. Alard odapillantva észrevette, ugyanúgy dobol, mint két órával korábban Sophie. – Egy fiam van, unokám egyelőre nincsen. Sehol, a rokonságban, szomszédságban sem ismertem ilyen gyereket. Sophie már azelőtt is eredeti gyerek volt, hogy ne mondjam, különleges egyéniség. Most még különlegesebb helyzetbe került, és az én feladatom lenne, hogy ezen túlsegítsem. Őszintén szólva fogalmam sincs róla, hogyan tehetném.

– Türelemmel, asszonyom. Ha akaratoskodik, eressze el a füle mellett, értesse meg vele, hogy annak kell történnie, amit a felnőttek akarnak. Meg kell értenie, hogy árvaság ide vagy oda, a világ nem áll meg, és az ő tragédiája teljesen érdektelen mások szemében.

Marie néni bosszúsan fújt. – Három hónapja ezt csinálom. Az égvilágon semmi eredménye, pontosan ugyanolyan, mint az anyja halála napján. Mint egy kődarab, lepattan róla minden, észre se vesz semmit saját magán kívül. Jövő hétfőn pedig mennünk kell a gyámhatóságra. El tudja képzelni?

A tanár kicsit meghökkent. – Már hétfőn? De hisz ma csütörtök van.

– Teljesen mindegy. Semmi esély, hogy megússza az árvaházat.

– Beszélt már erről vele?

– „Vele” nem. Beszéltem róla *neki,* de akár a falnak mondtam volna. Olyan biztosan tudom, mi lesz, mintha már ott volnánk. Megkérdezik, akarja-e, hogy örökbe fogadjuk, ő pedig nemet mond, mert egyrészt minket utál, másrészt az engedelmesség minden fajtáját, függetlenül attól, hogy előnye származik-e belőle vagy sem. Ezenkívül van egy tulajdonsága, amit Jeanne-tól örökölt. Soha nem hazudik.

– Délután szándékosan rosszul felelt az órámon, pedig tudta a választ – jegyezte meg Alard.

– Kis dolgokban előfordul, de komoly hazugságot még nem hallottam tőle. S mivel természetesen egyáltalán nem akarja, hogy örökbe fogadjuk, ezt is fogja mondani.

– Neki kell vállalnia a döntése következményeit.

– Meg nekem, mikor pár év múlva hallgathatok tőle, amiért engedtem intézetbe vitetni, pedig Jeanne is azt akarta, hogy vegyem magamhoz.

A következő negyedórában mindketten gondolataikba merültek. Csak amikor kiszállt a rendőrség előtt, szólalt meg az asszony. – Köszönöm, hogy elhozott, Alard úr.

– Gondolkodni fogok Sophie ügyén, madame Dupeyron. Talán a kis fejmosásom is használt neki valamelyest, de beszélek még vele egyszer a hétvégén.

– Ne számítson átütő sikerre, monsieur Alard.

– Sophie, a füleden ülsz? Harmadszor szólok!

Kelletlenül becsukta a könyvet és kiballagott a konyhába. – Tessék. – Mogorvábbra sikerült a hangja, mint szerette volna, de a néni nem tett rá megjegyzést.

– Légy szíves, menj föl a padlásra, hozz le pár füstölt halat. Megtalálod?

Szó nélkül fordult meg és indult a padlásra. Mielőbb túl akart lenni a feladaton. Nyolc óra, még évezredekig tart, amíg megvacsoráznak és lefekszenek, addig nincs nyugalom a nénitől. Mérgesen kaptatott fel a meredek padláslépcsőn. Füstölt hal, micsoda hülye étel. A halnak ne legyen füstíze, a halnak halíze legyen. Aki füstízt akar, egyen füstöt. Egyszer horgászni voltak Brest mellett, Gaston bácsi egyik barátjával, akinek nem emlékszik a nevére. Az fogott egy nagyon szép sügért, Gaston bácsi azt mondta, ez a sügérek miniszterelnöke. Miért nem a királya, kérdezte anya. Mert 1789 óta a sügéreknél is köztársaság van, nevetett Gaston bácsi. Lehet vagy három éve ennek, az istenit, mi ez?!

Egy kiálló szög akadt a nadrágja szárába, még jó, hogy farmer, nem tudta kiszakítani. Megpróbálta benyomni a cipője talpával, hogy máskor ne akadjon bele, de nem sikerült, akkor rátaposott, hogy legalább lehajlítsa. A polc aljából állt ki a szög, nem sok értelme volt, minek vert valaki oda szöget, ráadásul úgy, hogy kiáll a világba. Aztán észrevett egy kalapácsot az egyik polcon. Megállj csak, vigyorodott el, zsebkendőt keresett, azzal fogta meg, mert a kalapács persze vastagon poros volt, s jó nagyot húzott vele a szögre. Menten eltűnt a deszkában. Kellett neked a nadrágomba akadni?

Mikor visszatette a kalapácsot, egy dobozt pillantott meg a polc hátsó részén, Jean bácsi szerszámos ládája mögött. Két betű állt rajta: *J. V.*

Egy percig értetlenül állt és nézte. Hogy kerül ez ide? Miért tartaná anya itt akármijét… persze, hisz lehet, hogy nem is az övé. Kinek van még J. V. monogramja a családban? Jean bácsit Dupeyronnak hívják. Vaudrois nagypapa meg Philippe volt, akkor az övé se lehet, ráadásul mit is keresne az ő doboza Jean bácsi házában? Nagymama keresztneve Sylvie, Sylvie Duchemin, később Vaudrois, később Moreau. Lucas monogramja se lehet, a nénié se, Jean bácsinak nincs egyetlen V betűs rokona, Moreau nagypapáéknak se, senkinek. Ahogy számba vette a rokonokat, aztán már a szomszédokat is, rá kellett ébrednie, hogy közel s távol Jeanne Vaudrois neve az egyetlen, amelyre ez a két betű ráillik, leszámítva pár gyereket a suliból, de ez a doboz csak felnőtté lehet, hisz úgy néz ki, mint amit tíz éve kézbe se vettek. Tortásdoboz lehetett valamikor, fakó aranyszínű, zöld lóheremintákkal, majdnem kocka alakú. Piros öntapadós betűkből van ráragasztva a monogram, és ha nem hajol oldalra, hogy a kalapácsot betegye a csavarok doboza mögé, észre se veszi. Még ha Jean bácsi nagy ritkán ki is veszi a szerszámosládáját, akkor se látja meg, mert a láda mögé még valami ócska sajtpapír is be van gyűrve, az is eltakarja.

Lássuk csak. Most nem nyúlhat hozzá, mert a néni két percen belül kiabálni fog utána, öt perc múlva pedig utánajön, ha nem viszi azt a nyamvadt füstölt halat. Előbb azt le kell vinni, legyen boldog vele, aztán visszajön, de nem itt nyitja ki, hanem odafent. A padlás végében van egy létra, az felvezet egy kis ajtóhoz, ami mögött galambdúc volt valamikor az özönvíz idején, Jean bácsi apjának voltak galambjai, de ősrégen elpusztult mind. Párszor már fölment oda kidühöngeni magát, a néni nemigen járt föl a padlásra, valószínűleg nem is tudott a galambdúcról, a bácsit meg az se érdekelné, ha a Szent Pál-székesegyház lenne a feje fölött, csak legyen otthon sör és valami krimi a tévében. Korábban már direkt otthagyta a zseblámpát, hogy legyen világítása, ha odamegy, kívülről nem lehet látni a fényt, a dúc külső ajtaja zárva van.

Az öreg Dupeyron igazán tarthatott volna valami nagyobb madarakat, két-három év múlva már holtbiztos nem fog beférni ide. Becsukta a padlásra vezető kisajtót, felkattintotta a zseblámpát és tanulmányozni kezdte a dobozt.

Levelek 1970–1973. Ez állt a tetején egy kis vignettán, valamikor fekete, mára kékeslilává fakult tintával. Rámosolygott a betűkre. Anya kézírása volt, ő írta így a hetest, az alján mindig volt egy vonalka, ahogy elrántotta a tollat, majdnem Z betűre emlékeztetett. Hát tényleg igaz, anya levelei vannak benne a hetvenes évek elejéről… vagyis… akkor talán az is lehet…

Nézte a dobozt, de nem merte kinyitni. Ebben a négy évben, amit a nyolc számjegy átfog, benne vannak az ő születését megelőző évek, kisbaba koráig. Ha levelek vannak benne, azokat olyanok írták, akiket ismert annak idején, akik közel álltak hozzá. Talán akkor… de nem, ez képtelenség. Ilyen nincs, ilyen csak a filmekben van.

Anya nem örülne, ha kinyitná ezt a dobozt. Akármi is van benne, a magánügye volt, és ha bárkinek is elmondaná, mi van benne, semmiképp sem őneki, a lányának. De anya nincs többé, és mindene az övé. Ha anyának lett volna végrendelete, abban az állt volna, hogy Sophie Vaudrois-t illeti minden. Így végrendelet nélkül az övé, mert más örökös nincsen. A házuk most már az ő háza, és Gaston bácsi vigyáz rá, amíg nagykorú nem lesz és birtokba nem veszi. Eladnia nem szabad, kölcsönt felvennie rá nem szabad, semmit sem szabad, ha ő nem akarja. Elmagyarázták neki részletesen, azt hitték, oda se figyel, nem érdekli az egész, pedig figyelt és megjegyezte. Akkorra már túljutott az első megrázkódtatáson, s igenis érdekelte, mit tesznek vagy tehetnek az otthonával. Hiába jött a néniékhez lakni, mert más nem volt, akihez jöhetett volna, az otthona akkor is ott van, a Victor Hugo utca négyben, abban a vajszínű házban a piros ablakpárkányokkal és élénkzöld zsalukkal. Gaston bácsi mindig fintorgott az élénk színek miatt, nagyon utálta, de anya csak nevetett, azt mondta, a gyerekek a vidám színeket szeretik. Le merné fogadni, hogy amikor rábízták a házat, az első gondolata az volt, hogy átfesti az egészet, de nem merte megkérdezni tőle, márpedig ő az örökös és tulajdonos. Már alig várja, hogy tavasz legyen, addigra megkopik a festés, megfakulnak a színek, és ő fapofával odavetheti majd Gaston bácsinak, legyen szíves újrafesteni a párkányokat és a zsalukat. Gaston bácsi majd felderül, ő vár egy percet, kiélvezi a várakozásteli csendet, aztán hozzáteszi: de ugyanolyanra ám!

Valakitől majd meg kell kérdezni, mi a teendő, ha Gaston bácsi tiltakozik, hisz mégiscsak felnőtt, ő meg gyerek, hiába áll a jog az

ő oldalán, ha nem tudja érvényesíteni. Persze az is lehet, hogy addigra ő már nem szorul Gaston bácsira… sok minden történhet tavaszig, ha ez a doboz itt… ha az van benne, amit legtitkosabb vágyaiban se mer kimondani.

„Ne haragudj, anya" – suttogta csendesen, s vigyázva leemelte a doboz tetejét. Az első, amire pillantása esett, egy képeslap volt, karácsonyi lap feldíszített fenyőfával, boldog karácsonyt kíván… kicsoda? Joséphine és Pierre, évszám nincsen. Kik lehetnek ezek? Félretette a lapot. A következő egy levél volt, Gaston írta anyának… de érdekes, Párizsba címezték, rue Fontenelle, tehát anya valamikor Párizsban lakott. Nem bontotta ki, majd utána, előbb végignézi a feladókat. Gaston bácsi úgyse írhatott olyasmit, ami fontos lenne. Ez is Gaston bácsitól van… ez a nagymamától, szintén Párizsba. Persze logikus, hogy amikor anya itt lakott a faluban, akkor nem leveleztek. Ezt anya írta a nagymamáéknak Párizsból, ebben már lehet valami fontos, de várjon a sorára. Gaston bácsi… nagymama… egy levelezőlap Moreau nagypapától az öregek otthonából, ezerkilencszázhetvenkilenc, ez már későbbi, mint a doboz felirata. Anyától Martine Chrétiennek Bordeaux-ba, őt ismeri, gyerekkori barátnők voltak, ő maga nem fontos, bár a levélben lehet olyasmi. Fura, hogy itt van a levél borítékostul, pecsét is van rajta, tehát föladták. Martine-nál kellene lennie. Moreau nagypapa anyának Párizsba… Még egy képeslap anyától haza, ez is karácsonyi, micsoda? Genf? Hát anya Genfben is lakott? Persze nem biztos, lehet, hogy csak ott töltötte az ünnepeket. Évszám persze nincs… de mégis, a pecséten ki lehet silabizálni, ezerkilencszázhetven. Hiszen akkor anya még csak tizennégy éves volt. Furcsa. Martine Chrétien megint, Gaston bácsi, ő már rég nem volt, de a fene se hiányolta, most meg egyszerre kettő, nagymama, ni csak… mi az isten? Sébastien Moreau levele Sylvie Vaudroisnak… évszám biztos a belsejében lesz, de látatlanban is meg lehet mondani, mikori. Nagymama 1958-ban ment hozzá Moreau nagypapához, ez tehát még azelőttről való, ugyancsak nem passzol a dobozon levő dátumokhoz, de nyilván nem tartotta érdemesnek ezért külön dobozt nyitni. Anyával azonban ez nem lehet kapcsolatos, hisz még csak egyéves volt, amikor Vaudrois nagypapa meghalt. Lássuk tovább. Gaston bácsi természetesen, ki se nézné belőle az ember, hogy így szeret levelet írni, Danielle Ar…

Archambeau, micsoda név, biztos ez is egy barátnő. Hát ez? A doboz alján egy kis lapos dobozka feküdt.

Dobogó szívvel nyitotta ki. A dobozkában egy lepréselt rózsa feküdt fehér papírlapon.

Percekig nézte mozdulatlanul. Ezt olyasvalaki küldte anyának, aki szerette őt. És anya is szerette, különben nem tartotta volna meg ilyen sokáig. Úgy érezte, biztosan tudja a választ, kitől van a rózsa. Csak a nevét nem tudja.

„Párizs, 1970. március 31.

Kedves Mama, Papa és Gaston,

Párizs igazán csodaszép, ide kellene jönnötök nektek is. Madame Charnier üdvözletét küldi, vigyáz rám, nem kell aggódnotok. Ma Boisrond-éknál voltunk, holnap kimegyünk Versailles-ba…"

Hát ebben nincs semmi használható, kivéve magát a tényt, hogy anya annak idején elment megnézni a nagyvárost. Ezt viszont eddig is tudta a címzésekből. Nézzük a következőt.

„Párizs, 1970. szeptember 17.

Kedves Gaston,

Köszönöm a könyveket, igazán kedves tőled. Mostanában nem nagyon érek rá olvasni, Alex minden időmet leköti, tegnap kimentünk a Szajna-partra, ott mindig van valami érdekes…" No lám csak, Alex. Hátha. „Rengeteg festő és zenész mászkál erre, rólunk is csinált szénrajzot egy szakállas művészpofa, imádnivaló volt. Azt mondta, ilyen szép hölgyeket ingyen rajzol…" Szóval Alex egy lány, no mindegy, nézzünk inkább olyat, ami nem az itthoniaknak szól.

„Párizs, 1970. augusztus 16.

Kedves Martine-om, igazán orrolok rád, miért nem jöttél, amikor megbeszéltük? Jean-Pierre teljesen le van törve, még szegény Mouchie-t is elküldte, azt mondja, minden nő megbízhatatlan, és ő inkább beáll szerzetesnek…" Itt meg kellett állnia az olvasásban, úgy kacagott. Martine Chrétien végül mégiscsak elment Párizsba és megvigasztalta Jean-Pierre-t, merthogy Martine férjét pontosan így hívják… Jean-Pierre Boisrond, hát persze, őnáluk volt anya márciusban. Ez olyan, mint egy kirakósjáték. „Úgyhogy most ő is énrám marad, szerencse, hogy nem kell egeret fognom neki. Légy szíves, nyilatkozz, mikor jössz végre, mert én már nem sokáig játszhatom a szerelmi közvetítőt, ugyanis ha nem tudnád,

két hét múlva otthon kell lennem, kezdődik az iskola. Szerintem ez a srác abszolút főnyeremény, békés és mindenkivel barátságos, úgyhogy igyekezz, különben én csapok le rá…”

Aranyos. Anya tizennégy éves volt akkoriban, Martine vagy tizenhét, Jean-Pierre lehetett húsz is. Valószínűleg nemigen vette komolyan a „szerelmi közvetítőt”, hanem amikor Martine felment Párizsba, ő maga hódította meg. Anya legfeljebb szóval tarthatta Jean-Pierre-t, emlékeztethette Martine epedő szívére. Viszont az előző levélen… hol is van… igen, szeptember tizenhetediki a keltezés, vagyis akkor mégse ment vissza az iskolába. De miért nem?

„Drága kislányom, édesanyád megrándította a csuklóját, ezért én írok helyette. Nem akarok Neked hegyibeszédet tartani, tudom, hogy már unod a folytonos szemrehányásokat. Csak azt engedd, hogy megmondjam: mi mindnyájan visszavárunk Téged. Tudom, hogy a párizsi élet szebb és csillogóbb, de veszélyes is egy fiatal lánynak. De hát ezt már elmondtam, bocsáss meg. Mi lenne, ha csak egy időre felfüggesztenéd az ott-tartózkodásodat? Majdnem egy éve nem láttunk, és hiányzol nekünk. Biztos vagyok benne, hogy ha csak egy időre visszajönnél, jól éreznéd Magad. Jövő héten Lyonba kell utaznom, visszafelé meglátogatnálak. Ne bújj el előlem, kérlek.

’71. április 10.

Apád”

Dobogó szívvel hajtotta össze a levelet, s lassan csúsztatta vissza a borítékba. Anya a szülei akarata ellenére ment még gyerekfejjel Párizsba, s legalább egy évig ott maradt. De biztos, hogy tovább is. Ha akkor, hetvenegy áprilisában hazament volna a nagypapával, ő most biztos nem lenne a világon.

Valamivel későbbi levelet kell keresni. Ez talán mond valamit.

„1971. december 10. Lille, rue Napoléon 17, a tölgyfa tetején.

Kedves Jeanne,

nagyon megörültem leveleidnek. Paul most már jobban van, de nem megy idén vissza az iskolába. Én is jól vagyok, és sajnos jól van Rousseau is, de már a végén tartok. De a legnagyobb hír: megkerült a macska! Mit gondolsz, hol volt? A pincében dekkolt egész idő alatt, s tegnapelőtt szépen kimasírozott – hat kiscicával! Képzelheted, az őseim mit szóltak, az álluk is leesett. Mit mondjak, nekem is…”

Hát ez biztos nagyon érdekes volt annak idején, de tekintve, hogy azt se tudja, ki az a Danielle Archambeau, nem igazán köti le a figyelmét. Végigfutotta a levelet. Danielle egy szóval sem említett semmit, amit anya írt volna neki korábban vagy amit kérdezne tőle, csak saját magáról locsogott, a macskáról és hat kölykéről, valamilyen Claudette-ről, aki Paul körül sündörög, továbbá Marcelről, akinek szép szeme van. Dögunalom. Inkább anya leveleit kell nézni.

„Párizs, 1971. december 18.

Kedves Mind,

örömmel tudatom, hogy 23-án délben indulok egy hosszú-hosszú, zakatoló vonattal. Sok mesélnivalóm van ám! Sajnos nem tudok veletek szilveszterezni, pedig szeretnék, de Martine-ékkal Genfbe készülünk feldíszített diplomatákat nézni és síelni egy nagyot az újesztendő tiszteletére. Úgyhogy csak három napig élvezhetitek fennkölt társaságomat.

Ja igen. Viszek magammal még valakit. Még nem ismeritek, de biztos vagyok benne, hogy meg fogjátok kedvelni.

Ölel benneteket

Jeanne"

Igen, ez anya. Mindig így beszélt, ha jókedve volt és fiatalosan érezte magát. Persze fiatal is volt. Elcsomagolta a levelet, s nyúlt volna a következő után, de akkor valami felismerés hasított belé, újra előkapta és elolvasta az utolsó sorait.

„Viszek magammal még valakit. Még nem ismeritek, de biztos vagyok benne, hogy meg fogjátok kedvelni."

Ó, hát persze. Hogy meg lehettek lepve, amikor nem látták sehol a beígért vendéget, akinek aligha örültek így karácsonykor. Aztán anya biztosan jót nevetett, hátrasimította a haját, ahogy szokta, és közölte, hogy bizony ott van az illető, nagyon is, és egyáltalán nem idegen – közeli rokon, ha még nem is ismerik.

Ő volt az, Sophie Vaudrois.

Erősen zúgott odakint a szél, csak most figyelt fel rá, ahogy felocsúdott gondolataiból. Letakarta a leveleket és kinyitotta a galambdúc külső ajtaját. A szél valósággal betört a szűk helyre, s fütyülve rohangált a feje körül. Visszacsukta az ajtót. Jó kis szél, igazi vitorlázóidő. Martinet apónak lenne mit figyelnie, de az ágyat nyomja bokaficammal, Jacques Fleury fogja helyettesíteni. Esetleg

kimehetne pár órára önkéntes segítőnek, Fleury hiába fiatal, semmivel se lát jobban, mint Martinet apó, aki vén már ugyan, de mégiscsak tengerészszeme van. Amúgy is jó lenne most kicsit a sziklafalon üldögélni, gondolkodni. Vagy esetleg… akkor cseni el a kulcsot, amikor akarja…

Az elolvasatlan levelek halmára nézett, volt még vagy húsz darab. Nem, nem lesz ezekben semmi használható, semmit se fog megtudni arról, amit annyira szeretne, amire mindenki csak azt feleli: nem tudom. Vajon csakugyan nem tudja, vagy nem akarja megmondani? Anya biztos megmondta volna előbb-utóbb, csak nem jutott rá ideje. Találomra kihúzott egy levelet. Gaston bácsi korholta benne anyát, amiért hónapok óta haza se szagolt a fővárosból, s igazán nem érti, papa miért nem utazik föl és fenekeli el jó alaposan. No, ezt az egyet legalább tudja. Anya mindig ilyen volt, ha a fejébe vett valamit, attól nem tágított, minél jobban ellenkeztek vele, annál makacsabb lett. Pont ugyanilyen ő is, tőle örökölte. Kivett még egy levelet.

„Párizs, 1972. január 19.

Kedves Martine-om,

tegnap odamentem, hogy végre megmondjam neki. A kert végében heverészett a drágalátos Alice-szal igen hiányos öltözékben. Túlságosan el voltak foglalva egymással, semhogy észrevegyenek. Szó nélkül jöttem el.

Eldöntöttem: nem mondok neki semmit. Nem érdemli meg, hallani sem akarok róla többé. Megszülöm a gyerekemet és fölnevelem, neki semmi köze hozzá, egyedül az enyém.

Odamehetek hozzád pár napra? Szükségem lenne a társaságodra.

Jeanne”

Sophie behajította a levélhalmot a dobozba, aztán a tetejére borult, és kitört belőle a zokogás.

– Hétfőn be kell mennünk a gyámhatóságra – mondta Marie-Florence Dupeyron a vacsoraasztalnál.

– Tudom – bólintott a férje.

– Mit gondolsz?

Jean Dupeyron megvonta a vállát. Mit gondolhatna? Jeanne is ilyen akaratos volt, a sógora nem tudta megnevelni. Gyenge akaratú ember, gyenge volt Sylvie is. Jeanne bizonyára a vér szerinti

apjától örökölte a természetét. Jean Dupeyron nem ismerte közelebbről Philippe Vaudrois-t, nemigen tudta, milyen ember lehetett, de ha a lánya rá ütött, akkor tudja. Az unokája pedig a lányára ütött. Sophie mindig kezelhetetlen volt, egyedül az anyja tudott bánni vele. Ha Gastonnak lenne felesége, gyerekei, sokkal egyszerűbb lenne, ő gondoskodhatna a húgáról. De hát nincs családja, a fene egye meg, egyfolytában a tengeren kószál. Így aztán ők lettek a gyerek legközelebbi hozzátartozói. Ha már Sylvie és Sébastien ilyen korán elmentek, rájuk hárul a feladat, hogy fölneveljék – ha fordítva esik a dolog, Sébastienék is fölnevelték volna Lucas-t, ez bizonyos. Játékszer csak az ember Isten kezében… reméljük, tudja az öreg, mit csinál velünk. Hanem Sophie-val nem könnyű, anynyi szent. Bolond az a gyámhatóság, hogy a gyereket kérdezi meg, mi legyen vele. Más gyereknél még csak-csak, de ez kiszámíthatatlan, képes dacból bevonulni az árvaházba, aztán sírhat odabent. Nem való négy fal közé, sose érezte jól magát másutt, csak a parton, az erdőben meg a tengeren. Ma már a nőkből is lehetnek tengerészek, le merné fogadni, hogy az lesz belőle. Hol van mindig, amikor vacsorázna az ember?

– Sophie!

Marie-Florence emlékezett, hogy a padlás irányába látta legutóbb eltűnni. Felkaptatott a lépcső közepéig, onnan kiáltott be a padlástér sötét csendjébe.

– Sophie Vaudrois, ha itt vagy, gyere elő íziben, vagy rád zárom az ajtót!

– Itt vagyok – jött a halk felelet. A lány olyan csöndben lépett elő valahonnan, szinte megijedt tőle. A vacsoraasztalnál keveset beszéltek, akkor is inkább csak ők ketten Jeannal, hogy mi legyen Renaud-ék disznajával, jó vétel volna-e. A gyerek úgy ette az ételt, mintha ott se lennének ők ketten, sőt mint aki azt sem tudja, mit eszik. Nem is foglalkoztak vele, megszokták, hogy keresztülnéz rajtuk.

Sophie nem nézett keresztül rajtuk, egyáltalán nem nézett sehová. Azon tépelődött, mit tegyen. Arra gondolt, kimegy a *Ninette*tel, ez a jó kis szél segít majd rendbe tenni a gondolatait. Amíg Fleury a toronyban van és a láthatárt nézi, akár az egész falut el lehetne lopni mögüle. Ha meg már kint van a vízen, úgyse tehet semmit. A csónakház kulcsa lent van a torony aljában, ide bejutni

semmiség. Erős már a szél, hatos fokozat, de mire vihar lesz belőle, ő már visszaér.

Fél tizenegy volt, mikor az őrházhoz ért. A szélmérő negyvenet mutatott, tényleg jól fúj, a *Ninette* szaladni fog a hullámokon. Szereti, ha érezni lehet a szelet. A kulcsot egyből megtalálta, gyors léptekkel ment le a csónakházhoz, kinyitotta a kaput és bezárta maga mögött. Aláírta a hajónyilvántartást, a könyv mellett hagyta a kulcsot, s hátrament a hajójához. A *Ninette* ugyancsak mozgolódott már a vízen, akárha őt üdvözölné. A benzinmérő majdnem üreset mutatott, úgyhogy elvett egy kannával, majd holnap kifizeti. Éjfélre járhatott, mire mindent ellenőrzött és berántotta a motort.

Lámpa nélkül hajózott ki, hisz a lámpát meggyújtani annyi lett volna, mint dísztáviratot küldeni Fleurynek, hogy ott van. Persze valószínűleg így is észreveszi. De jobban is lát a holdfényben, ha nem vakítja el a lámpa visszfénye. A zátonyok végéig motorral ment, ez biztosabb, aztán egyesbe tette a váltót és hozzálátott a vitorlákhoz. Az orrvitorlát felhúzza, a fővitorlából bevesz pár reffet, kettőt vagy hármat, majd meglátjuk. Messzire nem akar menni, hogy aztán úgy járjon, mint Martinet apó fiatal korában. Mesélték, egyszer jókedve volt, felhúzta az összes vitorlát és repült az északi széllel, mint a madár. Aztán a szél elállt, ő pedig ott maradt egy csöpp hajócskában a nyílt tengeren. Kievickélt a partig valahol La Rochelle közelében, de hát dolgozni kellett mennie, nem várhatta meg, amíg megfordul a szél – úgyhogy beadta a hajóját egy csónakházba és vonattal jött haza. Kicsit drága mulatság volt. Ő tanul a fiatal Martinet hibájából, nem hagyja, hogy elragadja a szél. Mennyi lehet ide La Rochelle, négyszáz kilométer? Ezzel a széllel késő délelőtt lenne, mire odaér. Bár addigra a szél is erősebb lesz, már most is mehet vagy ötvennel, hetes szélerősség. A sebességmérőre nézett. Tizenkét csomó, no, lesz ez még több is.

Csakugyan. Martinet apó valahol La Rochelle környékén ért partot annak idején, az délkelet-kelet, éppen arra tart. Ha kicsit jobbra fordítja a kormányt, egyenesen délkeletnek, akkor Bordeaux-ban fog kilyukadni – valamikor holnap délután. Bár ha így erősödik a szél, akkor hamar ki is adja az erejét, úgyhogy délelőtt már csak szél nélkül cammogna. De azért Bordeaux ott van, ez jó gondolat. Az istenit! Nem figyelt egy pillanatig, majdnem átcsa-

pott a vitorla. Igen, ezt kell tennie. Hol lehet most? Azok ott a város fényei, tíz perc múlva az iskola magasságába ér. Akkor hát gyerünk vissza. Ebben a szélben egy órát is eltart, míg eléri a csónakházat, nem lesz könnyű becsusszanni. Oda is vághatja a zátonyhoz, ha nincs résen. Hát majd résen lesz.

Gustave Alard kilenckor lépett be a hetedikesekhez, a második óra volt az övé. Ahogy elcsitult a nyüzsgés és mindenki a helyén volt, nyomban szemébe ötlött a foghíj Françoise Dupré mellett.

– Hol van Vaudrois? – kérdezte tőle, őszintén remélve, hogy nem azt fogja hallani, amit sejt.

– Nem jött be, ma még nem is láttuk.

Alard bosszúsan ült le. Kezdődik hát. Az, hogy az anyja halálakor egy hétig nem jött iskolába, rendjénvaló, úgyse tudott volna odafigyelni. De most már túl kellett jutnia a nehezén, nem lenne indokolt, hogy kimaradjon. Délután kimegy hozzájuk és alaposan megmossa a fejét. Nem is délután, este, amikorra hazaér a csatangolásból. És a kocsit leállítja pár utcával odébb, nehogy gyanút fogjon és elbújjon előle.

Míg Alard ezen gondolkodott, Sophie már Nantes felé tartott egy kegyetlenül lassú vonaton. Lehet vagy ötszáz kilométer, gondolta, s ez az átkozott vonat alig gyorsabb, mint a *Ninette* jó erős szélben. Legalábbis neki úgy tűnik. A kalauz szerint tizenöt harminckor érnek Bordeaux-ba. Lesz az huszonöt harminc is, mosolyodott el a viccén, azzal hátradőlt és elhatározta, hogy aludni fog. Éjjel egyig küszködött a viharral a zátonyok között, maga se érti, hogy jutott be végül a csónakházba, amikor egy percre levegőt vett a vihar, súrolta is a hajó oldalával a sziklát, festheti majd újra, de hát úgy kell neki, ha ilyen hülye volt, kimenni a tengerre, amikor minden normális ember befelé igyekszik. Mikor visszaért a világítótoronyhoz, nyolcvankettőt látott a szélmérőn, tízes erősség a Beaufort-skálán, és akkor még örülhet, hogy ennyivel megúszta – reggel összefutott Pontignackal, azt mondta, hajnalban tizenkettes orkán volt, egy angol hajó bajba is került odakint, most vontatják be. Ő semmit se tudott az orkánról, fél kettőre ért haza csuromvizesen, vacogva, beledőlt a kádba, ivott egy teát, fél háromkor került végre ágyba, aztán aludt, mint akit fejbevertek, míg a néni föl nem rázta. De megérte, jó volt odakint, egyedül küzdeni a széllel, a vízzel és a folyton összegabalyodó kötelekkel. És hát ott kint

jött rá, mi a teendője. A legelső most az volna, hogy aludjon még egy kicsit, de persze amikor legjobban akarná az ember, sose jön álom a szemére.

Kanyarodott a pálya, kilátott az ablakon a mozdony előtti sínszakaszra. Ezeken a síneken anya is elutazott párszor Bordeauxba; vagyis ez nem biztos, mehetett éppen autóval is. De igen, egyszer kiskorában elhozta, akkor vonattal jöttek, bizonyára ugyanezen az útvonalon. Jó dolog a vasút, elviszi az embert akárhová. Bordeaux-ból valószínűleg Párizsba fog majd menni, onnan ki tudja, hová. Ha eléri a célját, talán nem is kell többet hazamennie… ha nem, akkor is minek menjen haza? Nincs ott senkije Macskán kívül, ő is érdekbarát, csak azt nézi, hogy a tejet megkapja, az már mindegy, hogy kitől. Ez a vonat például biztos nem fordul vissza Bordeaux-ban, továbbmegy, hova is… Biarritzba például, más város nem jutott eszébe ezen az útvonalon Bordeaux után, csak Toulouse, de az bent van a szárazföldön, ő meg inkább a tengerparton menne tovább, hogy lássa a vizet. Ha továbbmegy a parton, Spanyolországba jut. Érdekes lenne elmenni oda, barna bőrű, szenvedélyes emberek, fátlan síkságok, bikaviadalok. Ilyennek ismeri a tévéből. Hirtelen beugrott, amit olvasott, hogy Spanyolországban azóta van olyan kevés fa, amióta felfedezték Amerikát és rengeteg hajót ácsoltak, hogy hazahozzák az indiánoktól rabolt aranyat. Aztán az arany elfolyt, a fák meg nem nőttek újra. Hogy nézhetett ki Spanyolország azelőtt, erdők borították? Valahogy furcsán hangzik, az ember nem gondol erdőkre, ha Spanyolország nevét hallja. Inkább sivatagszerűnek képzeli, mintha már odaát lenne Afrikában. Spanyolország után Afrika jön, Marokkó meg Algéria. De inkább Marokkó, Algéria a Földközi-tenger partján van, az meg olyan semmilyen tenger, meleg a vize és soha egy tisztességes vihar nincsen rajta. Bár Marokkónál már az Atlanti is elég meleg lehet. Fuj. Kicsi korában még szerette a meleg vizet, emlékszik, akkor is meleg volt, amikor beleugrott és örök barátságot kötött vele, persze akkor nyári kánikula volt. Télen azért jobb, amikor hideg a víz, valósággal megüti az embert, ahogy felcsapódik a hullám. Egyszer elmegy majd északra, megnézi, milyen ott, ahol istenigazából hideg. Mondjuk Grönlandon. Ott már annyira hideg van, hogy nem is él rajta ember, csak pár meteorológus meg fóka… senki se zavarja, aki odamegy…

Arra riadt fel, hogy nagyot zökken vele a vonat. Kinézett az ablakon. Hídon zakatoltak éppen, a folyótorkolat mögött ott volt a tenger. Mi ez, a Loire? Háromnegyed három volt, akkor azt már elhagyták, nemsokára megérkeznek. Jó sokat aludt. Felállt, nyújtózott egyet az ablak felé fordulva, s odakint észrevett egy hajócskát, amint befelé tartott a tengerről. Szervusz, kis hajó, mióta vagy odakint? Neked is meggyűlhetett a bajod a viharral, fújt rendesen egész délelőtt. Lehúzta az ablakot, a szél felborzolta a haját. Mozgó járművön persze erősebbnek tűnik a szél, de ahogy a fákat nézi, most is lehet vagy ötös erősség. Persze itt ez teljesen mindegy, se hajóra szállni, se tengerészekkel találkozni nem fog. De hát neki már a vérévé vált, hogy mindig tudja, merről fúj a szél és milyen erősen, milyen a vízállás. Hatkor tetőzik a dagály… de azt már nem éri meg, ha villámgyorsan nem eszik valamit.

Kicsomagolta a néni tízóraiját. Sajtos-szalámis zsömle volt meg egy kovászos uborka. Pillanatok alatt eltüntette. Ha otthon maradt volna, azóta megebédelt volna. Lenézett a hasára. A zsömle meg az uborka úgy ült odabent, mint amikor egyszer a *Ninette* egyedül maradt valamiért a csónakházban – valósággal elveszett az üres térben. No mindegy, most már kibírja odáig, alig több mint félóra. Hol jut az ember valami innivalóhoz egy vonaton? Persze, a mosdóban.

Kiment, megkereste. A tenyeréből kellett innia; mindig volt ugyan nála egy kis összecsukható műanyagpohár, de hát az a táskájában maradt, a táskája pedig a fészerben pihen, ott nem találja meg egyhamar a néni. Fölösleges lett volna elhozni, sőt veszélyes is, akármelyik felnőtt meglátja, hogy iskolatáskával utazik, gyanút fog. Még csak az kellene, hogy szégyenszemre visszatoloncolják, mint egy gyereket. Pedig már nem gyerek. Aki egyedül kivezet egy hajót a viharból, az már nem gyerek, mondta anya tavaly, amikor először került bele. Az éjjel átverekedte magát a második viharon, ez még nagyobb volt, mint az első. Lesz még több is, csak most egy darabig még nem, hisz a hajó otthon van, ő meg itt.

A fülke ugyanolyan üres volt, mikor visszaért, nem csoda, azóta nem is álltak meg. Jó, hogy senkivel sem kell társalognia. Amúgy is kevesen vannak a vonaton, persze ki is utazna péntek délelőtt, illetve most már kora délután, az emberek még dolgoznak. A néni már nyugdíjas, csak pár órát dolgozik, azóta már halálra aggódja magát, hogy ő miért nem jött haza az iskolából. Persze ha betele-

fonált, akkor már azt is tudja, hogy be se ment. Minden részvéte az övé, de el kellett jönnie, és ha megmondja előre, mit akar, a néni nem engedi el. Meg ugyan nem kötözhette volna, de szerét ejtheti, hogy leszállítsák a vonatról. Csak titokban lehetett… ni csak, az ott már Bordeaux volna? Nincs még fél. Persze biztos időbe telik még, amíg beérnek az állomásra. Lássuk csak. Ha Martine délelőttös volt, akkor nemsokára elindul hazafelé – ha délutános, akkor már bement dolgozni, úgyhogy mindenképpen legjobb, ha egyenesen a kórházba megy.

A portás azt mondta, madame Boisrond nemrég jött be, de az intenzívre nem engedte fel.

– Rokona vagy?

– Nem. Odaszólna neki, kérem?

Az alacsony, bajuszos portás rákönyökölt a pultra és megvakarta az orrát. – Nézd, kislány, ez itt munkahely. Ide nem teadélutánra járnak az emberek, hanem dolgozni. Már aki. Némelyeket hoznak. Ha nem tudod megmondani, miért keresed, akkor menj szépen haza és várd meg, amíg végez.

Sophie hirtelen ötlettel ugyanúgy rákönyökölt a pultra, ágaskodnia kellett hozzá, de fölérte. – Nézd, nagyfiú, ötszáz kilométert utaztam, hogy beszéljek madame Boisrond-nal. Zokon venném, ha most elküldenél.

A portás nevetett. – Talpraesett jószág vagy. Aztán honnan utaztál ötszáz kilométert?

– Lorient mellől jöttem. Tudja, hol van?

A portás meglepve egyenesedett föl és jól megnézte Sophie-t. – Hogy a fenébe ne! Hisz akkor földiek vagyunk! – Kezet nyújtott. – Jacques Bourgault.

– Sophie Vaudrois.

A portás elkomolyodott. – Hanem akkor is meg kell mondanod, kije vagy a hölgynek. Itt rend van, kivételezésnek nincs helye.

– A legjobb barátnőjének a lánya vagyok. Ha meghallja a nevemet, hanyatt-homlok fog lerohanni. Elég ennyi?

A portás kicsit tanakodott magában, aztán bólintott. Hellyel kínálta az előcsarnokban és tárcsázott. Hamar megtalálta. – Jó napot, madame Boisrond, itt a porta. Egy hölgy van itt, önnel akar beszélni. Azt mondja, a titkosszolgálattól jött. – Sophie elhűlve meredt a portásra, aki válaszul ravaszkásan ráhunyorított.

Tisztán hallatszott, amint Martine ráförmed: – Micsoda?! Bourgault, maga ivott?

– A neve madame Vaudrois.

– Ki?…

– Madame *Sophie* Vaudrois.

Többet nem lehetett hallani a kagylóból. A portás vigyorogva letette, kivárt egy kicsit, aztán ránézett. – Jön.

– Elment az eszed, Sophie?! Ideutazol az ország túlsó végéből, a munkaidő kellős közepén berontasz hozzám és ráadásul titkosszolgálatról szövegelsz?

– De hát…

– A titkosszolgálatot én költöttem hozzá, madame Boisrond – szólalt meg a hátuk mögött Jacques Bourgault.

Martine levegőt vett, hogy mondjon valamit, aztán kifújta. Lesújtó tekintettel nézett a portásra, aztán Sophie vállára tette a kezét. – Gyere. – Az előcsarnok hátsó részén ültek le, itt senki se hallhatta őket. A falak majdnem teljesen üvegből voltak, kiláttak a kertbe, örökzöld cserjék voltak odakint.

– Mi történt? – tért Martine azonnal a tárgyra.

– Kérdezni szeretnék valamit.

– Kérdezni?…

– Igen, kérdezni. Miért vagy így meglepve?

– Kérdezni telefonon vagy levélben is lehet, Sophie.

Sophie megvonta a vállát. Martine elgondolkodott egy pillanatra. Igen, ez Sophie. Hebehurgya, mint mindig. – Ki tud róla, hogy idejöttél?

– Te, a portás meg én.

– Összevesztél Dupeyronékkal, igaz?

– Dehogyis. Mondtam, hogy kérdezni jöttem. Ha megkaptam a választ, hazamegyek.

– Hát akkor kérdezz.

– Mennyi időd van, hogy válaszolj?

– Legfeljebb tíz percem, nagyüzem van.

– Mikor végzel?

Martine megdöbbent. Mi lehet az, amit tíz perc alatt nem lehet megkérdezni? – Este kilenckor, ha minden jól megy…

– Akkor ideadnád a lakáskulcsodat? Nincs kedvem egy padon üldögélni, amíg hazaér valamelyikőtök.

Mi a baj, Sophie, miért nem mondod meg egyenesen, mi történt, szerette volna kérdezni Martine Boisrond, de tudta, hogy ez az, amit nem szabad. Azért jött, hogy elmondja, de ha faggatni kezdi, bezárkózik. Nem Jeanne halála tette ilyenné, ilyen volt azelőtt is. Zárkózott természet… igaz, Jeanne után talán ő volt az, akivel a legkönnyebben szót értett.

– És mi lesz az otthoniakkal? Órák óta keresnek.

– Majd felhívom őket tőled.

Akkor talán mégse olyan nagy a baj. Dupeyronék nem olyan emberek, akik bántanák Sophie-t, legalábbis fizikailag biztosan nem. De le merte volna fogadni, hogy veszekedtek.

– Rendben van. Maradj itt, amíg elmegyek a kulcsért. De innen telefonálj, légy szíves.

– Kifizettem volna neked.

– Tudom, éppen azért. Ez kicsit drága mulatság lenne neked, a kórháznak meg nem számít.

Sophie biccentett. Martine felkelt, hátraszaladt az öltözőbe, s a porta mellett elhaladva odaszólt Bourgault-nak. – Ne engedje elmenni, amíg vissza nem jövök.

– De hisz – pislogott az meglepve – azt mondta, Bretagne-ból utazott ide, hogy beszéljen önnel.

– Kitelik tőle, hogy meggondolja magát és elrohan.

Beszáguldott az öltözőbe, kinyitotta a szekrényét. Sophie tényleg kiszámíthatatlan. Lehetséges, hogy csak látni akarta őt, erőt meríteni a jelenlétéből valamihez, amivel meg kell birkóznia… alkalmasint Dupeyronékhoz, aztán vissza is megy. Idegességében alig találta meg a kulcsot. Majdnem futva indult vissza, de a portás intett neki, nem történt semmi különös. Kicsit megnyugodva tért vissza az előcsarnok végébe. Sophie ugyanúgy ült, a térdére könyökölve.

– Tessék – nyomta a kezébe a kulcsot. – El ne veszítsd, különben ülhetünk a kertben vasárnap estig, Jean-Pierre-nek el kellett utaznia. Megvársz nyugodtan?

– Persze. Menj csak vissza dolgozni.

Visszakísérte a portáshoz és megkérte, engedjen a kislánynak egy távolsági hívást. Sophie nem látta a kézjeleket, amiket a háta mögött mutatott Bourgault-nak, aki értőn bólintott. Martine köszönés nélkül rohant a lifthez. Sok volt a beteg, nem ért rá Sophie látogatásán töprengeni. Csak jó háromnegyed órával később tu-

dott leszólni a portára. Bourgault megnyugtatta, a telefonhívás sikeresen lebonyolódott, a kislány felhívta Poupette-et és mindent elmondott neki.

– Ki az a… vagyis, milyen számot hívott?

– Joseph Dupré nevén van, mondjam a teljes számot?

– Nem, nem kell… biztos, hogy Poupette-et mondott, nem Françoise-t?

– Azért süket még nem vagyok, madame Boisrond – nevetett Bourgault. – Elmondta legalább ötször. Ő vette fel a kagylót, egyből azt mondta, szervusz, Poupette. Figyelj, Poupette, köszönöm, Poupette, Poupette így meg Poupette úgy. Lehetetlen volt eltéveszteni. Megmondta, hogy itt van, mondta az ön nevét is, és hogy mondja meg a néninek. Ne aggódjon, asszonyom. Utánaküldtem egy srácot, nyílegyenesen az ön házához ment. A kislány biztonságban van, otthon sem aggódnak már érte, minden rendben lesz.

– Igaza van… köszönöm.

Letette, kicsit valóban megnyugodott. De ki lehet az a Poupette? Françoise anyját Michelle-nek hívják, de nem tegezi. Biztos Françoise új beceneve.

– Madame Boisrond, ha volna szíves – lépett ki Ménard doktor a folyosóra. A főnővér gyors léptekkel indult a kezelőbe.

Nehezen ért véget a nap. Az öreg Lepoint majdnem ott maradt, egy óra hosszat küzdöttek érte, nem jutott ideje azon töprengeni, mit akarhatott Sophie. Végre lejárt a szolgálata, lefelé indult az öltözőbe. A liftnél összefutott az éjszakás orvossal.

– Jó estét, doktor Mar…

– Jó estét… jól van? Madame Boisrond, jól van?!

Doktor Marceau hökkenten nézte, amint a főnővér arca egy szempillantás alatt elfehéredik, s az ő neve kellős közepén torkán akad a szó. Nagyon sokat dolgozhatott aznap.

– Igen… igen, jól vagyok, doktor úr, semmi bajom – tért magához, udvariasan biccentett és beszállt a liftbe. Az orvos megcsóválta a fejét, ahogy továbbindult.

Martine a lift hideg fémfalának támasztotta a homlokát. Úristen, de hülye vagyok, de hülye vagyok, de hülye vagyok, ismételte háromszor is. Marceau! Marceau, hát persze! *A házibuli,* a lányok kedvenc filmje, kívülről tudják Françoise-zal. Abban van Poupette, az életvidám dédnagymama, aki mindig mindenben segít,

akinek mindent el lehet mondani, aki hallgat minden titokról, mint a sír. És én még örültem a nagy eszemnek, amiért rábeszéltem, innen telefonáljon, hogy a portás kihallgathassa. Lejárt már az én időm, öreg vagyok. Nem tudok már versenyre kelni két tizenhárom éves kislány agyafúrtságával.

Mikor belépett az utcájukba, nyomban meglátta, hogy ég náluk a villany. Hát legalább nem rohant el, mint a fejetlen csirke. Valószínűleg tömérdek fáradságba fog még kerülni, mire elmondja, miért is jött. Benyitott a kertkapun, nyúlt volna a táskájába a kulcsért, aztán észbe kapott és becsöngetett.

Sophie ajtót nyitott neki, aztán sarkon fordult és visszament egyetlen szó nélkül. Mi a fene, idejön, fölforgat mindent és még duzzog is? De nem, ahogy belépett az előszobába, megérezte a sülő hús szagát, ahhoz ment vissza. Ez is ritka eset, főzni nem látta már ki tudja, mióta. Benézett a konyhába. Sophie éppen a húst forgatta meg az olajban. – Gondoltam, ha már itt vagyok, csinálok valamit vacsorára. A burgonya már kész, mindjárt ehetünk.

– Nagyszerű. Én addig megcsinálom a salátát, jó?

– Már az is megvan.

Elismerően bólintott. Hát nagy baj nem lehet, ha nekiállt salátát csinálni, zöldséget hámozni, még a hússal is bajlódik. Nem az a típus, aki munkába öli a bánatát, főleg nem konyhai munkába. Ha valami baja van, inkább csak üldögél valami magányos helyen, a tengerparton mászkál vagy vitorlázik. És csokin meg szendvicsen él. De ha nem a bánat ültette vonatra, akkor micsoda?

Megterítette az asztalt, míg a marhaszeletek átsültek. A levesekben Sophie nem volt még nagy szakértő, úgyhogy azt nem csinált, a hűtőben talált halhoz meg nem mert nyúlni, az biztosan Jean-Pierre-é.

Leültek. Martine intett a kislánynak, vegyen ő először, ő a vendég. Míg ő is vett magának, Sophie a zsebébe nyúlt és két borítékot tett az asztal közepére. Elcsodálkozott, ahogy felvette őket. Neki szóltak, Jeanne neve állt feladóként. Aztán feleszmélt, hát persze, ezek azok a levelek. Előbb is eszébe juthatott volna. Nem gondolta, hogy ezek még megvannak, még kevésbé hogy Sophie találja meg őket és nem Dupeyronék, akik aligha mutatták volna meg neki.

Hát szóval erről van szó. Végre tudja, mi űzte keresztül a fél országon – de ez minden, csak nem megnyugvás. Nem fogja egyhamar békén hagyni. Legjobb egyenesen megmondani.

– Nem tudom, ki az apád, Sophie.

– Akkor ki tudja?

– Azt hiszem, senki.

Csend volt a konyhában. Sophie némán evett. Martine is beleharapott a húsba; jól sikerült, szegény Jeanne keveset forgolódott a konyhában, de ami ételt elkészített, az ízletes volt, s a jelek szerint a lányát is megtanította egyre-másra. Madame Dupeyron is jól főz, de le merné fogadni, hogy egy percet se töltöttek még együtt a tűzhely előtt. Mindjárt megkérdi, mit tudok a születése körülményeiről. Fölösleges megvárni a kérdést.

– Édesanyád tizennégy éves korában Párizsba ment néhány osztálytársával. Egy hétre tervezték az utat, a húsvéti szünetre. Közben otthon bérvita tört ki az iskolában, a tanárok sztrájkkal fenyegetőztek, a gyerekek hozzájuk húztak és ők is sztrájkolni akartak. Úgyhogy a társaság egy része kijelentette, hogy még egy hétig Párizsban marad. Édesanyád is köztük volt. Aztán az egy hétből kettő lett, abból egy hónap… nem tudom pontosan, hogy volt a dolog, mi egy évvel korábban költöztünk ide a szüleimmel. Akkoriban, tudod, más idők jártak, mint most. Diáklázadások voltak, talán hallottál erről valamit… nemigen lehetett bánni velünk, olyanok voltunk, mint a megkergült verebek. Nagyszüleid ráadásul soha nem tudtak igazán hatni rá, gyenge akaratú emberek voltak. Moreau bácsi, vagyis nagyapád néhányszor elutazott Párizsba, megpróbálta hazavinni édesanyádat. Volt, hogy elbújt előle, az utcákon csatangolt a többiekkel, csövezett. Amikor megtalálta, akkor sem tudta hazavinni. Néhány hónap után beletörődtek a dologba. Otthon az öregek, Jacquot apó, Martinet apó azt mondták, hagyják, hogy kitombolja magát, majd ha lecsillapodik, hazatér. Végül nekik lett igazuk.

Egy percre elhallgatott, míg megette az egyik szelet húst némi burgonyával. Elgondolkodva kivett egy salátalevelet s folytatta. – Jeanne-nak… édesanyádnak ekkoriban voltak az első kapcsolatai. Néhány fiúját ismertem, de nem mindet… bár igazából nem voltak sokan, és a legtöbbje futó kaland volt. Akkoriban ilyenek voltunk mindannyian, szinte kéthetente mással jártunk. Emlékszem, mikor fenn voltam Párizsban, beleestem Jean-Pierre-be, aztán ha-

zajöttem, itthon jártam egy sráccal, Jérôme-nak hívták… vagyis nem, Jérôme később volt, vele mentem karácsonykor Genfbe…

Sophie csendesen megköszörülte a torkát.

– Persze, igazad van, bocsáss meg. Szóval… valamikor hetvenegy őszén édesanyád azt írta, hogy megtalálta az igazit. Nagyon szűkszavúan írt róla, s mielőtt megkérdezed, nem árulta el a nevét. Azt mondta, ha bemutatja nekem, teljesen el leszek tőle képedve. Arra emlékszem csupán, hogy idősebb volt, negyven körüli üzletember.

– De végül mégse mutatta be.

– Nem… a levelekből magad is tudod, miért. Januárban azzal jött ide, hogy soha többé nem akarja látni. Többször beszéltem erről vele akkoriban, kértem, legalább indítson apasági keresetet, legyen gyerektartás a kezében. De hát akárha a falnak beszéltem volna.

Felállt, zsebkendőt vett elő, odaadta Sophie-nak. A lány nem nyúlt utána. Némán ette a salátát és hagyta, hogy a könnyei végigfolyjanak az arcán.

– Nem hiszem.

– Mit nem hiszel? – lepődött meg Martine.

– Hogy senki sem tudja, ki az apám. Lehet, hogy te nem tudod, mert nem voltál akkor Párizsban. De anya barátnői, akikkel volt, a fiúi, a barátnők fiúi között biztos volt, aki ismerte.

Martine hátradőlt a fotelban, szórakozottan forgatta a két levelet. Vacsora után újraolvasta őket, s elmondta Sophie-nak, miért voltak anyjánál. – Nyáron nálatok jártam, magammal vittem és odaadtam neki. Őrizd meg őket, mondtam. Emlékeztessenek… már nem is tudom igazán, mire. Nagy romantikus voltam akkoriban, azok voltunk mind. Afféle mementónak szántam ezeket a leveleket édesanyád számára, de nem gondoltam, hogy csakugyan megőrzi őket. – Belepillantott az első levélbe.

„1971. november 20.

Drága Martine-om, el sem tudod képzelni, milyen boldog vagyok. Megtaláltam! Igen, igen, pontosan azt, akire gondolsz, szinte látom magam előtt, ahogy kipirul az arcod és csavargatni kezded a hajfürtjeidet. Megtaláltam a nagybetűs Őt, az Igazit, a királyfit a fehér paripán. Igaz, hogy paripa helyett Citroënje van, de tényleg fehér, és valóban olyan, mint egy mesebeli királyfi. Óriási

csokrokat kapok tőle mindennap, már kezdem fontolgatni, hogy virágüzletet nyitok.

De hogy ki ő, azt nem mondom meg. A neve úgyse mondana neked semmit, neki nem a neve fontos, hanem ő maga, és hogy szeret, szeret, szeret!… úgyhogy amint végre elszánod magad és otthagyod az unalmas tankönyveidet, bemutatom neked saját személyében a legszebb férfit, akit valaha láttál. Nyugodtan fölveheted a legszebb ruhádat és a legszebb mosolyodat, úgyse tudod tőlem elcsábítani.

A te Jeanne-od a mennyországból"

Hát most már csakugyan ott vagy, drága Jeanne, én pedig itt maradtam és nem tudok semmit a te hűtlennek bizonyult szerelmedről. November első felében ismerted meg, de nem tudom, hol és hogyan. Egész december folyamán tervezgettük, hogy találkozunk, bemutatod nekem, de nem sikerült, aztán neki külföldre kellett utaznia, mert üzletember volt, így hazamentél, megmondtad a szüleidnek, hogy szerelmes és terhes vagy, aztán Genfben szilvesztereztünk. Januárban visszamentél Párizsba a kedvesedhez, két hét múlva rajtakaptad valakivel, iderohantál hozzám, de nem mondtál semmit őróla, csak felváltva sírtál és dühöngtél. Aztán hazamentél, hogy soha többet be ne tedd a lábad Párizsba. Mit mondjak még ezen kívül a lányodnak? A tiéd, igen, egyedül a tiéd, Jeanne, ahogy akartad, az apja nem tudott róla, de most ő akar tudni az apjáról, én pedig tanácstalan vagyok.

– Igen, elképzelhető. Akadhatott, aki ismerte. De először is, legtöbb akkori barátunkkal évek óta nem találkoztam. Ki tudja, hova szóródtak el azóta… Aztán meg gondolj arra is, mi annak idején nem mutatkoztunk be egymásnak teljes névvel, címmel, tudom is én. Emlékszem egy lányra, akivel nagyon jóban voltam, de csak annyit tudok róla, hogy Susanne-nak hívták és szőke volt. Fogalmam sincs, hol lakott. És mondd csak, Sophie…

– Igen?…

– Ha meg is találod… mit akarsz te attól az embertől voltaképpen?

Sophie vállat vont.

– Tizennégy évig nem volt kíváncsi édesanyádra. Ha olyan nagyon szerelmes volt belé, ahogy ő hitte, megkereste volna. Rólad nem tud semmit, tehát rád sem lehet kíváncsi.

Martine tárgyilagos szavai mintha belehulltak volna a nappali csendjébe. Sophie felhúzott lábakkal ült a fotelban, átölelte a térdét és hallgatott.

– Most körülbelül ötvenöt éves lehet. Bizonyára van családja, felesége, gyerekei. Mit gondolsz, éppen az hiányzik neki, hogy betoppanj és mindent összekuszálj?

– Mindig szókimondó voltál – szögezte le Sophie nyugodtan. – Mondd csak ki végig.

– Jó, kimondom. Az egyetlen dolog, amit remélhetsz, hogy az ismeretlen, titokzatos apa helyett egy idegen pasast fogsz találni, aki kifejezetten dühös, amiért felbukkantál. Nem tudom, nős volt-e, amikor Jeanne-nal találkozott, de ha még nem is, ez tönkreteheti a házasságát. Ha elgondolom, én se repesnék az örömtől, ha kiderülne, hogy Jean-Pierre-nek van egy gyereke, még ha a házasságunk előttről is.

– Lehet, hogy agglegény vagy elvált.

– Lehet, Sophie, de nem valószínű. Az viszont igen, hogy ha történetesen nincs is felesége, akkor se fog örülni neked. Mert az élete rendjét biztosan megzavarnád. Nehéz dolgokon mentél keresztül, Sophie. Azért keresed apádat, mert szükséged van valakire Dupeyronék helyett, akikkel nem vagy megelégedve. Senkivel se lennél megelégedve, mert édesanyádat senki sem pótolhatja. Ha viszont megtalálod apádat és nem kellesz neki, azt fogod érezni, hogy nem kellesz az égvilágon senkinek. Pedig ez nem igaz, csak biankó csekken nem várhatsz szeretetet egy idegentől.

A lány hallgatott.

– Eszerint egyetértesz. – Martine hosszasan nézte az arcát, fürkészőn, szeretett volna mögé látni és megnézni a gondolatait. – Azt hiszem, sejtem, mit gondolsz. Magyarázhatok én neked akármit… akkor is meg akarod keresni.

– Meg *fogom* keresni.

– Miért?

– Csak.

– És hogyan?

– Nem tudom.

Martine Boisrond az órára nézett. – Mindjárt tizenegy, Sophie. Fárasztó napom volt, és sajnos holnap is lesz nap, úgyhogy kérlek, menjünk lefeküdni. Kötsz velem egy egyezséget?

A lány kérdőn nézett rá. Martine felkelt és odalépett hozzá. – Itt maradhatsz hétvégére, addig kitaláljuk, hogyan keressük meg apádat. Segítünk neked a nyomozásban, amennyire tőlünk telik. Cserébe viszont két dolgot várunk tőled. Ne csinálj nélkülünk semmit, ne utazz el idegen városokba, ne kövess el meggondolatlanságokat. Rendben?

– És a másik dolog? – pillantott fel Sophie. Ezt akarta, végre kérdez, érdeklődést mutat. – Telefonálj haza és mondd meg, hol vagy. Most azonnal.

– Már telefonáltam a kórházból.

Martine válasz helyett felemelte a készüléket és odanyújtotta neki. – Ne Duprééket hívd. Nem mintha Françoise nem lenne elég megbízható üzenetközvetítő, ellenkezőleg… talán túlságosan is megbízható.

A lány felháborodottan egyenesedett ki. – Kémkedsz utánam?!

– Én kémkedek, te pedig Poupette-nek küldesz üzenetet, Sophie. Egy-egy, nemdebár?

Sophie dühösen ragadta meg a telefont. Mérgében eltévesztette a számot, újra kellett kezdenie a tárcsázást.

– Jó estét, madame Picard, itt Sophie. Megtenné, hogy átmegy a néniékhez és megmondja nekik, hogy Bordeaux-ban vagyok? Köszönöm. – Már tette volna le köszönés nélkül, de Martine kivette a kezéből a készüléket.

– Jó estét, asszonyom, Martine Boisrond beszél. Elnézést kérek a késői zavarásért. Igen, idejött hozzám. Nem, semmi komoly. Igen. Vasárnap este visszaviszem. Gyanítottam… Igen. Szerencse, hogy nem volt rá szükség. Kérem, nyugtassa meg madame Dupeyront. Igen, tudja a számomat. Nagyon köszönöm, madame Picard, jó éjszakát kívánok.

Az asztalra tette a telefont, s várakozóan állt Sophie fölött. A lány durcásan nézett a sötétbe.

– Ne duzzogj. Ha reggelig nem érsz haza, Jean bácsid értesítette volna a rendőrséget. Békélj meg vele, hogy nem volt szerencséd, majd legközelebb kerülsz be az esti híradóba.

Sophie elmosolyodott. – Jól van hát. Áll az alku.

Kezet ráztak.

Nehezen aludt el, pedig fárasztó napja volt. A hétvégére gondolt, arra az alig két napra, amit inkább csak haladékképpen kapott, hogy megoldja a megoldhatatlan problémát. Ha nem mutatott volna hajlandóságot, hogy együttműködjön vele, alighanem végképp elfordul tőle.

Meg akarja találni az apját. Milyen egyszerű így kimondani. Ha tudnák a nevét, az akkori címét, akkor se lenne könnyű, ki tudja, hányadik helyen lakik azóta. Hacsak nem indítanak ellene apasági keresetet, mert akkor a rendőrséghez fordulhatnak, azok kinyomozzák. De nem tudnak róla semmit. Negyven körüli üzletember fehér Citroënnel. Legalább tízezer ilyen lehetett Párizsban.

Egy régi eset jutott eszébe, amikor nyomozó volt, igazi mesterdetektív. Egy évvel azelőtt történt, hogy Bordeaux-ba költöztek. Valaki rendszeresen lopkodta a nyulakat a faluból. Julien Picardtól nyolcat vittek el egy hét alatt, Pontignactól hatot, összesen vagy harmincat. A felnőttek lesben álltak, töltött puskával várták a tolvajt, de csak annyit értek el, hogy olyankor nem vittek el egyet se. Aztán másnap hármat is. A falubeli nyulak fele már hiányzott, amikor ők akcióba léptek. Maurice Fleury volt a gyerekcsapat vezére, ő osztotta ki a feladatokat. Két éjszaka figyelték az összes nyúlketrecet, de a tolvaj nem jött. Akkor Maurice, Jeanne meg ő bementek a városba és sorra járták az állatkereskedőket. Úgy csináltak, mintha az apjuk vagy a bátyjuk küldte volna őket, hogy megkérdezzék, megfeleltek-e a nyulak és kell-e még. Hárman is vettek a falujukból nyulat a napokban. Neki, Martinenak volt a legnagyobb szerencséje, az egyik kereskedő üdvözletét küldte monsieur Picard-nak.

Így derült ki, hogy Julien Picard lopta el a szomszédok nyulait, no meg a sajátjait is figyelemelterelésül. Elég könnyen rávették, hogy kártalanítson mindenkit és hagyja abba, különben „a törvény keze lesújt rá”, ahogy Maurice mondta. Attól kezdve akár a falu közepén sétafikálhattak a nyulak éjjel-nappal háborítatlanul.

De rég is volt… Most aztán itt a második eset. Eltűnt egy személy, akit azelőtt se látott soha senki. Színre léphet Martine Boisrond főfelügyelő, a csalhatatlan mesterdetektív. Jaj, Martine, rótta meg magát, ahelyett, hogy hülyeségekkel szórakoztatod magadat, inkább azt találnád ki, mit csinálj.

Nem az a kérdés, hogy kell megtalálni azt az embert. Nyilvánvalóan nem lehet megtalálni. Az a kérdés, mit tegyen helyette. Két

napja van, hogy megértesse Sophie-val, segíteni akar neki, de ebben nem tud, ebben senki sem tud, és valószínűleg egyáltalán nem is lenne jó, ha megtalálná az apját. Így legalább lehet egy képzelt apja, akiről álmodozhat. Hétfőn Dupeyronék beviszik a gyámhatóságra, ahol nyilatkoznia kell, velük akar maradni vagy intézetbe megy. Egyiket sem szeretné, úgyhogy akármire képes, ha addig ő, Martine nem tud felmutatni valamit.

Három hónapja rágódnak ezen Jean-Pierre-rel. Mindketten dolgozó emberek, ő egész nap a kórházban van, Jean-Pierre üzleteket köt, sokszor két-három napra is elutazik. Jean Dupeyron már nyugdíjas, Marie-Florence napi néhány órában aktákat rakosgat a rendőrségen, egész nap otthon vannak, tudnak foglalkozni vele.

Sophie-nak azonban nem foglalkozásra van szüksége, hanem barátokra. Dupeyronék a szülei szeretnének lenni, nem értik szegények, hogy Sophie-nak már nem lehetnek szülei. Senki sem lehet, csak a barátja, idősebb, tapasztaltabb barátja, aki átvezeti a következő néhány éven, fogja a kezét, ha kell, de nem próbálja nevelni. Már nem lehet nevelni, Jeanne-nak még legfeljebb egy-két évig sikerült volna, tovább neki sem. Másnak még annyi ideig sem, az anyja halála óta.

Senki sem tudja még, csak madame Blanchard a gyámhatóságnál. Mikor a múlt hónapban ott jártak, bementek hozzá, megkérdeztek mindent, kitöltöttek egy csomó űrlapot. Azzal a szándékkal mentek Sophie-hoz, hogy ha megfelelő hangulatban találják, elmondják neki. Sophie azonban nem volt megfelelő hangulatban, nagyon is rossz hangulatban volt. Úgy döntöttek, megvárják a kedvező időpontot, akár addig is várnak, amíg eljön a végleges döntés ideje. A hivatalban addig is bent van a kérvényük, végigjárja a szükséges adminisztrációt. A múlt héten már környezettanulmányra is kijött hozzájuk két gyámügyes, felmérték az életkörülményeiket, mindent megnéztek. Ha lenne egy jegesmedvénk, mondta Jean-Pierre, annak is megszámolták volna minden szál szőrét. Miért pont jegesmedve, nevetett ő. Annak jó sok szőre van, felelte a férje.

Felgyújtotta a villanyt és az órára nézett. Negyed egy. Nem ez lesz az első eset, hogy éjszaka felhívja. A szálloda száma ott volt a noteszében.

– A százkilences szobát kérem.

– Kapcsolom – mondta a központos.

– Szervusz, Martine. – Jean-Pierre hangja nyugodt volt, cseppet sem álmos, nyilván még dolgozott. És anélkül, hogy megszólalt volna, tudta, ki hívja. Ilyenkor úgy érezte, ugyanolyan szerelmes bele, mint tizennégy évvel ezelőtt.

– Nem zavartalak föl?

– Nem, még bámulom a számokat. Történt valami?

– Sophie idejött.

Kis csend a kagylóban. – Hogyhogy odajött?

– Felült a vonatra és most itt van. Megtalálta Jeanne régi leveleit, amiket a gyereke apjáról írt nekem. És ő most meg akarja találni az apját.

Még nagyobb csend. – Mondd, hogy csak viccelsz velem, Martine.

– Szívesen mondom, ha ez a vágyad, de tényleg ezért jött.

– És mit mondtál neki?

– Mit mondtam volna? Fogalmam sincs, ki az vagy ki ismerhette egyáltalán.

– Meg kell keresni.

– Jaj, Jean-Pierre, csak nem azt akarod mondani, hogy te is támogatod ebben az őrültségben?!

– Nézd, drágám. Azt nem mondhatjuk neki, nézd, Sophie, mi nem keressük meg az apádat. Főleg nem most, hogy aztán hétfőn nemet mondjon és odavesszen az illetékbélyegekre kidobott pénz. – Ez jellemző Jean-Pierre-re, ha valami mérhetetlenül fontos érzelmi kérdésről van szó, mindig valami jelentéktelen anyagi dolog mögé bújik. Mikor megkérte a kezét, akkor is bélyegeket emlegetett, hogy túl sokba kerülnek a szerelmeslevelek. Persze ő már akkor is átlátott a szitán, tudta, milyen szégyenlős, nem meri kimondani az érzelmeit. Most se azt mondja, hogy akkor nem vehetik magukhoz Sophie-t és nem lesz jó élete szegénynek, ők meg egyedül maradnak, ha már nem született gyerekük. – Szóval fel kell kerekedni és megkeresni. Ha nem találjuk, az még nem tragédia, de nem adhatjuk fel a keresést, amíg valami remény van.

– Jól van, Sherlock. Azt is megmondod, hol keressem?

– Meg, valamikor déltájban.

– Mi lesz akkor?

– Akkorra érek haza.

– De hisz vasárnap tárgyalásod van.

– Fontos családi ügyből kifolyólag nem tárgyalhatok.

– Jaj, Jean-Pierre…

– Nézd, drágám, Fernand remek üzletember, de akkor is férfi, akinek ráadásul nagyobb szakálla van, mint nekem. Természetes, hogy habozás nélkül faképnél hagyom három csinos nő kedvéért.

– ?…

– Hát Sophie, akinek az apját keressük, Jeanne, akinek a volt kedvesét, meg te, akivel keresni fogom.

– Ebben a sorrendben, mi?

– Csakis.

– Szoknyapecér!

– Köszönöm a bókot, kedvesem. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Jean-Pierre Boisrond letette a kagylót a lyoni szállodában. Végignézett az ágyon heverő kimutatásokon és táblázatokon, aztán keresett egy üres papírlapot. Gyors mozdulatokkal írni kezdett.

„Kedves Fernand, tudom, hogy nem fogsz örülni…"

Nehezen aludt el, pedig fárasztó napja volt. Jó pár órát aludt a vonaton, de az nem volt igazán pihentető, ülve, zötykölődés közben. Szundított egyet délután is, amíg Martine-t várta, akkor se sokat. Álmos volt, de nem tudott elaludni.

Arra az ismeretlen emberre gondolt, akinek tulajdonképpen az életét köszönheti. Génjeinek csak a felét kapta anyától, a másik felük egy sose látott idegentől van. Valamikor, évekkel ezelőtt eszébe jutott néha, hogy megkérdezze anyát, ki az apja. Egyszer tette csak meg, hat-hét éves kora körül. Anya azt felelte, már nem él, meghalt, mielőtt ő megszületett. Aztán később hallotta, ahogy Gaston bácsival vitatkozik, amiért nem keresi meg az apját. Akkor nagyon elkeseredett, amiért anya hazudott neki. De egy perc múlva meghallotta anya hangját: „Nem, Gaston, és nagyon szeretném, ha nem hoznád ezt szóba többet. Sophie-nak azt mondtam, az apja meghalt, és ez így is van. Számomra az az ember halott, ha itt állna előttem, akkor se látnám meg. Ha akarsz még valamit, most mondd, mert többet erről nem beszélünk."

Szerette anya határozottságát, ahogy mindig tudta, mit tegyen. Tavalyelőtt nyáron szalonnát sütöttek Dupréékkel a hegyen, madame Dupré megbotlott és ráejtett egy égő hasábot a hálózsákjára. Úgy lobbant fel, mintha papírból volna. Madame Dupré sopánkodni kezdett és ijedezett, Dupré úr a kocsinál volt éppen, ők

Françoise-zal csak bámultak megrökönyödve. Anya viszont nem bámult semeddig, fölkapta a szódásüveget és spriccelni kezdte a tüzet. Egy perc alatt eloltotta, aztán lehordta madame Duprét. „Felőled akár az egész erdő leéghetne, Michelle. Minek siránkozol? A nyavalygásod nem oltja el a tüzet – elnevette magát –, az egy kémiai jelenség, nem fog meghatódni tőled."

Martine-nak persze igaza van. Senkivel se lenne megelégedve, aki pótolni akarná anyát. Őt nem lehet pótolni. Bár eleinte eljátszott a gondolattal, hogy apja majd magához veszi, kedves lesz hozzá, lesi minden kívánságát, de ez úgyse fog megtörténni, Martine-nak ebben is igaza van, egyáltalán nem fog örülni neki. Ha mégis örülne, akkor se engedné, hogy anya helyébe lépjen. Senkinek sem engedi.

Biztosan nem örül majd neki, de ő akkor is megkeresi. Mindenkinek csak egy apja van, az övé egy öreg párizsi pasas fehér Citroënnel, ha tetszik, ha nem. Meg akarja nézni, tudni akarja, milyen. Ha megismerte, majd eldönti, mihez kezd vele. Lehet, hogy faképnél hagyja, még a címét se adja meg neki. Lehet, hogy beperelі gyerektartásért. Vajon indíthat gyerektartási pert egy gyerek saját maga miatt? Mindegy, bepereltetheti Jean bácsiékkal is. Martine segít benne, ha kell. És Gaston bácsi. Vagy akár Dupréék, monsieur Dupré ismer egy csomó jó ügyvédet. Lám csak, szülei nincsenek, de egy csomó barátja van.

Igazából nincs is már szüksége szülőkre. Persze így, többes számban *szülei* sose voltak, csak egy szülője volt, de valójában anya már régóta inkább a barátnőjének számított. Françoise nem mondta el a szüleinek, amikor beleesett egy-egy fiúba – ő mindig elmondta anyának, megkérdezte a véleményét a fiúkról. Ilyenkor kritikusan meg szokták tárgyalni az illető jó és rossz tulajdonságait, ő néha Jeanne-nak szólította anyát, esetleg mademoiselle Vaudrois-nak, amire persze ő is ugyanúgy szólította őt, s a két Vaudrois kisasszony nagy nevetések közepette megállapodott az ítéletben – ez többnyire úgy szólt, hogy kell az illető a kutyának, még François Charvellel is inkább járnának.

Komolyabban is beszélgettek néha a fiúkról. Először két éve, amikor suttogni kezdtek a faluban Jacqueline Picard-ról. Ő csak mindenféle homályos célzásokat hallott Marcelle-től és Annette-től, amikből nem sokat értett, aztán Françoise-zal kihallgatták, ahogy a fiúk beszélik meg egymás között az ügyet. Az kifejezetten

nem tetszett nekik. Akkor anya helyére tette a dolgokat, elmagyarázta világosan és érthetően, hogy miről van szó, azóta tudja, és rá se hederít a sok hülyeségre, amit összebeszélnek. Jacqueline ráadásul már tizenhét éves volt akkoriban, városon nem is csináltak volna ügyet belőle, hogy mit és kivel, csak itt faluhelyen maradiak az emberek. Bár nem mindenki. Anya is itt született, de egy cseppet sem volt maradi, semmiben, és őt is úgy nevelte. Még a beszéde is más, mint a falubelieké, csiszoltabb, szebb. Ez persze részben az iskola hatása, de anyáé is, ő se az itteni tájszólással beszélt. Ennek egyébként van egy nagy előnye. Aki hallja a városias kiejtését, nem gondolná, hogy milyen sokat megért az öregek beszédéből. Azt is értette, amikor Martinet apó, az öreg Pontignac meg Fleury anyó arról beszélt a tavaszon, milyen neveletlenek a mai gyerekek, mindig pimaszkodnak, rohangálnak, nem tisztelnek senkit és semmit, s ráadásul tizenéves fejjel már ágyba bújnak egymással – aztán persze nyomban előkerült Caroline Frémont, őt csepülték hosszasan. Nagyon érdekes dolgokat mondtak, hegyezte a fülét, ők meg azt hitték, egy szót se ért belőle, hát nem tettek lakatot a nyelvükre. Beszélni nem tud bretonul, nem tudná rendesen összerakni a mondatokat, meg a kiejtést is meg kellene tanulnia, de szinte minden fontosabb szót megért. Annyira, hogy amikor később elmesélte anyának, mit hallott, ő kicsit elpirult, aztán annyit mondott: – Nem bántam volna, ha kevésbé érdeklődsz őseink nyelve iránt, kislányom.

Tavaly anya elvitte orvoshoz is. Françoise teljesen kibukott ezen, ő képtelen volna az anyjával ilyesmikről beszélni, hát még vele együtt menni az orvoshoz. Neki anya megmagyarázta, hogy ebben semmi különös vagy szégyellnivaló nincsen, ha egy nő kicsit is vigyáz magára, semmiképpen sem mulasztja el. Aztán addig beszélt Françoise lelkére, amíg elment vele, Sophie-val kettesben. Később már nem félt és hajlandó volt egyedül is.

Pár év múlva még komolyabb gondjai lesznek a fiúkkal, akkor már nemcsak együtt járásról lesz szó. Régóta tervezi, hogy húszéves korára neki is lesz gyereke. Nem akar olyan hamar, mint anya, de nem is sokkal később, úgy tizenhat-tizennyolc éves kora körül. Ha… ha anya élne. Akkor meg lehetne kérdezni mindenről… rengeteg kérdeznivalója lesz… de így mit tegyen? Marie nénitől azt se lehet megkérdezni… hogy… hogy… semmit se lehet

megkérdezni. Esetleg… az is lehetséges… hogy felhívja Martine-t… amikor…

Mikor kinyitotta a szemét, világos volt. Hosszasan nyújtózkodott, jólesett a fekvés a puha ágyban. Otthon, azazhogy a néniéknél hetek óta flanell ágyneműben alszik, voltaképpen nem is tudja, hogy miért, ez volt a néniéknek, ő meg nem hozta át a sajátját. De ez a selyem mégiscsak sokkal jobb. Egészen olyan, mint otthon. Hétfőn az első dolga lesz, hogy hazamegy és átviszi a néniékhez az összes ágyneműjét, csináljanak a vacak flanelljükkel, amit akarnak.

Mi?! Háromnegyed nyolc? Ez nem létezik, ilyen sokáig soha nem alszik. Hétvégén is akkor kel, amikor hét közben, nem is tudná megszokni máshogy. Nyáron is fél hétkor ébred, s még későn kelőnek is számít a faluban, mások akkorra már rég megetették az állatokat. Anya nem tartott jószágot, nem szeretett bajlódni velük, a néniéknek van baromfiudvaruk, de ő ugyan rájuk se néz, legfeljebb amikor már a tepsiben feküsznek. Vajon Martine mikor kel? Lehet, hogy még mélyen alszik, a városiak későn kelők.

Kikászálódott az ágyból s csendben kiosont. Hideg ez a linóleum, persze papucsa nincsen, hoppá, mégis van, Jean-Pierre-nek most nincs szüksége rá. Papucsnál nem baj, ha nagy. Martine nem volt sehol, a konyhaasztalon talált egy cédulát: „Bevásárolni mentem, Sophie, nyolc körül itthon vagyok. Reggelizz meg, aztán beszélgetünk. M."

Tömör és lényegretörő. Martine negyedóra múlva megjön, addig kényelmesen megmosdik, felöltözik és körülnéz a konyhában. Lám csak, tojástartók. Nem is rossz ötlet, lágy tojást reggelizik, mint az angolok, meg mint Françoise hétvégenként. Talán ma is azt evett, de biztos már rég befejezte. Két tojás helyet foglal a vízben, addig ken egy vajaskenyeret, jó lenne valami savanyú is. Uborka, remek.

Mégsem beszélgettek, amikor Martine hazaért – pontosan jött, két perccel nyolc után –, legalábbis nem arról, amiről akartak. Egy ideig semmiségekről, mi van az iskolában, hogy vannak a falubeliek, mi újság Martine munkahelyén. Aztán amikor Martine felállt és azt mondta: – Ide hallgass, Sophie – csengettek.

Bosszúsan ment ki ajtót nyitni. Sylvie Maillat volt, a szomszédasszony, akinek soha be nem állt a szája és képtelenség volt leva-

karni. Már lépett volna be, de Martine egy rögbijátékos gyorsaságával állta el az ajtót. – Állj meg, Sylvie.

– Ejha, mi a baj, de morcos a képed ilyen derűs délelőtt, Martine, hát nem engedsz be?

– Nem. Dolgom van.

– Ej, annyi baj legyen, segítek, eldiskurálunk, képzeld, mi történt Christine-nel…

– Sylvie! Vendégem van – légy szíves, lépj olajra.

– Ejha, aztán jóképű? Pedig mindig azt mondtad, Jean-Pierre az egyetlen és így meg úgy…

Martine fújt egyet. – Sophie, kijönnél egy percre?

Sophie felkelt, megállt a konyhaajtóban és a félfának támaszkodott.

– Sophie Vaudrois – Sylvie Maillat. Most láttad, örülj neki és menj, fontos családi ügyekről beszélünk. Etesd meg helyettem a krokodilokat.

Becsukta az ajtót és hozzálátott, hogy letörölgesse a port a nappaliban. Sophie ezúttal a nappali ajtófélfájának támaszkodott.

– Milyen krokodilokat?

Martine elmosolyodott. – Ez egy szólás közöttünk, ahelyett szoktuk mondani, hogy nem érek rá. Valamelyik barátunk találta ki nagyon régen, már nem is tudom, hogyan.

– Régóta ismered?

– Igen, együtt jártunk gimnáziumba.

– Akkor anyát is ismerte?

Martine eltűnődött, kezében egy kis vázával, ami szájával felfelé néző halat formázott. – Ismerte, de apádról nem tudhatott semmit. Csak utolsó évben jött hozzánk, amikor te már megszülettél. De édesanyáddal se volt közeli ismeretségben, csak néhányszor találkoztak, amikor ő itt volt. Egyébként téged is látott kicsi korodban.

– Nem fog haragudni, amiért így kidobtad?

– De, félóra hosszat. Ha viszont beengedem, elrabolja az egész délelőttünket.

Megcsörrent a telefon. – Szia – mosolygott Martine a kagylóra. – Honnan beszélsz? Nagyszerű. Igen, akkor dél körül… Persze. Magától értetődik, szívem. Ropogósra sütve fog várni. Rendben!

– Jean-Pierre?

– Igen, dél körül itthon lesz. Csak egy szendvicset reggelizett, úgyhogy a legjobb sült hallal fogjuk várni à la Martine Boisrond.

Sophie felvonta a szemöldökét. Megjegyezte, amit Martine Jean-Pierre vasárnap esti érkezéséről mondott – örült neki, hiszen így kettesben lehetnek és megbeszélhetnek mindent. – Azt mondtad, csak holnap este jön.

Martine ránézett. – Változott a helyzet, fontosabb dolga van.

– Értem – dörmögte a lány rosszkedvűen.

Martine felsóhajtott. Igen, ez a legnagyobb gond, Sophie valamiért sose kedvelte Jean-Pierre-t. Még ha igent is mond az ő, Martine kedvéért, mennyit kell majd szegénynek küzdenie, hogy elfogadja. – Azért jön, te szamár, hogy segítsen neked az apakeresésben.

Sophie nem felelt, de látta, hogy meglepődött.

Ez végül is igaz, azért jön, hogy apát szerezzen neked. Csak nem azt, akire te gondolsz.

– Szervusz, Sophie.

– Szervusz, Jean-Pierre.

Álltak az előszobában és méregették egymást. Végül is jó jel, hogy hozzánk fordult a problémájával, talán van némi esélye a dolognak. Most biztos arra gondol, mit fogok vajon tenni, hogy megtaláljam az apját. Bárcsak tudnám. Jó lenne előkeríteni azt a pasast, megnyugodna, rendet tenne a fejében, mi pedig jó pontot szereznénk nála, még az is lehet, hogy ez lesz a döntő érv. Két apát is kell szereznem neked, Sophie, az egyik meg is van, de elsősorban tőled függ, megkapod-e. Fura dolog így nézni rád, azon töprengeni, összetartozunk-e mostantól vagy sem. Holnapután már tudni fogom, de hogy addig mit kell kiállnom, csak a jóisten tudja.

Hát nem néz ki egy Sherlock Holmesnak, annyi szent. Kár, hogy Columbo hadnagy csak filmen létezik, milyen jó lenne most ide. Persze ha létezne, akkor se segíthetne, ő rendőr, csak bűnügyben nyomozhat és azt is csak Amerikában. De azért rendes tőle, hogy lemondta a tárgyalásait és idejött. Bár éppenséggel nem biztos, hogy baráti jószándékból tette. Valószínűleg vigyázni akar rá, ha ketten vannak, nem tévesztik szem elől és biztosabban visszavihetik a néniékhez. Hogyisne. Amikor majd hazamegy és barátságosan odaszól a néninek: „hahó, megjöttem, mi újság?”, már tudni fogja, ki az apja. Addig nem megy haza, amíg nem tudja,

mert akkor nem is fogja megtudni soha. Ha ő nem hajtja a dolgot, más nem teszi meg helyette.

Jó nézni kettejüket, ahogy állnak és felmérik egymást, mint két cowboy a döntő párbaj előtt. Azt hiszem, sejt már valamit a tervünkről, de valószínűleg még nagyon bizonytalanul. Ha Jean-Pierre is úgy gondolja, ma vagy holnap elmondhatnánk neki. Talán… talán van rá esély, hogy egy család lehetünk hamarosan. Bár a gyámhatóság még nem mondott véglegeset. Csak arra kell vigyázni, nehogy azzal hitegessük, ha minket választ, megtaláljuk az apját, mert akkor elromlik az egész, érdekből választana. Márpedig nagyon valószínűtlen, hogy rábukkanunk valaha, pedig nagy szükség van rá. Úgy olvasok az érzéseiben, mint a nyitott könyvben. Azért keresi az apját, hogy megtalálja a helyét a világban, tisztába jöjjön önmagával. Ha sikerül megtalálnia, rá fog jönni, hogy semmi közük egymáshoz, ő így is, úgy is ugyanaz az ember, de ha mondanám neki, nem hinné el, meg se értené. Valójában fogalma sincs róla, miért keresi, csak érzi, hogy ezt kell tennie.

– Kösz, hogy eljöttél.

– Szívesen.

– Jó utad volt?

– Igen, hamar ideértem.

– Mindjárt kész az ebéd.

– Igazán? Nagyszerű. – No mi lesz már, Sophie? Nem kenyered neked ez az üres fecsegés.

– Szerinted sikerülni fog?

– Természetesen. Martine kitűnő szakácsnő, te pedig roppant tehetséges kezdő vagy.

– Jaj, nem az! A nyomozás!

– Hát ha a véleményemre vagy kíváncsi… szerintem nem fog sikerülni. Mintha az óceánban akarnál egyetlen halat megtalálni. – Jean-Pierre odalépett a lányhoz, a vállára tette a kezét és komolyan a szemébe nézett. – Mi mindig jóban voltunk édesanyáddal, Sophie, s téged is legközelebbi barátaim közé sorollak már születésedtől fogva. Ezért félreteszem a véleményemet és mindent elkövetek, hogy segítsek. Különben is remény mindig van.

Sophie elrágódott ezen, amíg asztalhoz ültek. Jean-Pierre nem sokat törődött az asztali illemmel s nyomban beszélni kezdett.

– Idejövet összeírtam néhány embert, akik ismerték Jeanne-t akkoriban.

– Én is – mondta Sophie. – Madame Charnier, Danielle Archambeau, Alex, Claudette, Paul, Marcel. Ezek vannak a levelekben.

– Hát azzal nem sokat kezdhetünk, hogy Paul.

– Danielle Archambeau említette, neki pedig megvan a címe.

– Az ki?

– Nem tudom.

– No jó, majd sorra kerül. Szerintem Alexszal kell kezdeni, őt érhetjük el a legkönnyebben.

Sophie kérdőn pillantott rá.

– Alex Leblanc volt a neve. Most madame Charbonneau, és Toulouse-ban lakik. Édesanyád Párizsban ismerte meg, sülve-főve együtt voltak körülbelül hetvenegy nyaráig. Tudom, mit akarsz mondani, de gondold meg, fogalmunk sincs, Jeanne mikor találkozott apáddal, lehetett előbb is. Az is lehet, hogy írt neki Olaszországba, Alex ott töltötte a következő fél évet egy olasz fiúval. Sőt biztosra veszem, hogy írtak egymásnak, a legjobb barátnők voltak.

– A dobozban egyetlen levél sincs Alextől.

– Attól még létezhettek.

Martine tett még egy kis majonézt a halra, s egyetértőn bólintott. – Ebéd után felhívjuk.

– Kiket írtál még fel? – Jean-Pierre elővett egy gyűrött cédulát és a lány kezébe nyomta. Sophie izgatottan olvasni kezdte, az ételről egészen megfeledkezett. Az olvasnivaló azonban nem tartott sokáig. – Hiszen ez csak három…

– Örülj neki, hogy ilyen sok. Ezek többet érnek, mint a te Paulod meg Marceled, ezeknek tudjuk a teljes nevét és címét, vagy legalábbis egy korábbi címét.

– Kik ezek?

Jean-Pierre lenyelt egy nagy adag salátát és mesélni kezdett.

1970 márciusában a diákok egyhetes városnézés céljából érkeztek Párizsba. Jeanne Vaudrois a Rocard ikrek, Giselle és Geneviève társaságában kapott szobát madame Charnier-nél, a Rocard család rokonánál. A többiek is rokonoknál szálltak meg. A lázadáskor Jeanne és az ikrek Párizst választották.

Május végén a lázadás nagyjából véget ért, a legtöbben hazatértek. Továbbra is Párizsban maradt öt fiú és négy lány – utóbbiak

közé tartozott a két iker és Jeanne. Rövidesen mások is csapódtak társaságukhoz, párizsiak és vidékiek. Az eredeti társaság rövidesen felmorzsolódott, augusztusban a Rocard ikrek is hazautaztak, de Jeanne, akit madame Charnier időközben megkedvelt, nála maradhatott.

Napjait leginkább augusztusban megismert párizsi barátnőjével, Alex Leblanc-nal töltötte. Noha egy percig sem tagadták meg lázadó diák mivoltukat, olyan helyekre is elmentek, ahol inkább jó tanuló korukban jártak volna, múzeumokba, színházba, még a Louvre-ba és Versailles-ba is. Jeanne és több vidéki társa mindent látni akart Párizsban. Mindehhez az anyagi forrást csak kisebb részben szolgáltatták a szülők és a szállásadók adományai, elsősorban bizonyos nem egészen tiszta forrásokból került ki. Néhány gazdag fiatal is akadt soraikban, akik néha kapták, de inkább csórták a pénzt szüleiktől. Többen enyveskezűek voltak a társaságból, egy-két lány pedig olyasmivel tett szert jövedelemre, ami végtelenül undorította Jeanne-t és Alexet, akik egy centime-ot sem fogadtak el tőlük. Nem mindenki volt ilyen finnyás a galeriben.

Végül ez vezetett szakításhoz köztük, Jeanne-t és Alexet kitették maguk közül. Az ősz nagy részét egy másik, szolidabb társasággal töltötték, meg nem értett költők, festők és filmesek között. Egy argenteuili villában jártak össze, egy ambiciózus zenészpalánta szüleinél, akik maguk is hírnév nélkül maradt művészek voltak s megértették a fiatalokat. Jeanne úgy érezte, többet tanul itt egy délutánon, mint az iskolában egy év alatt.

Ekkorról kelteződik első ismert kapcsolata, futó kaland egy orvostanhallgatóval, akit egy komolyabb követett, a gimnazista Jacques. Vele járt egész télen.

Karácsonykor Jeanne először hazautazott, majd Bordeaux-ba mentek Jacques-kal, Martine Chrétienhez, aki nyáron volt velük Párizsban, akkor ismerte meg a joghallgató Jean-Pierre Boisrond-t. Szilveszterre valamennyien átruccantak Genfbe. Jean-Pierre akkor nem tartott velük, Martine egy Jérôme nevű fiatalemberrel volt.

1971 márciusában összevesztek Jacques-kal. Újabb rövidebb kapcsolat következett, Bernard, aki valamilyen hangszeren játszott.

Nyáron a művésztársaság javarészt feloszlott. Alex beleszeretett egy olaszba és Nápolyba utazott vele, Jeanne egy kisebb lánytársasággal a tengerpartra ment, Marseille-be, Toulonba, Nizzába. Jártak Monacóban, St.-Antoine-ban laktak pár napig, nyertek kétszáz frankot Monte Carlóban. Szeptember közepén tértek vissza Párizsba. Ma már kideríthetetlen okból Jeanne nem csatlakozott ismét az argenteuili művészekhez. Gyakorlatilag nem lehet tudni, hol és kikkel volt szeptembertől decemberig. A negyvenes üzletember november első felében bukkanhatott fel.

Decemberben többször is találkozott Martine-nal és a jogi karról már kibukott Jean-Pierre-rel Bordeaux-ban, majd Párizsban. Ők akkor már együtt jártak. Hármasban utaztak ismét Genfbe, mivel kiderült, hogy Jeanne titokzatos szerelme nem tudja velük tölteni az ünnepet. Jeanne minden gondolatát születendő gyermeke és imádott szerelme kötötte le.

1972 januárjában Bordeaux-ba ment, hogy Martine-nál heverje ki a csalódást. Nyolchetes terhes volt. Hallani sem akart arról, hogy elvetesse, bár Jean-Pierre ismert megbízható orvosokat Svájcban, s a pénzt is elő tudta volna teremteni. Martine egészségügyi pályája ekkor még nem vette kezdetét, ösztönös ellenszenvvel fogadta az ötletet, mindazonáltal barátnőjére bízta a döntést.

Jeanne három hónapot töltött Bordeaux-ban, míg összeszedte magát. Április közepén, kétévi távollét után ment haza.

A nyomozás akadozva indult. Madame Charbonneau nem vette fel a telefont, óránként próbálták újra. Françoise de Valois, a már halott madame Charnier lánya egy éve külföldre költözött. Jean-Pierre céduláján a harmadik név Yves Mouliné volt, aki személyesen nem ismerte Jeanne-t, de művész volt, zongorista, az egyetlen művész Jean-Pierre baráti körében. Azt remélte, rajta keresztül azonosíthatja az argenteuili művészkört. De ő sem vette fel a készüléket. Sophie tűkön ült, hiába magyarázták neki, hogy az emberek mind elutaztak valahová hétvégére, bármikor megjöhetnek az őszi viharok, örülnek, hogy van még egy szép nyárias hétvégéjük.

Végre este hétkor válaszolt a toulouse-i szám.

– Halló?

– Jó estét, asszonyom, nem tudom, emlékszik-e a nevemre. Martine Boisrond vagyok, Jeanne Vaudrois barátnője.

Kipillantott a kertbe, Sophie háttal ült neki az egyik padon, még szerencse, rohanna ide és beszélni akarna Alexszel. Nem kell elkapkodni. Üldögéljen csak, beszélgessen Jean-Pierre-rel, jó, ha kicsit összemelegszenek, addig ő szépen kiderít mindent. Míg a kis csendet hallgatta a telefonban, ami arra utalt, hogy Alex meglepődött, az ablakon át figyelte, ahogy Sophie lehajol és megigazítja a zokniját.

– Bánom is én – mondta fölegyenesedve. – Tart, ameddig tart. Előbb-utóbb megtaláljuk.

– Mitől vagy ebben ilyen biztos?

Vállat vont.

Jean-Pierre elgondolkozva rágcsált egy fűszálat. – S mit csinálsz, ha megtalálod?

– Erről már beszéltünk Martine-nal. Megnézem, milyen, aztán eldöntöm, mihez kezdek vele. Különben Gaston bácsi azt szokta mondani, ne törjük a fejünket a következő problémán, amikor még a jelenlegit se oldottuk meg.

– Viszont mialatt a jelenlegi problémán töprengünk, pár gondolatot megérdemelne egy harmadik is, amit viszont határidőre kell megoldani.

– Micsoda?

– Ha jól tudom, hétfőn jelenésed van a gyámhatóságon.

Sophie hallgatott. Mit mondjon erre? Azt mégse felelheti, hogy ő ugyan haza nem megy, amíg az apját meg nem találta, szép is volna, bedugják valami nyamvadt árvaházba, nyomozzon ott, ha tud. Úgyis csak azt a választ kapná, hogy muszáj. Fenét muszáj. Bírják ki nélküle. Megvonta a vállát.

Vonogasd csak a válladat, az a legkönnyebb. Zárkózz el minden elől, ami nem tetszik, most még megteheted. De rövidesen tapasztalni fogod, így mindig máshogy alakulnak majd a dolgok, mint szeretnéd.

– Beszéltem madame Charbonneau-val – nyílt ki Sophie mögött az ablak. – Ismer valakit az argenteuiliek közül.

– Megadta a számát? – villanyozódott fel a lány. Martine bólintott. – Akkor nem kell beszélnünk azzal az undok Yves Montanddal.

– Moulin az, te – nevetett Jean-Pierre –, és ne nevezd undoknak csak azért, mert nem ül egész nap a telefon mellett a te hívásodat lesve.

– Pedig igazán megtehetné – vágott vissza Sophie. – És felhívtad már?

– Várj egy pillanatot. Nem számot kaptam, hanem címet, az illetőnek nincs telefonja.

– Hol lakik?

– Perpignanban.

– Az meg hol van? – Oda-vissza kívülről fújta a történelmet, de madame Moretti óráiból csak az érdekelte, aminek a hajózásban is hasznát lehet venni.

– Ahhoz messze, hogy most odarohanjunk – csitította Martine –, de reggel elindulhatunk, ha addig szét nem szedsz minket.

Összevillant a szemük Jean-Pierre-rel. Jól jöhet még ez a kis kirándulás. Talán útközben hozzájuk melegszik valamelyest.

Boisrond-éknak nem volt otthon térképük, Sophie erősen méltatlankodott is emiatt, de be kellett érnie azzal, hogy Perpignan Gascogne-ban van, a Földközi-tengernél, a spanyol határ közelében.

– Ez már legalább öt fok – mondta, mikor beszállt a kocsiba.

– Milyen öt fok? – csodálkozott Jean-Pierre.

– Amennyivel eltávolodok otthonról, ha odaérünk. Észak–déli irányban. Ráadásul a keleti féltekére esik, ahol évek óta nem jártam.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

– Ez egyszerű – mosolygott a lány fölényesen. – Meg kell jegyezni a fontosabb tájékozódási pontokat, a többit azokhoz lehet viszonyítani. A nulladik délkör Le Havre-nál metszi Franciaországot és nagyjából középen vágja ketté a spanyol határt. Ami tehát a határ közepétől keletre esik, az a keleti féltekén van.

– Ügyes. És az öt fok?

– Az se bonyolultabb. Az ötvenedik szélességi fok is Le Havre-nál húzódik, a negyvenedik viszont már messze túl van az országon, Mallorcát érinti. Ebből nagyjából fel lehet becsülni, hogy Lorient és Perpignan között körülbelül öt fok az eltérés.

– Hm.

– Most még csak tízesével tudom, de nemsokára megtanulom fokonként is. Csak eddig nem értem rá.

Martine a tükörben észrevette az arcán átsuhanó árnyékot s gyorsan beszélni kezdett. – Látom, már igazi tengeri medve vagy, még a szárazföldön is szélességi-hosszúsági körökben gondol-

kodsz. Biztos már a távoli tengerek földrajzát is betéve tudod, igaz?

– Dehogyis. Alig tudok valamicskét.

– Nem is baj, egyelőre beérheted a hazai vizekkel. Biztos kitűnően vezeted már a *Ninette*-et, igaz?

Sophie bólogatott, aztán elmesélte péntek éjszakai kalandját a viharral. Úgy beszélt, mint akinek ez mindennapos eset, Martine gyomrát pedig összeszorította a rémület. Ez a gyerek nagyon el lehet keseredve, ha éjnek évadján kimegy a viharba azon a csepp lélekvesztőn. Hallotta a hírekben, micsoda orkán tombolt északon. Szent ég, rágondolni is rossz, mi történhetett volna. Hát senki sincs, aki vigyázzon rá?!

– Bátor kislány vagy – mondta pókerarccal.

– Köszönöm.

– Ilyenekkel van tele a temető.

Sophie elvörösödött dühében. – Ide hallgass, Martine!…

– Te hallgass ide, Sophie! Jól tudod, hogy amit csináltál, őrültség. Az életedet kockáztattad! Tudatában vagy te a saját képességeidnek? A viharban semmire se mész a tudásoddal meg a hozzáértéseddel, oda fizikai erő is kell, nem is kevés. Tizenhárom éves vagy, mennyit nyomsz, negyven kilót? Tagbaszakadt férfiak vesztek már oda azért, mert tízen se tudták megfékezni a kormányt meg a vitorlákat. Magyarázhatsz nekem akármit, amit csináltál, akkor is őrültség marad, és ha nem volnál olyan nagyra magaddal, már rég beismerted volna.

Durcásan összeszorította a száját és nem felelt. A házaspár összenézett: ugyanarra gondoltak. Túlzás volt, kisebb szidás is elég lett volna, ezzel csak olajat önt a tűzre, a végén még emiatt megy ki a tengerre, vagy ami valószínűbb, elfordul tőlük. Így is inkább segítőknek tekinti őket, mint barátoknak – nyomozótársaknak, akikre szüksége van. Tegnap egy percre se volt hajlandó semmi mással foglalkozni, csak az apja keresésével, amíg nyolc körül pislogni nem kezdett, aztán öt perc alatt bezuhant az ágyba. Múlt éjjel biztos csak az apján rágódott. Most még ez rendben is van, két napja keresi, persze hogy ez tölti be minden gondolatát. Ha majd hónapok óta kutat már utána, képes lesz másra is figyelni. Remélhetőleg. Csak hát annyira csökönyös, hogy még ez se biztos.

Alex megígérte ugyan, hogy gondolkodni fog, nem hallott-e még valamit, ami segíthetne – de egyelőre ez a perpignani festő volt az egyetlen használható nyomuk. A városka peremén lakott, egy virágokkal telezsúfolt kertben. Míg végighaladtak a házhoz vezető ösvényen, Sophie elbámult a kétoldalt húzódó embermagas növényfalon. Piros-sárga virágok borították végig, ki sem lehetett látni közöttük.

– Arra hátul – mutatta az öregasszony, aki bevezette őket –, a pavilonban.

Jean-Pierre előresietett és bekopogott a csupa üveg házacska ajtaján. A festő intett, hogy jöjjenek be.

Míg Jean-Pierre előadta, milyen ügyben jöttek, Sophie a festőt és a pavilont nézte. Nyolcszögletű kerti pavilon volt, épp csak akkorka, hogy elfért benne egy festőállvány, két asztal festékekkel, ecsetekkel meg két szék. A festő udvariasan hellyel kínálta a hölgyeket. Ő maga tipikusan olyan volt, amilyennek a filmekben szokás ábrázolni a bohém művészeket, kicsit kócos haja és szakálla volt, festékfoltos, kockás inge és kertésznadrágja, csak egy szalmakalap hiányzott még a fejéről. A lány körbe is pillantott, nem lát-e egyet valahol.

– Nehéz ügy – dörmögte a festő, figyelemmel keverve néhány festéket –, nehéz ügy. Azt hiszem, emlékszem Jeanne Vaudrois-ra. Vékony, barna lány volt, éppen olyan, mint te, talán kicsit magasabb.

– Igen. Mire emlékszik?

– Nem sokra. Néhányszor találkoztunk összejöveteleken előző télen meg tavasszal is, de inkább csak az maradt meg bennem, ahogy egyszer összeszólalkoztunk az impresszionizmuson. Én akkor nagy impresszionista voltam, s nagyon dühített, hogy a kislány semmibe veszi. – Jót kuncogott a visszaemlékezésen. – Mit mondtak, milyen időszakra kíváncsiak?

– Hetvenegy őszére.

– Akkor helyben vagyunk – lépett az állványhoz és összehúzott szemekkel vizsgálni kezdte a képet –, én éppen hetvenegy őszén voltam nagy impresszionista.

Sophie talpra ugrott. – Mikor?

– Augusztustól novemberig. Ezt pontosan meg tudom neked mondani, mert augusztusban tértem haza Olaszországból, ahol

megismerkedtem az impresszionizmussal. Novemberben pedig haza kellett jönnöm.

– Biztos, hogy ez hetvenegyben volt?

– Biztos, kislány. Az ember nem felejti el apja halálának évét.

Sophie egy pillanatra zavarba jött, Martine sietett segítségére. – Monsieur Vincent, ez esetben ön olyan dolgokat tud, amiket mi nem. Mostanáig úgy hittük, ősszel Jeanne nem tért vissza Argenteuilbe.

– Nem is mondtam, hogy ez Argenteuilben volt, asszonyom.

– Hanem?…

– Nos, ősszel sokat jártam egy barátomhoz Poissyba, ott is művészek jöttek össze, jobbára festők és szobrászok. Ott találkoztam vele ismét. Azt hiszem, valami szobrásszal járt akkoriban.

Sophie egyre jobban csóválta a fejét. – Egy üzletemberrel járt, akinek fehér Citroënje van.

– Az is lehet. De üzletemberek nemigen voltak a mi társaságunkban. Talán a szobrász hozta oda, és később találkozott az üzletemberrel.

Jean-Pierre megvakarta az állát. – Meg tudná adni a barátja telefonszámát, uram?

– Bárcsak megadhatnám. Tíz éve elment közülünk.

A lány csalódott fintort vágott, de még nem adta fel. – De biztos él még valaki a társaságból, nem?

– Hogyne – bólintott a festő. – Néhánynak megvan még talán a címe is.

– Lekötelezne, uram – szólalt meg Martine gyorsan, mielőtt Sophie kezd követelőzni –, ha ezeket megkeresné nekünk.

Martine kihasználta az alkalmat egy gyors haditanácsra, míg a festő a címek keresésével szöszmötölt, Sophie pedig a várakozást elunva sétálni indult a kertben. – Mi legyen, drágám?

– Nem tudom. Elég morcosnak látszik.

– Valószínűleg azt remélte, hogy egyből tálcán nyújtjuk át neki az apát, almával a szájában.

Jean-Pierre bólintott, s elgondolkodva nézte a falnak támasztott kis tájképet. Még nem volt befejezve, az előtérben játszadozó gyerekeket csak felvázolta a művész, de a kis faház már részletesen meg volt festve. – Azt hiszem, a legjobb lesz hazavinni. Útközben

elmondjuk neki, aztán Dupeyronéknak is… meglátjuk… – Megint elmerült gondolataiban.

Sophie is töprengve lépkedett visszafelé rövid kerti körútjáról, azt latolgatta, mennyi esélye van, hogy a festőtől kapott címek segítenek valamit. Egyszer csak megtorpant. Szavak ütötték meg füleit.

– Negyed kettő.

– Hát remélem, hogy éjfélre odaérünk. Jó ezer kilométer.

– Mit gondolsz, ne szóljunk oda Dupeyronéknak, hogy mi is ott alszunk?

– Nézd, drágám, ők is rá fognak jönni, hogy nem utazunk tíz órát oda-vissza csak azért, hogy a kezükbe nyomjuk Sophie-t. Amikor alkonyodni kezd és mi még nem vagyunk ott, már tudni fogják, hogy nem fogunk hajnalig autókázni hazafelé. Nem bánnám, ha ez a derék ember mihamarabb összeszedné a címeket és mehetnénk már.

– Idefelé jövet te vezettél, most majd én veszem át, jó?

– Nem szoktam kitérni a kedvező ajánlatok elől.

Hát így állunk! Átvesszük a címeket és indulunk haza, mi? Azt leshetik, amikor ő beteszi a lábát Dupeyronékhoz anélkül, hogy az apját megtalálta volna. Bekopogott a házba.

– Á, jó, hogy jössz – nézett fel monsieur Vincent –, éppen elkészültem a listával.

Sophie műmosollyal átvette a papirost és belenézett. Párizs, Párizs, Párizs, Lyon, Párizs, Strasbourg, Marseille, Párizs, Párizs… miért nem tudnak ezek valami normális helyen lakni, itt Perpignanban vagy Bordeaux-ban vagy valahol az út mentén, Toulouse-ban, Carcassonne-ban, akárhol, csak ne ilyen éktelenül messze!… Ezt a Victor Saint-Pierre-t még meg tudnák látogatni, mennyi lehet ide Marseille?… nicsak, itt egy térkép az asztalon, éppen kapóra jön. Beziers, Montpellier, Nîmes, Marseille. Legalább kétszázötven-háromszáz kilométer, estig biztos úton lennének. Telefonszám persze nincs, miért is volna? Vajon rá lehetne venni Martine-ékat, hogy a nyamvadt Dupeyronék helyett odamenjenek?

Aligha. Még nem látták a névsort, fogalmuk sincs, hol laknak a rajta levők, de már rohannának, hogy végre megszabadulhassanak tőle. Jaj, dehogyis, kapott észbe. Muszáj nekik visszavinni őt, másképp a gyámhatóság megharagszik. Hát persze, már megint hebe-

hurgya volt. Martine-ék őszinte emberek, ha terhükre volna, már rég megmondták volna. De vissza kell vinniük, ha a fene fenét eszik is, különben… még az is lehet, hogy gyerekrablásnak számítana, ha nem adják át holnap reggel a gyámhatóságnak, szalaggal átkötve, díszdobozban. Nem keverheti bajba őket.

Barátságosan bólintott monsieur Vincent-nak, aki az előbányászott papírhegy mögül visszamosolygott rá, majd kilépett a kertbe.

Negyedórával később Martine és Jean-Pierre Boisrond, miután Sophie nem volt a kertben, visszament a kocsihoz, hátha ott van. Már messziről meglátták az ablaktörlő alá tett papírlapot.

„Bocs, de én még nem megyek haza. Majd ha megtaláltam az apámat. Tudom, hogy nektek muszáj lenne visszavinni a hatóság miatt, ezért nem maradok veletek tovább. Ha valaki nálatok keres, mutassátok meg neki ezt a papírt.

Sophie Vaudrois

Utóirat. Martine, ne haragudj, hogy megszegtem az egyezségünket. Kénytelen vagyok. Veheted úgy, hogy most kettő-egy a javamra, és felhatalmazlak, hogy amikor akarod, kiegyenlíts. S. V.

Utó-utóirat. Elvettem egy kis pénzt. Bocs. Majd megadom. S.”

Mikor a Boisrond házaspár kétségbeesetten meredt egymásra monsieur Vincent háza előtt, Sophie már Narbonne felé tartott egy piros Fiattal.

– Meddig vigyelek?

– Ameddig tud, asszonyom.

– Aztán a szüleid mit szólnak, hogy idegenekkel sétakocsikázol, hm?

Vállat vont. Nem volt szimpatikus neki ez az öregedő nő a rengeteg festékkel a képén meg a rekedtes hangjával, de aki stoppol, ne válogasson. Az a fő, hogy ne találják meg egy kis ideig, csak addig, amíg kitalálja, mit tegyen.

Egyvalamit semmiképpen sem tehet. Nem látogathatja meg a listán levő embereket. Martine-ék első dolga természetesen az volt, hogy leíratták a listát még egyszer, s az összes rajta levő címen ott lesznek a zsaruk, mire odaérne. Akkor már egyszerűbb, ha egyenest hazamegy.

Zsaruk?… Nem, nem biztos, hogy zsaruk. Kik foglalkoznak szökött gyerekek megkeresésével és hazavitelével? Nem tudta, le-

het, hogy mégis a zsaruk. Pedig jó lenne tudni, mert ha nem ők, akkor nem kell félnie, ha meglát egyet. Tessék, ott is megy egy rendőrkocsi balra előttük. Lássuk csak. A tűzoltók nyilván nem. A mentők se, hisz azok betegekkel foglalkoznak. A gyámhatóság aligha, azoknak nincs annyi emberük, hogy az egész országot végigkutassák egy gyerekért. Jaj, hát persze hogy a zsaruk. Hiszen ő most bűnöző lett. Lopást követett el, megkárosította a gyámhatóságot egy darab Sophie Vaudrois-val. Martine-ék nem fogják őt pár frankért feljelenteni, de a gyámhatóság nyomoztatni fog utána. Persze csak holnaptól, amikor nem jelenik meg a hívásukra, mint egy engedelmes kiskutya.

Az istenit ennek az egésznek! Ez a gyerek teljesen becsavarodott. „Majd ha megtaláltam az apámat"… Ezt nem gondolja komolyan.

– Elmagyaráztam neki, hogy ha rá is találna, semmi értelme nem lenne az egésznek.

– Én is. De észérvekkel nála nem sokra megy az ember.

– Az biztos. Néha kételkedem, van-e egyáltalán esze. Például most. Mit csináljunk, szóljunk a rendőrségnek?

– Várjanak még vele – szólalt meg monsieur Vincent. – Én ugyan alig ismerem, de olyannak nézem, aki tud vigyázni magára.

Tud, gondolta Martine és megborzongott. Eszébe jutott az éjszakai küzdelem a viharral. Igen, tud magára vigyázni. Sikeresen helytáll olyan életveszélyes helyzetekben, amik létre se jöttek volna az ő hülyesége nélkül. Két napon belül ez a második. Kint kóborol az országúton, felszedi valami úrvezető… – Esküszöm, ha előkerül, megkötözöm.

– Nyugodj meg, drágám. Sophie semmivel sem ön- és közveszélyesebb, mint mi voltunk az ő korában.

– Nem-e?! – Martine valami csattanósat akart felelni, aztán elhallgatott. Eszébe jutott, amikor felmászott a templomtoronyba Pascallal, hogy bebizonyítsa, nemcsak a fiúk bátrak és ügyesek. Hülyeség az egész feminizmus, kitörhettem volna a nyakamat. Tizenkét éves voltam, kevesebb, mint ő most. De ha azt nem is tudták akkor a szüleim, hol vagyok, azért ha leesek, hamar rám találtak volna. Nem csavarogtam összevissza az országban egyedül.

És Jeanne?…

Vagy a Rocard ikrek?

Vagy akár Jean-Pierre?…

Ők megtették, amihez neki nem volt mersze, elindultak tizenévesen felfedezni a világot, szülői kíséret és felügyelet nélkül. Ő is elment egyedül Párizsba, de a szülei tudtával és beleegyezésével, és mindig tudták, hol van. Jeanne is szülői engedéllyel indult el, de később önállósította magát. Sophie sem tesz most mást.

Csakhogy Jeanne önállóságából az lett, hogy tizenhat évesen szült egy gyereket, ami a legnagyobb jóakarattal sem nevezhető megfontolt cselekedetnek. Ez még egyszer nem fog megismétlődni. Sophie tőle szökött el, ő a felelős érte. Megtalálja és visszahozza, ha tűvé kell tennie az egész országot, akkor is.

Hét felé járt az idő, mire hazaértek, sokáig kellett várakozniuk a rendőrségen, míg felvették az adatokat. Kicsit veszekedniük is kellett az őrmesterrel, az mindenáron azt akarta, hogy a gyerek lakóhelye szerint illetékes kapitányságon jelentsék be vagy a saját lakóhelyük szerintin vagy – ő nem mondta, de nyilván – akárhol, csak őt hagyják békén. Jean-Pierre közölte vele, hogy ha ő is máshová küldené a hozzá érkezőket, akkor másokkal kötnének üzletet, s lehet, hogy akkor nem épülne mozi Perpignanban, mert abban is benne van a munkája. A rendőr úgy nézett rá, mint akit egyáltalán nem érdekel, van-e a városban mozi, sőt mi az a mozi tulajdonképpen, de végül mégis elintézte a papírokat és kiadta a keresést. Sophie Vaudrois körözött személy lett Pyrénées-Orientales megyében, s ha negyvennyolc órán belül nem kerül elő, az országos listára is felírják.

Mire a körözés megszületett, Sophie régesrég elhagyta a Pireneusok környékét, Vaucluse székhelyének egyik ódon terecskéjén üldögélt egy padon. Azon gondolkodott, mitévő legyen. Nyilvánvaló, hogy nem mehet szállodába vagy hasonló helyre. Akkor se, ha még nem keresi a rendőrség. Ezer méterre szél ellen látszik róla, hány éves, nincs az a szállodás, aki szobát adna neki. Fura, hogy ezt ilyen biztosan tudja, sose próbált szállodába vagy akárhová költözni egyedül. De teljesen nyilvánvaló. Gyerekek nem sétafikálnak a szüleik nélkül, nem bérelnek szobát, nem csinálnak semmit egyedül, legalábbis a felnőttek azt szeretnék, ha így lenne. A gyerekek csak fogják a szüleik kezét és hagyják magukat vezetni szépen, mint illedelmes kiskutyák. Ha nincsenek szüleik, akkor is. A gyerek ne törődjön azzal, hogy vannak-e szülei. Fogja a kezüket és maradjon békén.

Felkelt, átvágott a téren és benyitott a kis étterembe, amit már az imént kinézett magának. Vett egy hotdogot meg egy kólát, majd később rendesen megebédel, de most semmi kedve hozzá. Hülye dolog ez az egész úgy, ahogy van. Haza nem akar menni, máshova meg hová menjen? Martine-hoz se mehet, az ugyanaz, mint haza. Nincs is olyan igazából, hogy haza. Mi köze neki Dupeyronékhoz? Marie-Florence néni Moreau nagyapa testvére, ennyi köze van. Mutasson valaki egyetlen embert a világon, aki a nagyapja testvérénél lakik.

Összerezzent a zajra, ahogy valaki letelepedett az asztalához, úgy lökve arrébb a széket, hogy szinte visszhangzott az étterem csendjében. Egy lány volt, vagy tizenhat éves, fekete bőrdzsekiben, bőrnadrágban és vörösre festett hajjal. Tessék, ez is, az egész nyamvadt hely kong az ürességtől, minek ül az ő asztalához?!

– Helló, nem baj, hogy ideültem? Utálok egyedül enni. – Odaintett a pincérnőnek és a harmadik székre dobta a táskáját. – Nat vagyok.

Nat, jó vicc. Miféle név az, hogy „Nat”? Már majdnem megmondta a nevét, de nem, hogyisne. Először is ő holnaptól körözött személy, majd bolond lesz úton-útfélen bemutatkozni, másrészt ha nem volna is, mi köze ennek a Natnak ahhoz, hogy ő kicsoda? Ette a hotdogot és hallgatott.

– Hozz nekem egy husilevest – mondta Nat a pincérnőnek, az tényleg nem lehetett sokkal idősebb nála, de azért magázhatta volna. – Van valami jó sült hal?

– Van, ha Pierre még nem falta föl.

– Ha igen, mondd meg neki, hogy akkor én meg őt falom föl, kajás vagyok és halat akarok enni. – Úgy látszik, ezek ketten ismerik egymást, akkor biztos azért tegezi. – Lulu volt már?

– Aha, nem volt boldog, hogy nem talált itt.

– Tehet egy szívességet. Rakj valami rizsát a hal mellé és lehetőleg ne áztasd el az egészet a mártással.

– Meglesz, csibém.

A pincérnő eltrappolt, Nat pedig visszafordult hozzá. – Jó? – intett a hotdogjára. Megbillegette a fejét, tűrhető. – Nem úszol a lóvéban, mi? Mikor dobbantottál?

Milyen nyelven beszél ez? Dobbantottál, min dobbantott volna és főleg minek?

– Nem régen, mi? Meghívlak valamire, ha akarod.

Ez már egész franciául hangzik, bárcsak tudná, mi nem volt régen. Megrázta a fejét.

– Hű de előkelőek vagyunk. Aztán ne kunyizz, ha kiürül a bukszád.

Hát ezt megígérheti. Ha valakitől pénzt kérne, ez a Nat lesz az utolsó. Nyílt az ajtó, egy magas srác lépett be. Észrevette Natot és feléjük indult.

– Van nyelved? – érdeklődött Nat. – Még egy árva mukkot nem hallottam tőled, némasági fogadalmat tettél?

Megrázta a fejét, de ha akart volna, se lett volna ideje válaszolni, mert a srác megállt az asztaloknál. – Helló, csajok, mi az ábra?

– Olaj, hapsikám, olaj!

– De szúrós valaki, kaktuszt reggeliztél?

Nat feléje fordult a széken. – Oké, öregem. Akarsz az asztalunkhoz ülni?

– Mi az hogy…

Nat kinyújtotta a kezét. – Húsz frank.

Jézusmária! Ki ez a csaj, csak nem egy…

– Ne csináld már, Nat…

– Pénz beszél, kutya ugat. Perkálsz vagy átmész költöző madárba?

– Figyelj, jövő héten megkapod, oké?

– Aha, a miniszteri fizetésedből. Elmehetsz jeget aszalni.

Sophie itt beszüntette a hiábavaló kísérletezést, hogy legalább egyetlen mondatfoszlányt megértsen. Kár, hogy még van a hotdogból, étellel a kezében mégse állhat fel, pedig menne már. Nagyot harapott. Nat rövidesen utat mutatott ismerősének és hozzálátott a húsleveshez. Sajnos evés közben se hallgatott egy pillanatra sem.

– Hol tartottunk? Szóval egérúton vagy, nem vitás. Kóterból jössz, mi?

Biztos, hogy nem. Akárhány helyen eddig járt életében, mindről tudta, micsoda. A kóterről fogalma sincs, úgyhogy nem onnan jön. Megrázta a fejét.

– Persze a szerkód se olyan. Gáz van az ősökkel, tudtam egyből. De nem idevalósi vagy, lefogadom.

Biccentett. Bár tudná, mi az a szerkó és nem milyen. Kezdett zúgni a feje. Nat előrehajolt az asztal fölé. – Oké, kispofám. Ha kitalálom, honnan jöttél, megszólalsz?

Ezen muszáj volt mosolyognia. Bólintott.

– Na végre egy kis öröm az életben. Le Pontet-ből jöttél, igaz?

Nemet intett. Azt se tudja, hol van.

– Eyguières? Messzebbről? Nîmes? Aix-en-Provence? Montpellier? Csak nem vagy marseille-i, csibém? Oké, hadd lám, mi van még. Messzebb, mint Marseille? Toulon? Cannes? Nizza? Marhaság, olyan messziről nem is jöhettél, ha csak az imént pattantál meg.

Megpattant? Ez valami szökésre gondol, lehet, hogy a dobbantás is azt jelenti? Intett, hogy de igen, messzebbről jött.

– Grenoble? Lyon? Bésançon?…

Hűha, már csak azt kellene kitalálni, mit mondjon, ha végül kilyukad Perpignannál, Bordeaux-nál vagy Bretagne-nál, mert hogy előbb-utóbb kilyukad, az fix. A fene se nézné ki belőle, hogy így vágja a földrajzot, mármint hogy két-három városnál többet ismer legalább névről, és tessék, még azt is tudja, mi milyen messze van. Ő soha nem tudta megtanulni a tengerparttól távolabb fekvő helyeket.

De végül Párizsnál megállt. – Oké, kiscsibém, nyertél, nem találtam ki. Ha megmondod, állom a kajádat – bökött a hotdogra.

Hirtelen eszébe jutott valami. Amikor fizetésre kerül a sor, elő kell vennie a tárcáját, ki kell venni a pénzt, váltani is kell, nincs elég aprója. Mindezt Nat szeme láttára… lehet, hogy alaptalan gyanúsítás, de éppen úgy néz ki, mint aki fél perc alatt kizsebelné az embert. Ha ő fizet, ez a gond nincs.

– Bretagne.

Nat hátradőlt a székén és hitetlenkedve nézett rá. – Át akarsz dobni.

Ez valószínűleg becsapást jelent. Megrázta a fejét.

– Az úgy megvan ide ezer kilométer, mint macskán a szőr. Ha van egy Ferrarid és megállás nélkül repesztesz a sztrádán, hajnalban kellett volna startolnod.

– Péntek reggel indultam.

Nat elismerően biccentett. – Nem semmi egy ilyen szopóstól. Derék ősöknek persze fogalmuk sincs, hol vagy, mi?

Hát az biztos. Az apjának fogalma sincs, nemhogy azt nem tudja, hol van, arról se tud, hogy egyáltalán létezik. Anya pedig… úristen, rá most nem szabad gondolni, így is van elég baja. Nat közben végzett a húslevessel és a pincérnővel pörölt a hala miatt. Legalább egy kicsit nem figyel ide. Nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon.

– Aztán merre lesz a séta? – Megvonta a vállát. – Ne csináld, nem doblak én föl, gondolhatod. A Riviérára tartasz? Vagy Olaszba? Bökd ki már, kispofám, látod, már méteres a lyuk az oldalamon.

Most mit csináljon? Mondja meg ennek a vadidegen csajnak, hogy néhány embert akar meglátogatni, akik szanaszét vannak szórva az országban, s valószínűleg egyik se tud semmit az apjáról, de nem is mehet el hozzájuk, mert nyomban elkapnák?! Mondja el, hogy egy élő lélek nincs az egész világon, akihez fordulhatna, van pár száz frankja, egy ütött-kopott adó-vevője meg a rajta levő ruha, amit három napja hord?…

– Kiszaszeroltam én egyből, hogy valami nem klappol – hallotta Nat hangját elmosódottan a feje fölött. – Ha már az asztalra borulva itatod az egereket, ott hézag van, ez tótziher.

– Oké, csibém, értek mindent – bólintott Nat és rágcsálni kezdett még egy sósperecet. Hátul ültek, az étterem udvarán egy kis padon, itt hallgatta végig a történetet anya haláláról, Dupeyronékról, a levelesdobozról, Martine Boisrond-ról, a perpignani festőről s az autóstoppal megtett útról ide Avignonba. – Röviden: a fejetlen csirke esete forog fenn. Kóricálsz a világban, teljes pontossággal tudod, hova nem akarsz menni, de hogy hova igen, arról halvány lilád sincsen. Helyes a bőgés?

Bólintott. Nat elgondolkodva ette a sósperecet és ide-oda billegette kinyújtott lábait a bőrcsizma sarkán. – Na, akkor kukkerozz ide. Neked először is három dolog kell. Egy forró fürdő, egy jó nagy alvás és egy kégli, ahol az első két entitás realizálható. Ha ez megvan, akkor lehet kobakolni és kisütni valamit. – Átsuhant az agyán a gondolat, ezzel a Nattal nincs valami rendben. Úgy beszél, mint egy szlengszótár, közben meg fejből tudja Franciaország térképét és ismer olyan szavakat, mint entitás. A falujukban valószínűleg ő az egyetlen, Chauvron doktort leszámítva, aki ismeri ezt a szót, ő is csak véletlenül, olvasta valahol és megkérdez-

te anyát, mit jelent. – Történetesen éppen mákod van, sápadtarcú testvérem, a kégli házhoz szállítva. A szőröset kiraktam, facér vagyok, jöhetsz.

Hűha. Akkor nem kellene padon aludnia. Már majdnem megköszönte, de visszakozott egy pillanatra. Nem ártana tudni, kinél vendégeskedik.

– Nincs sok pénzem.

– Na és? – Nat rápillantott, aztán az arckifejezése láttán elhúzta a száját. – Neked lázad van, kispofám. Ki vagyok én szerinted, madame Thénardier? Nekem senki pénze nem imponál, azt hívok meg, akit akarok, hívtalak, jössz vagy nem jössz, rajtad áll.

– Megyek – bökte ki gyorsan, mielőtt még meggondolja, de aztán megint elbizonytalanodott. – Miért kértél attól a sráctól húsz frankot?

– A? – intett Nat kérdőn az étterem felé. – Hát mert sáros vele. Mit nem értesz? Kölcsönkért húsz frankot. Nem gondolod, hogy leülök egy ilyen sóherral poharazni, egy hónapja hozza.

Hála az égnek. Akkor nem *olyan* nő. – És… milyen szőröset raktál ki? – Már kezdte szánni szegény kis háziállatot.

– Milyet, milyet… akinek itt is nőtt szőr, ni – dörzsölte meg az állát. Világos. Egy szakállas srácot rakott ki. – Hanem most már lépjünk, kispofám, mert itt ér minket az atomháború, aztán jól nézünk ki.

Sophie arra gondolt, bárhol és bármikor valószínűbb az atomháború, mint éppen Avignonban egy békés vasárnap délután, s ha mégis… Isten ne adja, nem teljesen mindegy, hol vannak? De nem ért rá ezen gondolkodni, sietnie kellett Nat után.

Yves Lamont, Juliette Perrier – olvasta a neveket a kertkapu névtáblájáról. Szép ház volt, nagyobb, mint Martine-éké, alighanem volt mit a tejbe aprítaniuk. Érdekes, hogy Nat mégis úgy jár, mint egy csöves.

– Kik ezek? – kérdezte, majd Nat összevont szemöldökére válaszul a táblácskára bökött.

– Másfelet találhatsz.

Kivel lakhat együtt egy ilyen lány?… – A szüleid?

– Kvízjátékunk első fordulóját megnyerted. Talpalj beljebb és dobd le magad, kerítek valami innivalót.

Sophie körülnézett a kis szobában. Furcsa hely volt, még sose látott ilyet. A falakon mindenféle képtelen jelmezekbe bújt zenészek képei, az asztalon és az ágyon széthajigált ruhadarabok, kazetták, kibelezett lemezjátszó… tányérok és poharak azonosíthatatlan maradványokkal… könyvek… az Odüsszeia, tessék, hippi létére ezt olvassa. Hacsak nem valami más könyvre tette rá a borítót. Óvatosan kinyitotta. De ez bizony az, hosszú, ritmikus verssorok… micsoda?! „Éppen ezért másról kérdezgess csak palotádban, és ne kutasd, kik az én szüleim s hol az én honi földem, mert nő bennem a gyász, ha az emléket felidézed: úgyis igen soksóhajtásu vagyok; nem is illik ülnöm a más házában ekép nyöszörögve, zokogva, hisz rossz mérték-nélkül örökké csak keseregni: mert egy szolgaleány még azt hiszi, vagy magad, úrnőm: könnyben azért úszom, mert bor nehezült az agyamra." Ez valami vicc?! Ki írta ezt? Homérosz, persze, Krisztus előtti nyolcadik század. Honnan tudta ez… ki se lehet számolni, valami kétezer-hétszáz évvel ezelőtt, mi történik Sophie Vaudrois-val?…

Pukkadj meg, nyamvadt Homérosz. Azért se fogok nyöszörögni meg zokogni, hogy lásd, nem láthattál mindent előre.

– Álljunk csak meg… Martine!

– No mi az? – nézett fel töprengéséből. – Kitaláltál valamit?

– Hova tette a holmiját, mielőtt elindultunk?

– Sehova. Nem hozott magával semmit.

– Szóval mindene nála van?

– Mondom, hogy nem hozott semmit. Nem Perpignanba nem vitt semmit, hanem ide nem hozott. Egy szál ruha, egy fehér műanyag szatyor, benne egy pulóver és a tízóraija. Ez minden.

– Meg az adó-vevője, Martine.

Az asszony összehúzta a szemöldökét. – Nem emlékszem, hogy láttam volna nála.

– Lehet, hogy nem láttad, de hogy vele van, az fix. Emlékszel, amikor úszni mentünk tavaly nyáron? Mi egy csomó cuccot vittünk magunkkal. Sophie egy plédet vitt, benne napolaj és az adó-vevő, slussz.

Martine lassan bólogatott. A vitrinre nézett, kereste a tavaly nyáron készült fényképeket, de nem találta, persze, átvitte már a hátsó szobába. Igen, tényleg mindenhova magával viszi azt a szerkentyűt. Mániája a hajózás és minden, ami vele kapcsolatos, ami-

kor Gastontól megkapta azt a masinát, a bőréből ugrott ki örömében. Egyfolytában azt nyúzza, angolul cseveg vadidegen hajósokkal, közben meg az iskolában folyton bukásra áll angolból. A fene se érti, hogy csinálja. – Ez az, Jean-Pierre, zseni vagy! Holtbiztos nála van, és akkor meg is lehet találni. Keressünk egy rádióállomást.

– Várj, drágám. Először a hívójelet kell tudnunk.

– Milyen hívójelet?

– Amin elérhetjük. Hol van Dupréék száma?

Martine szó nélkül tárcsázta fejből. Françoise vette fel. – Szervusz, itt Jean-Pierre Boisrond beszél Bordeaux-ból. Françoise, tudod Sophie rádiós hívójelét?

– Nem… sajnos nem, monsieur Boisrond, fogalmam sincs róla.

– Átmennél Dupeyronékhoz és megkérdeznéd?

– Átmehetek, de szerintem ők se fogják tudni.

– Azért próbáld meg, kérlek.

– Rendben. Rövidesen visszahívom.

Kattant a telefon, Jean-Pierre bosszúsan meredt a kagylóra. – Ez a lökött lány méltó barátnője Sophie-nak. Majd negyedóra múlva fog rájönni, hogy nem tudja a számunkat.

Nevettek. Tényleg ugyanolyan hebehurgya mind a kettő. – Gastont kell megkérdezni, nem Dupeyronékat. Voltaképpen az ő rádiója.

Martine arcán kérdő kifejezés jelent meg.

– Sophie még nem töltötte be a korhatárt, nem lehet saját rádiója. Gaston nevén van nyilvántartva. Mit gondolsz, hol van ilyenkor?

– Fogalmam sincs. Teljesen összevissza hajókázik.

Mikor a negyedóra letelt, Jean-Pierre újra hívta Dupréékat. – Á, monsieur Boisrond, köszönöm, hogy újra hívott, elfelejtettem, hogy nem tudom a számát. – Összemosolyogtak. – Nos, Dupeyronék valóban nem tudják a James Bond-kódot, de közben eszembe jutott megkérdezni Gaston bácsit, ő tudta. Itt is van, ni. HY45IUT. Azt üzeni, megnézi Sophie szobáját, ott van-e a rádió, és ha nincs, elkezdi hívni a saját készülékéről.

Hm. Hebehurgya, az igaz. De az esze a helyén van, és ha nagy ritkán használja, akkor jól.

– A szüleid mit fognak szólni, ha itt találnak?
– Ez aligha derül ki – vetette magát Nat a fotelba –, hacsak nem maradsz egy hónapig, addig turnéznak. Zenészek. Gitár meg szaxi.

– Híresek?

– Közepesen kevéssé. Hat óra lesz, szerintem csobbanj be a kádba. Tényleg rád fér egy hosszú fürdő, én pedig nyolckor óhajtom a helyiséget. Első ajtó balra.

Most kicsit mintha normálisabban beszélne, tűnődött Sophie, míg kiment. Fura egy lány, akkora aranykarika van a fülében, mint egy biciklikerék, és Homéroszt olvas. Hacsak nem a szülei hagyták ott. Körülnézett a tágas fürdőszobában. Minden ragyogó tiszta és ízléses. Rózsaszín csempe, nagy fehér kád, majdnem medence, vízlepergető függönnyel elválasztva, a zuhanyozó külön függöny mögött. Öltözőasztalka… drága kozmetikumok, Chanel parfüm, ezeket biztos a mamája használja, ő aligha. Gazdagok, az biztos. De nem nézi le őt az ágrólszakadtságáért. Megvizsgálta levetett ruhadarabjait, jó állapotban vannak, tiszták is még szerencsére, de hát nem azok a kimondott márkás cuccok. Kellene valahol venni egy váltásravalót, három napja ugyanabban a nadrágban és pulcsiban jár. Martine este vett neki fehérneműt, de ahelyett is friss kellene. Reggel beugrik valami üzletbe, most már nincs kedve. Nesze neked önállóság.

Mindig imádta a habfürdőt, anya is nagyon szerette, Dupeyronék csak nevettek a szokásukon, de azért kapott egy flakonnal, legyen meg az öröme. Otthon a narancsillatút kedvelték, itt háromféle is volt, de mind más. Egy egész pici fenyőset tett a vízbe, nem akarta pazarolni. Azért habzott ennyitől is, minden tele lett buborékokkal. Egy nagy buborék éppen az orra előtt úszkált, gyönyörű szivárvány volt rajta. Nem volt teljes gömb, még csak félgömb se, csak egy nagy ablak, amin be lehetett látni a buborékba, a többi irányban kisebb buborékok erdeje határolta. Ha lakna odabent valaki, mindenfelé fehér habot látna, habból lenne a szobája fala, csak errefelé lenne egy nagy ablaka, amin át őt látja. Jó lenne buborékban lakni, bár igazából nem ez a buborék a legjobb lakóhely, hanem amelyiknek még ablaka sincs, minden irányból parányi buborékok fehér fala van, nem lehet belátni sehol. Bár azért ez se rossz. Aki odabent lakik, láthat mindent az ablakon át, de be csak

az lát, aki külön ezt a buborékot szemelte ki, az emberek általában nemigen nézegetnek buborékok belsejébe, egész nyugodtan el lehetne lenni ott.

Elpattant. Hát igen, ez a gond az ilyen lakással, a kíváncsi szemektől védve van ugyan, de rövid lejáratú a szerződés. Valami tartósabb kellene.

Nagyon álmos volt, épp csak bekapott pár szendvicset és beledőlt a vendégszobai ágyba. Amikor felébredt, a nap már hétágra sütött. Nyolc óra, a mindenit! Majdnem tizenkét órát aludt, ennyit még életében se talán. Vagyis de, amikor kirándulni mentek anyával, de hazafelé nem tudtak felmászni a hegyoldalon és meg kellett kerülniük az egész határt, akkor késő este értek haza és másnap délig aludtak. Tegnap egyáltalán nem mászott hegyet, elképesztő, hogy ennyit aludt.

Körülnézett. Kis szoba volt, mértéktartó ízléssel berendezve, nem voltak poszterek a falon, semmi ilyesmi. Kétszemélyes ágy, kerek asztalka két kárpitozott székkel, üveges szekrény. Ahogy végigpillantott a bútorokon, azon tűnődött, hányszor fog vajon itt aludni. Lehet, hogy többször már egyáltalán nem – de az is lehet, hogy hetekig marad.

Felkelt, kiment mosdani, aztán felöltözött. A ház üres volt, a nappali asztalán fekvő cédula nem nagyon adott magyarázatot: „Nat mama elment húzni az igát, közben érintkezésbe lép a 007-essel és kettőre hoz valamit. Üzemanyag a frigóban. Ha kimennél, deaktiváld az annihilátort, az előszobában van, 6438. A kulcsot vidd magaddal." Jópofa, ezzel az erővel kínaiul is írhatta volna.

Azért mégis megfejtette, bár időbe telt. A hűtőszekrényben talált paradicsomot, uborkát, sajtot, ráérősen megreggelizett. Közben azon tűnődött, mit szólnak vajon a suliban, hogy nincs ott. Alard mostanra már javában gyilkolja a népet.

Alard nem gyilkolt senkit. Mikor bement az osztályba, nyomban látta, hogy Vaudrois még mindig hiányzik. Kiszólította Françoise-t.

– Mit tudsz Vaudrois-ról?

– Nem jött haza, tanár úr. Elszökött Boisrond-éktól.

Az osztály csendben volt, ők már tudták.

– És most hol van?!

Françoise széttárta a karját.

Alard bosszúsan kezdte magyarázni az oroszországi hadjáratot. Françoise azon meditált, vajon merre lehet Sophie. Elszökött, jó, ez nem világszám, más is megteszi néha, bár ő éppenséggel még sose szökött el, de akadtak páran az osztályban, akik igen. Csak nem ilyen messzire. Bordeaux nagyon messze van innen, de valószínűleg már nincs is ott. Valahol a tengerparton ül talán és korog a gyomra. Boisrond-ék nem mondták meg Françoise-nak, hogy Sophie nem Bordeaux-ból szökött el, hisz drága a telefon, fölösleges volt hosszan magyarázni az eseményeket, így a délnyugati vidékeken képzelte el barátnőjét, amint az atlanti partokon kóvályog és próbál valami ennivalót szerezni. Ha nyár volna, könnyebb lenne, mindenütt volnának büfések, mozgóárusok, azoktól lehet csórni valamit. Nem mintha Sophie egykönnyen képes lenne ilyesmire, de hát szükség törvényt bont.

Mialatt Sophie elmosta a tányérokat, mindent a helyére tett és felfedezőútra indult a házban, Françoise cédulát kapott Yvonne-tól a padsorok között. *TENNI KÉNE VALAMIT.* Odaírta alá: *DE MIT?,* és visszaküldte. *NEM TUDOM,* jött a válasz, *DE MÉGSE HAGYHATJUK EGYEDÜL KÓSZÁLNI.* Egyelőre ennyiben maradtak, de Yvonne közben tovább levelezhetett, mert tíz perccel később jött egy cédula Jacques Picard-tól: *SULI UTÁN TALÁLKOZÓ, MEGMENTJÜK SOPHIE-T.*

Ezen úgy meghökkent, hogy hátrafordult Jacques felé, még jó, hogy Alard éppen lendületesen írt a táblára. Megmentik Sophie-t, ugyan hogy a csudába, amikor azt se tudják, hol van?!

– Hát éppen ezt kell kideríteni – hirdette ki Joachim Pontignac, s jelentőségteljesen végighordozta tekintetét a társaságon. – Kiderítjük, hol van, ezzel már félig meg van mentve.

– Jaj, de okos vagy! – torkolta le Françoise. – Nem elrabolták, hanem elszökött. Ő maga nagyon jól tudja, hol van, nem az a baja.

– Persze hogy nem – vágott vissza Joachim, magabiztosan ülve a pad támláján. A benzinkút melletti parkban voltak, félúton a falu felé, itt a városbeliek már nem tartottak velük. – Az a mi bajunk, hogy nem tudjuk. Addig nem tudunk segíteni. Ha megtaláljuk, azért lesz félig megmentve, mert akkor már csak annyit kell tennünk, hogy megkérdezzük, mi a baj, és megoldjuk.

– Ó, igen, megoldjuk – húzta a száját Yvette Frémont. – Mi sem könnyebb ennél. Bizonyára éppen azért rohant egyenesen hoz-

zánk a problémájával, mert tudta, hogy mi pillanatok alatt megoldjuk.

Céline Lanviers, a falubeli hetedikesek legkisebbje felvihogott. – Nem is rohant hozzánk a problémájával.

– Hát ez az!

Marcel Lombard csendre intette a társaságot. – Azért megpróbálhatunk tenni valamit. Legfeljebb nem sikerül, de tartozunk neki ennyivel. Ő is megtenné értünk, nem igaz?

– Fene tudja… – dörmögte Yvette alig hallhatóan – amilyen zárkózott az utóbbi időben, nem biztos.

– Először is hallgassuk meg Françoise-t, mit tud – intette le Joachim.

– Édeskeveset – biggyesztette a száját Françoise Dupré, s tűnődve elnézett a tengerpart felé, egy távoli hajócskán pihentetve tekintetét. – Csütörtök éjjel kihajózott a *Ninette*-tel, másnap reggel pedig suli helyett elrohant Boisrond-ékhoz Bordeaux-ba. Tegnap este pedig ők telefonáltak, hogy tőlük is elszökött, és most Gaston bácsikája hívogatja a rádión. That's all, folks.

– Szerintem először Boisrond-ékkal kellene beszélni – mondta Yvonne Boisson. – Ők biztos tudják, hogy miért ment oda… ha azt nem is, miért szökött el tőlük.

– Madame Dupeyron tudja a számukat – lehelte Françoise. Kicsit riasztó volt a gondolat, hogy kérés nélkül rátelefonáljon azokra az alig ismert emberekre és Sophie cselekedeteinek okát tudakolja.

Jó, hogy sikerült kiszabadulnia a házból anélkül, hogy a riasztót beindította volna, szépen is nézett volna ki, először is odajön a rendőrség, s csak aztán kerül elő Nat és mondja el, hogy ő nem betörő… de addigra őt már fülöncsípték. Azért ha fura lány is, nagy szerencse, hogy összeakadt vele. Borzasztó lett volna valami parkban éjszakázni, hidegek már ahhoz az éjjelek, meg hát ha Avignon kicsi is, mégiscsak város, akármilyen emberek mászkálhatnak itt. S még az is lehet, hogy Nat tud valamit segíteni. A 007-es James Bondot jelenti, erre már rájött, persze ezt nem szabad szó szerint érteni, talán van valami ismerőse vagy egyedül talál ki valamit, végül is mindegy, neki magának az égvilágon semmi se jut az eszébe.

Szép kis helyzetbe kormányozta magát. Itt téblábol a világ végén és semmit se tud tenni, kivéve azt, hogy ül és vár. Attól viszont nem fog az ölébe pottyanni az apja. Jó lenne pedig, egyszer csak befordulna az utcába a fehér Citroën, kiszállna belőle egy őszülő halántékú úr és Sophie Vaudrois után tudakozódna. Ő odasétálna és mondaná, hogy ő az, mire az elegáns úr átadna neki egy levelet anya kézírásával, amit halála után kellett kézbesíteni neki, és azt tartalmazta, hogy van egy lánya.

Összerezzent. Pontosan ott, ahol elképzelte, hogy befordul a kocsi, a kis keresztutcában megjelent egy fehér Citroën. A zöld lámpára várt. Hát igen, ilyen kocsik ezerszámra vannak, csakhogy ha az apja megjönne, akkor nem ide, hanem haza a faluba. A Citroën előtt váltott a lámpa, a kocsi balra kanyarodott, egyenesen felé tartott. Nem gyorsított fel, lassan haladt vagy száz métert, aztán az út szélére kanyarodott és megállt közvetlenül előtte.

Földbe gyökerezett lábbal nézte, ahogy egy ezüstös hajú, magas úr száll ki a kocsiból, szürke öltönyben, kicsit Alain Delonra emlékeztetett, őt mindig nagyon szerette, csak idősebb volt. Hatvan felé járhatott, annyi idős, mint az apja. Visszahajolt a kocsiba és kivett egy hatalmas rózsacsokrot, aztán becsukta az ajtót és egyenesen felé indult. Sophie szíve a torkában dobogott.

Az idős úr ellépkedett előtte és becsöngetett a házba, ami előtt állt. Kétszer nyomta meg a csengőt és várt. Körülpillantott, s észrevette őt, amint áll a járda közepén és rábámul. Kicsit meglepve biccentett neki. Aztán nyílt az ajtó és hangosan üdvözölve valakit belépett a házba.

Sophie felocsúdott. Néha ritka hülye tudok lenni, még jó, hogy nem borultam a nyakába, „apa, apa”!… Ha ép ésszel, ami nekem nem nagyon van, mondaná Martine, mérlegelem a dolgokat, először is anya nem írt ilyen levelet, mert nem írt végrendeletet se. Huszonkilenc évesen az ember nem gondol a halálra. Másrészt ha gondolt volna, mi sem áll tőle távolabb, mint az ő apjának írni, akit gyűlölt, tizenhárom évig hallani se akart róla, miért akart volna ezután? Harmadszor ha nem gyűlölte volna, akkor se ír ilyen levelet, mert szerinte nem volt jó apa, azazhogy nem lett volna jó apa, ha apa lett volna, illetve ha tud róla, hogy apa, szóval nem akarta volna, hogy a lánya hozzá kerüljön. Lehet egyébként, hogy az illető a legjobb apa, aki valaha élt a földön, de anya nem tartotta annak, ez biztos. Máskülönben az ő érdekében engedte volna,

hogy találkozzanak, akár gyűlölte, akár nem. Negyedszer ha mindezek ellenére mégis írt volna, akkor azt a halála után kézbesítik, három hónappal ezelőtt, de akkor ő már három hónapja tudna erről, hiszen ő anya egyetlen örököse, a tudtán kívül nem küldhetik el azt a levelet, talán még az engedélye is kell hozzá. Ötödször pedig akkor az apja nem most jelenne meg és nem itt, hanem három hónappal ezelőtt a faluban. Vagy soha és sehol, ha nem akar róla hallani.

Tényleg, ezt érdemes lenne kigondolni, mit csinál majd, ha apa nem akar róla hallani. Ez a kérdés felmerül majd, amint megtalálja, mert hogy megtalálja, az biztos. Martine azt mondta, biztos nem hiányzik neki, hogy ő betoppanjon és mindent összekuszáljon. Ez logikus. Csakhogy ha tetszik neki, ha nem, ő betoppan és ezzel már össze is van kuszálva az ő jól elrendezett fehércitroënes üzletemberélete. Eleinte alighanem hallani se akar majd róla, biztos sok türelem kell hozzá, amíg megszereti húsát és vérét… jaj!

Ahogy befordult a sarkon, egyenesen nekiment egy embernek, kiverte a kezéből a csomagot. Egyszerre ugrottak utána.

– Én igazán… bocsánatot kérek, nem akartam…

– Ne haragudjon… kérem, izé… bocsásson meg, figyelmetlen voltam… én… én… *Sophie?!* Mit keres maga itt, Sophie?!

François Charvel volt.

A cukrászda kicsi volt, de azt a kevés helyet se töltötték meg az emberek. Persze ki jár hétfő délelőtt cukrászdába? Egyedül voltak, nem számítva a felszolgálónőt, az is keresztrejtvényt fejtett a pult mögött, miután kihozott nekik két minyont és két kólát. François Charvel hosszasan nézte a minyonját, mintha attól várna választ a kérdéseire. Sophie viszont François Charvelt nézte. Ez tovább bonyolítja a dolgokat. François törvénytisztelő ember, nem merné ő titokban tartani, hogy látta a körözött személyt, nem olyan, mint Nat, aki alighanem még élvezi is, ha kiszúrhat a zsarukkal. François gyáva, s csupán az a kérdés, mihez gyávább: ahhoz, hogy megtartsa a titkot vagy ahhoz, hogy bemenjen a rendőrségre és bejelentést tegyen. Ha megtudják, hogy Avignonban van, pillanatok alatt megtalálják. Elég kimennie az utcára, de ha be is bújik Nat szobájának legrejtettebb zugába, házról házra fognak járni és elkapják. A maga oldalára kell állítania François Charvelt, hogy befogja a száját.

– Meg akarom találni az apámat – kezdte minden bevezetés nélkül. – Azért jöttem el otthonról és azért szöktem el Martine-éktól, mert különben betesznek egy árvaházba, ahol nem tudom megkeresni. Megtenné, hogy nem szól a rendőrségnek, François?

François Charvel hallgatott, lehorgasztotta nagy, hosszúkás fejét és kitartóan nézte a minyont. Aztán egy egészen kicsit bólintott. Majd egy nagyobbat.

– Maga… – szólalt meg nagy nehezen, még nehezebben, mint máskor – vagyis én… én tartozom magának.

Sophie meglepődött egy pillanatra, aztán eszébe jutott a sziklafal, a vihar és a jelzések a mélyedésből. A mélyedésről pedig minden átmenet nélkül az jutott eszébe, vajon amióta eljött otthonról, Marie néni ad-e reggelente a croissant-ból Macskának? De most nem ér rá Macskával foglalkozni. François tartozik neki, nem baj, ha így gondolja, de azért… de azért mégis baj. Illetve nem baj, de mégis jobb lenne, ha nem gondolná így, csak egyszerűen segítene.

– Nem azért tettem, François. De most én szorulok rá a maga segítségére. Csak annyit kérek, hogy hallgasson. Ha elmondja, hogy itt vagyok, pár nap alatt megtalálnak és visszavisznek. Nem akarok árvaházba kerülni.

– Ott nőttem fel – mondta François Charvel teljesen váratlanul. Sophie-nak elakadt a szava. Semmit se tudott François-ról, csak annyit, hogy időről időre megjelenik a faluban az árujával, hogy mindenki barátságos vele, de nincsen senkije, és hogy… nem, semmi többet, ez minden. Nem tudja, hol lakik, merre jár, amikor nincs náluk, semmit a világon. Ezt se tudta. Talán ő az első a falujukból, akinek elmondta. Nem mert kérdezni semmit. Fölvette a minyont és beleharapott. François rápillantott, aztán követte a példáját.

Nem esett több szó, amíg mindkét sütemény el nem fogyott, s utána is hallgattak egy darabig. Kivételesen François Charvel törte meg a csendet.

– Hol van… izé… az apja?

– Nem tudom. Soha nem hallottam róla. – A férfi kérdő arckifejezésére megvonta a vállát. – Van egy listám néhány emberről, akik talán tudnak valamit anya párizsi barátairól, talán apámról is. Vagy nem. De őket se kereshetem meg, mert holtbiztos elkapnak.

François zavartan vakargatta az orrát. Dünnyögött valamit egyetértően, hogy hát igen, ez kemény dió, de szólni nem szólt.

Sophie szerette volna visszaterelni a beszélgetést arra, amit várt tőle. – Szóval számíthatok a hallgatására, François?

– Mondtam – dörmögte az kedvetlenül, Sophie nem tudta eldönteni, azért-e, mert nem örül a kérésnek, túl súlyosnak érzi a rábízott titkot, vagy csak mert nem szeret többször felelni ugyanarra a kérdésre. Alig ismerte François Charvelt, ahogy az emlékezetében kutatott, talán két-három rövidke beszélgetésük rémlett csak föl, hogy van, mi újság, ennyi. Még amikor odajött hálálkodni, amiért megmentette az életét, akkor se beszéltek sokat. Érdekes, arra nem is emlékszik, mit mondtak, pedig nem mindennap menti meg az ember mások életét. Ő még csak egyetlenegyszer tette, akkor a viharban. – Másnak… izé… másnak kellene oda… odamennie.

Egy pillanatig értetlenül nézett rá, már máshol jártak a gondolatai, aztán visszatalált, igen, a listáról volt szó. Másnak? Tényleg, ez jó gondolat. Ha más megy oda, a zsaruk nem… de. De bizony akkor is. Mert az a más is ugyanarról kérdezősködne, Jeanne Vaudrois barátairól, s a zsaruk nyomban tudnák, hogy ő küldte. S egy perc alatt eljutnak hozzá. Mást kell kitalálni. Nem akarta megbántani François-t, hát csak annyit mondott, igen, ez elképzelhető.

– Majd én – mondta François Charvel.

– Maga?… de hát…

– Tartozom magának, Sophie.

– François, én igazán nem…

A mondat félbemaradt. Megcsendült a kis harang, valakik beléptek a cukrászdába. Egy fiatal pár. A pulthoz léptek és nézegetni kezdték az üveg alatt fekvő süteményeket. Túl közel voltak, nem akarta folytatni. François rájuk pillantott, aztán felállt. – Jöjjön.

Míg a férfi nyomában lépkedett az utcán, azon tépelődött, mit mondjon erre a képtelen felajánlásra. Először is nem tartozik neki semmivel. Hol is hallotta… talán a kikötőben… igen, már emlékszik, négy-öt éves lehetett, amikor Guillaume Fleury kimentette a vízből Martinet apót, akinek a csónakja nekilökődött a *Moselle* oldalának, rosszul fordult a kormányos. Már nem emlékszik, miért nem tudott az apó kiúszni egyedül, talán görcsöt kapott a lába vagy beakadt valamibe, nem tudja. Mikor Guillaume kiemelte a hajóra, ő is ott volt Gaston bácsival, tisztán emlékszik, ahogy Martinet apó megszorította Guillaume Fleury kezét, a szemébe

nézett és azt mondta: „Hosszú volt már az én életem, fiam, de még mindig ragaszkodom hozzá. Ha Isten engedi, lerovom egyszer a tartozásomat.” Guillaume meg nyugodtan visszanézett rá és csak annyit mondott: „Sok életet megmentett már maga, apó.”

Most, ahogy visszagondol, talán érti, mit jelentett ez. Guillaume alighanem úgy értette, életmentést csak életmentéssel lehet meghálálni; de nem kell azt megmenteni, aki minket mentett meg, teljesen mindegy, hogy kit. Minden élet – élet. Ezt jelenthették Guillaume szavai, vagyis így is ő tartozott az apónak. Illetve nem ő, hanem a falu. Vagy a világ? Mindegy. Ha… ha ez így van, akkor azzal, hogy ő megmentette François Charvel életét, az apónak is visszafizetett valamit ebből a tartozásból. Akkor pedig ha François Charvel tartozik neki, csak annyit kell tennie, hogy megment egyszer valakit, ha alkalom adódik rá. Talán ezt kéne mondani neki. Csak ne lenne ilyen zavaros az egész, már azt se tudja, mi az, amit másvalaki mondott és mit talált ki hozzá saját maga.

– Van valami… szállása? – kérdezte François Charvel zavartan, mikor megpillantották a lakókocsiját az ütött-kopott Peugeot mögött. Hát nagy szerencse, hogy van. François mindig úgy viselkedett, vagy legalábbis próbált, mint egy régimódi úriember, bár ez inkább zavar és tartózkodás volt nála. Ha nem lenne Nat, most holtbiztos átengedné neki a lakókocsit, ő meg aludna az autóban, elgondolni is képtelenség, hová tenné a hosszú lábait. Az istenit!

François csodálkozva látta, hogy rémülten pillant körül, nézi a házakat, az utcákat. – Valami… valami baj van?

– Eltévedtem! – fakadt ki Sophie. – Egy lánynál kaptam szállást, és nem tudom, hol van az az utca!

François Charvel meghökkenve pillantott rá. – Hát hiszen… – intett bizonytalanul a cukrászda felé – onnan jöttünk…

– Igen, de nem tudom, merre kell menni onnét! Csak sétáltam az utcákon, nem is figyeltem, merre megyek… A fene essen bele, nálam van a kulcsa is, muszáj visszatalálnom!

– Jöjjön – mondta François Charvel. – Ráér még pánikba esni. Próbáljunk visszatalálni.

A cukrászdától elmentek addig a sarokig, ahol egymásba botlottak. Itt még egyértelmű volt az irány, elindultak hát. Az első kereszteződésnél aztán Sophie tanácstalanul megállt. – Talán egyenesen…

Perceken belül egy teljesen idegen városrészben találták magukat, amit Sophie még soha nem látott.

– Hát szóval ez volt az oka.
– Értem… – mondta Françoise elgondolkodva.
– Te is tudod, milyen csökönyös szamár. Hiába mondtam neki, hogy semmi esélye az egésznek, meg hogy úgyse lenne értelme, ragaszkodik ahhoz, amit a fejébe vett.

Nem magyarázta el, hogy Sophie-nak nyomós oka van megkeresni az apját, ez kell ahhoz, hogy megtalálja helyét a világban, így tudhatja meg igazán, kicsoda ő maga. Françoise ezt még úgysem értené, neki soha nem volt ilyen problémája.

– Tudja, madame Boisrond… – szólalt meg a lány habozva – lehet, hogy ostobaságot beszélek, de nekem az az érzésem, hogy mindenképpen hasznára válna, ha megtalálná. Valahogy… valahogy úgy érzem, mindenkinek tudnia kell, kik a szülei, honnan származik… ki ő.

Martine kicsit bosszúsan nézett a készülékre. Már megint ő húzta a rövidebbet. Úgysem értené, mi? Martine Boisrond, mikor tanulod meg már végre, hogy egy tizenhárom éves gyereknek éppúgy vág az esze, mint neked – sőt tán még jobban? Nem tudnak annyit az életről? Dehogynem. És vannak kitűnő megérzéseik.

– Igen, Françoise, pontosan így van.

– Akkor viszont nemcsak céltalan, de rossz is, ha le akarjuk beszélni róla.

Nézz oda, miből lesz a cserebogár! Még a végén ő mondja meg, mit csináljon. – Nézd, Françoise, ha lenne egy szikrányi esély rálelni arra a pasasra, én lennék a legboldogabb, de be kell látnia, hogy nincs. Nem keresheti egész életében.

– Dehogynem.

– Tessék?…

– Már miért ne kereshetné egész életében?

– Hát mert… mert mással kell foglalkoznia, tanulnia kell, és…

– Bocsásson meg, hogy a szavába vágok, de annak alapján, amit elmondott, Sophie szerintem azért szökött el önöktől, mert az árvaházból nem tud keresgélni. Szerintem egyszerűen erről van szó. Egy idő után rá fog jönni, hogy az árvaháznak is van előnye. Fedél van a feje fölött, kap rendesen enni, a csövezésnél mindenképpen jobb. Öt év múlva kijön onnan és kutathat tovább.

– Csakhogy ő most akar kutatni, azon nyomban akar mindent.

– Majd lehiggad. Azt be fogja látni, hogy azonnal nem lehet. De arra ne számítson, madame Boisrond, hogy valaha is letesz a keresésről.

Martine megint hosszasan nézte a készüléket. Mondja? Ne mondja? Olyan mindegy most már, semmi értelme titkolózni. Ha Sophie előkerül, azonnal fel kell fedni a titkot. Ha nem kerül elő…

– Françoise, hallgass ide. Mi a férjemmel már régóta gondolkozunk ezen, és néhány hete beadtunk egy kérvényt a gyámhatósághoz. Mi szeretnénk örökbe fogadni Sophie-t.

Kis hangocska jelezte, hogy ötszáz kilométerrel távolabb Françoise-nak félig nyitva marad a szája, ahogy évekkel ezelőtt is, amikor Jean-Pierre azt próbálta elhitetni vele, hogy a narancsot a narancslé gömb formába préselésével gyártják. Talán ötéves lehetett, de lehetetlen volt átejteni.

– Ez igaz?… vagyis… nem… igen, persze, bocsásson meg, persze hogy igaz. És Sophie erről nem tud semmit?

– Sajnos soha nem volt megfelelő hangulatban, hogy elmondjuk neki. Ma reggel a gyámhatóságra kellett volna menni, akkor közöltük volna.

– De hiszen ez óriási!

– Igen? – kérdezte Martine kedvetlenül. Nem lesz semmi az egészből, ez nem mondható óriásinak.

– Ha önökhöz kerül, onnan tud kutatni, önöknél nem lesz bezárva, mint az árvaházban. Még annál is jobban, mint Dupeyronéknál, hiszen önöknek van telefonjuk, no meg városban laknak, ott sok mindent el lehet intézni. Újsághirdetésre nem gondoltak még?

– Françoise… – jaj de gyerek tud lenni ez a lány néha – Françoise, figyelj ide, mi nem azért akarjuk magunkhoz venni Sophie-t, hogy könnyebben kereshesse az apját. Akkor már lesz apja, Jean-Pierre. Mi fel akarjuk őt nevelni.

– Persze, értem – Françoise hangja türelmetlen volt, érezhetően nem ez érdekelte –, de ez az előnye akkor is megvan a helyzetnek. Szóval szerintem újságban is lehetne hirdetni.

– Hirdessem, hogy „Sophie, gyere vissza”?…

– Nem, az apát kellene keresni.

– Egyelőre nem érek rá az apát keresni, amikor a lánya sincs meg.

– Majd előkerül. Mi megkeressük.

– Ti?!…

– Mi.

– Ugyan hol?

– Hát ahol van. Máshol igazán nem volna értelme keresni. Csak azt kell megtudni, mi az a hely.

Ez logikus érvelés. Épp csak a világon semmi haszna sincs.

Martine csak fél háromig foglalkozhatott a legnagyobb problémával, ami minden idegszálán ott lógott, mint valami középkori kínzóeszköz. Délutános volt, s az intenzív osztály teljes összpontosítást, egész embert igényel. Így hát azt mondta magának: akármit teszek, attól Sophie körül most semmi se változik – és hősiesen bement a kórházba.

A parkolóban összeakadt Muller doktornővel, ő is akkor jött be. Míg üdvözölte, tekintete egy pillanatra megpihent a doktornő fehér Citroënjén. Hát itt van egy. Meg ott túlnan, a gazdasági igazgatónak is az van. Hány lehet vajon az országban, hány lehetett tizennégy évvel ezelőtt? Tízezer? Egymillió? Hánynak lehetett ezek közül negyvenöt körüli férfi a tulajdonosa? Minden tizediknek? Minden ötszázadiknak? A rendőrségen nyilvántartást vezetnek az autókról, benne van a szín és nyilván a tulajdonos születési éve is. Biztos már az egészet komputerre tették, egy pillanat alatt ki tudják válogatni. Vajon hányat lehetne végigkérdezni? Néhány tucatot biztosan, de ha mondjuk ezren volnának, már aligha.

A liftben már rájött, hogy nem menne a dolog. A rendőrségi nyilvántartót csak a jelenlegi helyzet érdekli, őket nem izgatja, kinek milyen kocsija volt másfél évtizeddel ezelőtt. Ha eladta a kocsit, kitörölték a nyilvántartásból. De azért érdemes lenne rákérdezni, hátha mégis lenne ott valami használható. Beszél majd madame Dupeyronnal. Martine, Martine, rótta meg magát, inkább azon kellene gondolkodnod, honnan kerítsd elő azt a bolond kölyköt, mielőtt valami baja esik.

Állítólag Avignon kisváros. Hát ehhez képest villámgyorsasággal sikerült eltévedniük, még a helybelieket se kérdezhetik meg, mert nem tudják az utca nevét. Őrület. – És most merre?

– Szerintem arra – mutatta François Charvel. – Van egy villanegyed, hátha ott lakik a barátnője.

Rábámult értetlenül. Lehet, hogy François ismeri ezt a várost? Náluk a faluban meg bent Lorient-ban is gyakran megfordult. Hány helyre járhat vajon?

– Gyakran… jár ebben a városban?

– Nem, csak egyszer-kétszer egy évben.

Náluk három-négy havonta szokott megjelenni az árujával. Rengeteget lehet úton. Kicsit olyan, mint az apja lehetett annak idején, az is biztos folyton üzleti ügyben utazott, csak ő vezető lehetett, valamilyen nagy cégnél volt fontos beosztása, különben nem kellett volna anyától távol töltenie az ünnepeket. Talán ha együtt vannak akkor is, másképp alakulhatott volna minden. Vagyis nem. Aki együtt jár egy lánnyal és megcsalja egy másikkal, az akkor is megcsalná, ha együtt karácsonyozik és szilveszterezik vele. Pukkadjon meg.

Egy kis utcán haladtak éppen, ódon házak között. Pár lépéssel a sarok előtt jártak, amikor közvetlenül előttük kinyílt egy üvegajtó, kilépett egy lány és ránevetett. – No lám csak, kispofám, hogy találtál ide?

Nat hangján beszélt, de semmiben sem emlékeztetett rá. Barna haja volt, vállig érő, teljesen más, mint a tegnapi vörös. Nem volt aranykarika a fülében, csak egy egészen egyszerű piros fülbevaló. És nem bőrdzsekit viselt, hanem kék munkaruhát. Egy teljesen idegen nő.

– Mi… én…

– Csak egy óra múlva végzek, addig ülj le, ha akarsz… – ránézett François Charvelre, látva, hogy együtt érkeztek – ha akarnak. – Kezet nyújtott. – Nat Lamont.

Tényleg ő az… de hát…

– François Charvel – biccentett a férfi esetlenül, sután megfogta a kezét, de nyomban el is eresztette. – Mi… tudja, Bretagne-ból ismerjük egymást.

Nat kérdőn nézett Sophie-ra. Az biccentett. – François tud mindent, Nat.

– Remek. Beszéltem egy haverral, elég jó gógyija van. Ellépett, de mire végzek, jön és hozza az ötletet…

Úgy látszik, Natnál csak addig tartott az értelmes, hétköznapi beszéd, amíg meg volt lepve az ő váratlan érkezése miatt, de már

visszaváltott lehetetlen nyelvére. De hiába, mert ezt most pont mind érti. A baj csak az, hogy neki magának is jó gógyija van, meg Martine-nak és Jean-Pierre-nek is, talán még Natnak is, bár ezt eddig nem nagyon tudta megítélni – és mégse tudott egyikük se kitalálni semmit. Az ész önmagában nem elég. Watt se azért találta fel a gőzgépet, mert ő volt a legokosabb ember abban az időben. Neki jutott eszébe.

– Hahó!

Felrezzent. Most ébredt csak rá, hogy Nat még beszél hozzá.

– Itt akarsz gyökeret ereszteni és virágba borulni? Moccanj meg, csibém, engem várnak odabent.

– Igen… bocsánat…

– Bejössz végre?

– Szabad?…

– A könyvtár nyilvános, észkombájn!

Könyvtár? Felbámult a bejárat fölötti feliratra. Tényleg. Nat könyvtárban dolgozik? Könyvtáros?! Ez volt a legeslegutolsó foglalkozás, amit el tudott róla képzelni, amikor meglátta abban a szögekkel kivert bőrdzsekiben, szanaszét meredő vörös hajjal. Biztos ez neki a vasárnapi kikapcsolódás, hét közben nyilván nem mutatkozhat így, ha olyan szolid helyen dolgozik, mint egy könyvtár. Odabent a polcok ismerősen sorakoztak, akár Lorient-ban, ez tényleg könyvtár. Elképesztő. A szobája is tele van könyvekkel, itt is azok veszik körül, közben meg az étteremben úgy nézett ki, mint egy csöves.

–Michel.

Ezt bökte oda nekik foghegyről Nat jó gógyijú haverja, amikor betrappolt a villába. Pontosan úgy nézett ki, mint a hétvégén Nat, csak nem vörös volt a haja, hanem valami elég ronda szürkésbarna árnyalat. De volt fülbevalója is, a bőrdzsekiről nem is beszélve. Itt várták meg, nem a könyvtárban, Nat kettőkor röpke sziát dobott a kolléganőjének és már el is suhantak. Három után jött a köpcös, nagy orrú srác.

– François Charvel.

– Sophie Vaudrois. Igaz, hogy neked jó gógyid van?

– Aszongyák – mondta Michel és megvakarta az orrát. Lecsüccsent egy fotelba és olyan tekintettel bámult a szemközti álló-

lámpára, mintha azt próbálná eldönteni, társalgást kezdeményezzen-e vele. Csönd volt egy percig.

– Na – mondta aztán –, muti azt a listát.

Sophie kicsit bizalmatlanul adta oda neki.

– Aha – dörmögte –, kafa. Csupa föstő, mi?

Tessék, ez se tud beszélni. Ha sokáig marad itt, fel kell bérelnie egy tolmácsot.

– Jó szét vannak. Claude-nak kéne szóni, aottvan. Párizsba. Mekkeresné űket, aszt beszéne velük.

– Akkor megtalálnak.

– Nyavalát talának. Gondulod, hogy egész nap ott dekkol hetven zsernyák a föstőid aataja elütt? Téged keresnek, nem akármi ipsét, aki becsönget hezzájuk.

A nyelvi nehézségeket leszámítva ez nagyjából elfogadható, csak nem igaz. Próbálta elmagyarázni.

– Hüleség. Odakűdöm Claude-ot, megládd, mén, gyün, senki nem üti bele a heftijit.

Oda is küldte. Claude, akiről Sophie sose tudta meg, kije Michelnek, pár perc alatt megértette a feladatot, s azt mondta, még aznap este elmegy az első címre.

– Talán… – kezdte François Charvel, mikor Michel elment – talán mi is próbálhatnánk… valami hasonlót… mit gondol, mademoiselle Nathalie?…

Nathalie! Ezt jelenti a Nat! De nagy szamár volt, hogy ez eddig nem jutott eszébe. Persze náluk senkit se hívnak így.

– Én hétköznap nem mehetek sehova, dolgozom – mondta Nat meglepő módon közönséges francia nyelven.

– Igen… nem… persze, nem is… de… nekem is van egy-két ismerősöm… Strasbourg-ban például… meg Lyon közelében is… mi van még a listán?

– Marseille.

– Talán ott is tudok valakit… majd meglátjuk. Tudja, én… ahogy utazgatok… sokfelé ismerek embereket.

A keddi napot végig a villában töltötte. Várta Claude hívását az eredménnyel, de amúgy se volt kedve menni sehova. Pénteken Bordeaux-ba, vasárnap Perpignanba, aztán Avignonba, most már kicsit meg akart ülni egyhelyben. Nat dolgozott, François még reggel elment Marseille-be – ettől borzasztó zavarba jött, képtelen

volt François-t lebeszélni erről a mániájáról, hogy tartozik neki az életmentésért… persze szüksége van a segítségre, de hát akkor is… –, egyedül volt hát. A telefon meg se nyikkant egész délelőtt. Ha Natot kereste valaki, az tudta, hogy nincs otthon, ha a szüleit, az is tudta, hogy turnéznak. Egyedül őt keresték, Sophie-t, de nem telefonon, hanem mindenütt az országban.

Leginkább olvasgatással töltötte a napot és gondolkodott. Nem azon, amit olvasott, legtöbbször nem is tudta, mit olvas. Levett egy könyvet, átlapozta, visszatette. A délelőtt folyamán legalább ötven kötet megfordult a kezében.

Nagyjából hasonló volt a helyzet Françoise-zal is, akinek csak három-négy könyv fordult meg a kezében, de ő se tudta, mi van bennük. Persze azok tankönyvek voltak. Ült a padjában, nézte a papírt – Joffrois tanárnő meg is állapította, minden rosszban van valami jó, most nem tud Vaudrois-val fecsegni, hát legalább kivételesen odafigyel a könyvre –, de nem a szövegre figyelt, azt se tudta, jó helyen van-e kinyitva a könyv. Legalább húsz percig elmélyülten tanulmányozta egy nagy S betű szépen ívelt vonalát, a két végén a kis talpacskákat, a vastagodást a közepén, de egyáltalán nem törődött a jelentésével.

Egy hiányzó lány és egy hiányzó apa. Lássuk csak. Tegnap látott egy krimit, ott a gyémántok is eltűntek meg a gyémántrablók is, de nem együtt, a rablók elvesztették a zsákmányt. A nyomozó megtalálta a köveket, s előcsalta velük a rablókat, akiket aztán le is fülelt.

Óriási, ezt kell csinálni. Ha az egyiket megtalálják, a másikat már elő lehet csalni. Persze itt is egyoldalú a helyzet. Ha a felügyelő a rablókat találta volna meg, a gyémántok biztos nem mentek volna lépre, hogy megszerezzék a rablókat. Ugyanígy ha Sophie-t találja meg, attól az apja nem fog előkerülni. Sophie megvolt tizenhárom évig, mégse tűnt föl az apja; akkor se kerülne elő, ha ügyesen elhíresztelné országszerte, hogy hol van Sophie, mint a felügyelő tette a megtalált gyémántokkal.

Az apát kell megtalálni, ez világos, mint a nap. Ha az apa megvan, már csak el kell juttatni a hírt Sophie-hoz, s előkerül ő is. Például rádión, ha Gaston bácsinak sikerül beszélni vele. Vagy betehetnek egy hirdetést az újságba, Sophie, megvan az apád, jöhetsz, ilyesmit.

Eddig remek. Épp csak ez a nehezebb feladat. Egyikük hollétét se tudják, de Sophie-ról vannak fényképek, személyleírás, az apának meg a nevét se ismeri senki. Mit csinál ilyenkor egy igazi nyomozó? Nyomokat keres, azért hívják nyomozónak. Lássuk sorban, milyen nyomok vannak.

Egy. 1971-ben találkozott Jeanne Vaudrois-val, valószínűleg Párizsban.

Kettő. Üzletember volt és negyven körüli. Vagyis 1931 táján születhetett.

Három. Volt egy fehér Citroënje.

Négy. Érdekelték a művészetek.

Öt.

Öt, öt, öt… perceken át gondolkodott, de ötödik nyomot nem talált.

Sebaj. Négy nyom már több az elégnél, az igazi krimikben csak egy nyom van, amin elindulhatnak. Nézzük sorban. 1971-ben milliónyi ember járt Párizsban, ez tehát nem mond semmit. A harmadik se sokat mond, rengeteg embernek volt ilyen kocsija. A művészetek is rengeteg embert érdekelnek. De a második nyom… igen, az már valami. 1931 körül született és üzletember. Hány ilyen lehet? Mondjuk hány férfi születhetett akkoriban? Valahol volt egy táblázat…

A földrajzkönyvében találta meg, de az persze mai adatokat mutatott. Üzletemberekről nem esett benne szó, csak annyit tudott meg belőle, hogy Franciaország lakosságának mintegy kétharmada tizenöt és hatvannégy év közötti, ennek a fele férfi. Vagyis az egyharmada. Egyharmad osztva ötven évvel… nulla egész nullahatvanhat százalék. Száz emberből hatvanhat felnőtt férfi és ugyanabban az évben született. Jaj, dehogyis. Csak hat egész hat tized. Hat felnőtt férfi és egy hadirokkant. Hogy lehet valaki hadirokkant, ha még gyerek volt a háború alatt? Mennyi is Franciaország népessége?

Hosszasan keresgélte a számot, aztán rájött, hogy ott van az orra előtt, a táblázat fölött. Borzasztóan nagy szám volt, kétszer kellett elolvasnia, mire megértette. Ötvennégymillió?!… Érdemes ebből kiszámolni nulla egész hatvanhat vagy akárhány százalékot?

Azért kiszámolta, bár a nullákba többször is belezavarodott. Nagyjából háromszázhatvannégyezer férfi lehet, aki 1931-ben született. Mérgesen nézett a táblázatra. Ha ezerből csak egy üzlet-

ember, akkor vannak háromszázhatvannégyen. De garantáltan valamennyi az, hisz mi mással is foglalkoznának? Lelki szemei előtt megjelent háromszázhatvannégyezer üzletember, ott álltak a fehér Citroënjük mellett és gúnyosan néztek rá.

Françoise-nak azonban volt egy kis helyzeti előnye Martine-nal szemben. Mikor az asszony kezdte számolgatni hasonló módon, hány fehér Citroën lehet, s eljutott annak belátásáig, hogy ezek lenyomozása képtelen vállalkozás lenne – dolgozni kellett mennie. Françoise ellenben nyugodtan töprenghetett tovább, Joffrois mama valamilyen bauxitról magyarázott, felőle azt csinálhatott, amit akart, amíg kézenállást nem mutat be a pad tetején.

Szóval van négy nyom. Az elsővel Martine megpróbál kezdeni valamit, utánajár a listának, amit az a hogyishívják adott. De úgyse jut vele semmire. Ha krimi lenne, akkor azért, mert az a hasznavehetetlen nyom, amivel csak az idejüket fecsérlik, közben pedig a helyes nyom egész idő alatt ott van az orruk előtt. Az élet sajnos nem ilyen izgalmas, egyszerűen azért nem jut majd vele semmire, mert azok az emberek nem emlékeznek. Volt egy lány tizennégy évvel ezelőtt, volt egy pasas is, kész. Ki jegyezné meg az ilyesmit?

A csengő hangja riasztotta fel. Senki se mozdult, Joffrois nem hagyta siettetni magát, rendszeresen figyelmeztette őket, hogy udvariatlanság kimenni, amíg valaki beszél. Bírják ki, amíg befejezi a mondatot, azon a pár másodpercen nem múlik semmi. Befejezte, aztán biccentett és azt mondta, mehetnek. Mentek, jobban mondva rohantak. Françoise az utolsók között készült el, persze a többiek már összecsomagoltak óra közben, csak a könyvet meg egy-két holmit kellett a táskába dobniuk, neki meg még szanaszét volt mindene. Gyorsan összeszedte a holmiját, a százalékszámításokat tartalmazó cédulát besöpörte a földrajzkönyvbe, azt bedobta a táskába és felállt.

Vele szemközt Joffrois tanárnő is éppen a holmiját csomagolta el, néhány papírt betett az osztálynaplóba, a tollakat a bőr tolltartójába – ugyanolyan volt, mint a fél osztálynak, ezt szerették Joffrois-ban, a fegyelmet megkövetelte, de nem akart folyton különbözni, nagy dolgot csinálni abból, hogy felnőtt, ők meg gyerekek –, aztán mindent berakott az aktatáskájába és jó napot kívánt az osztálynak.

Céline Lanviers csodálkozva nézte, hogy áll Françoise a padja mellett, mint aki sóbálvánnyá vált.

Françoise Dupré ekkor már tudta, hol lehet nyoma annak az apának.

Azokban a percekben, amikor Françoise korszakalkotó felfedezése született, barátnője boldog örömmel nézte a telefon mellett fekvő cédulát. Claude nem sokat vacakolt, csak bediktált neki egy címet és röviden közölte, hogy ez az ember járt Poissyban valamilyen zenész szerint, és egy barna lánnyal járt. Üzletember, autókereskedő. Sophie le merte volna fogadni, hogy fehér Citroënekkel kereskedik.

Egyetlen gond volt: a pasas Boulogne-sur-Merben lakott. Tengerparti város lévén jól tudta, hol van… s most töprenghetett, hogyan beszéljen ezzel az emberrel, amikor az egyetlen autótulajdonos ismerőse François Charvel, aki még ki tudja, meddig távol lesz. Ráadásul egész napos út, nyolc-tíz óra biztos megvan, még egyszer annyi vissza, tehát valahol útközben kellene megszállniuk. Repülővel kellene menni, de hát kinek van arra pénze? Egy pillanatra elgondolkodott, hiszen nem is tud semmit a belföldi repülőjáratokról, lehet, hogy pár frankért elviszik. Ugyan, hülyeség. Miért nincs ezeknek az embereknek soha egy nyamvadt telefonjuk?!

Félórával később megjött Nat és véleményt mondott Sophie szellemi képességeiről.

– Marha vagy, kispofám. Ki mondta, hogy nincs telefonja? Az az ürge századokkal ezelőtt írta fel a címét, azóta hetvenszer vehetett telefont, elhurcolkodhatott akárhova, ezzel az erővel a Marsra is elindulhatnál anélkül, hogy a zöldikékkel megbeszélnéd a dolgot. Ide a bökőt, hogy van telefonja. – Tárcsázott. – Jó napot, egy számot szeretnék tudni. Albert Montigny, Boulogne-sur-Mer, rue Buffon negyvenkettő. Igen… Kösz! – Lejegyezte a számot és diadalmasan felmutatta. – Na?! Majd Nat mama beszél vele, bízd ide és helyezkedj várakozó álláspontra.

Sophie nem tudta, azt hogyan kell, de bólintott.

– Jó napot, itt Nat Lamont beszél Avignonból. Beszélhetnék, kérem, monsieur Montignyvel? – fuvolázta a lány a telefonba egy rokokó dáma udvariasságával. A grimasz, amit közben vágott, kissé ellentmondott ennek. – Albert Montigny. Igen. Köszönöm. Jön – mondta a kagyló mellett. – Á, monsieur Montigny? Nat Lamont Avignonból. Nem, nem ismerjük egymást. Egy ismerősömtől kaptam a telefonszámát, mivel ön talán tud nekem segíteni. Nem-

de ön ismert a hetvenes évek elején Poissyban egy bizonyos – felragadta a cetlit – monsieur Bertrand Mathieu-t? Alkalmasint? Ez remek. Ó, igen. Nos, ez esetben bizonyára emlékszik egy fiatal hölgyre is, aki akkoriban bejáratos volt a társaságba. Jeanne Vaudrois. V-a-u-d-r-o-i-s. Jeanne. Igen. Csakugyan? Igazán érdekes. Közelebbről? Á, értem. Nem tesz semmit. Lehetséges esetleg, hogy mégis? Ennyi idő távlatából, ugyebár? Két-három alkalommal? Nem tudja, kivel? Bármilyen apróságot. Értem. Örök hálára kötelezett, tisztelt uram.

Letette. Sophie némán nézett rá, eredményre várva.

– Na, csibém, a hapsi kétszer vagy háromszor látta jó anyádat, arról emlékszik rá, hogy mindig elfelejtette a nevét, Valois-t akart mondani helyette. Valakivel járt is, azt mondja, de vele ugyan nem. Ő nem szedett fel ott semmilyen csajt. Nem ő a férfi, aki túl sokat tudott.

Sophie maga se tudta, mit állapított meg hamarabb: hogy ez a Montigny nem az ő apja, vagy hogy sokkal jobb, amikor Nat hippinyelven beszél, mint ez az idétlen telefonálása.

Gaston Moreau többféle játékot szeretett – Chauvron doktorral sakkozni, dámázni szokott, szárazföldön töltött hétvégeken Picard-ékkal jött össze egy kis römipartira –, de tíz sakkjátszmát és húsz kártyacsatát odaadott volna, ha a *Moselle* most életre kel és rendbe rakja magát. Bármihez inkább lett volna kedve, mint fedélzetet súrolni meg motort olajozni. Tizennégy éves kora óta a tengert járta, nem ment volna szárazföldi munkára semmi pénzért. De van az úgy, hogy az embernek nincs kedve éppen ahhoz, amit amúgy nagyon szeret – mert más foglalkoztatja.

Ha az embernek eltűnik az unokahúga, az elég ok, hogy ne tudjon a munkájára figyelni. Kedd van, Sophie-ról két napja nem tudnak semmit. Őt kellene keresnie, nem a *Moselle* motorját bütykölnie, főleg hogy a hajó el se indul még napokig. De hát muszáj megcsinálni. Fölballagott a hídra és újra beleszólt a rádióba.

– Hotel Yankee four five India X-ray Foxtrot hívja Hotel Yankee four five India Uniform Tangót, CQ, CQ. – Fülelt egy darabig, aztán lemondó sóhajjal visszament a motorhoz. A kardántengelyt vizsgálgatta éppen, amikor megszólalt a feje fölött egy hang.

– Monsieur Moreau! Monsieur Moreau, itt van? – A gépház visszhangjában nem lehetett felismerni, ki beszél.

– Nem vagyok – dörmögte mogorván, semmi kedve nem volt társalogni, hogy még lassabban menjen a munka. Ez persze nem hallatszott fel a fedélzet magasságáig. A hívás megismétlődött. – Igen! – ordította fel.

Lépteket hallott a létrán, s egykettőre ott termett előtte Françoise Dupré. Gaston meghökkent, nem számított iskolás kislányokra a hajógépek között.

– Jó napot, monsieur Moreau, azazhogy Gaston bácsi – mondta a lány fesztelenül, s helyet foglalt egy ládán. – Beszélnünk kell. Tudom, hol találhatjuk meg Sophie apját.

– Jaj, Françoise – Gaston valami udvarias módon törte a fejét, hogyan mondja el, hogy ez őt nem érdekli, és nagyon köszöni a segítőkészséget, de neki a húgát kell megtalálnia, nem egy sosem volt ködalakot –, nézd… én nagyra értékelem…

– Ezt most hagyjuk. Láttam odafönt a rádiót, azóta se tudott beszélni vele?

– Nem hát. Éppen ezért…

– Tudom, mit akar mondani, de Sophie elsősorban akkor fog előkerülni, ha megvan az apja. Vagy ha olyan szerencsénk van, hogy egy rendőr pont belebotlik az utcán, de van egy sejtésem, hogy egyhamar nem fog. Ügyesebb ő annál. Itthon is akármikor el tud tűnni mindenki elől, pedig ez csak egy falu. Szóval segít nekem?

– Miben? – lepődött meg Gaston.

– Megtalálni Sophie apját. Nem kell sokat tennie, csak hazamenni, elővenni valamit és a kezembe nyomni.

– S mi lenne az? – Gastont kezdte mulattatni Françoise naivitása, hogy ilyen egyszerűnek képzeli a dolgot.

– A Victor Hugo utcai ház kulcsa.

Gaston ezen úgy elámult, hogy majdnem az olajozóecsettel próbált megszorítani egy csavart.

– Ne szóljon semmit. Figyeljen ide, Gaston bácsi, hallgasson végig, és ha utána is azt mondja, hogy képtelenséget beszélek, akkor elmegyek és nem hozom szóba többet a dolgot. Rendben? Nézzen ide. – Kinyitotta a táskáját és kis kotorászás után kiemelt egy könyvet. – Ez itt a földrajzkönyvem. – Odanyújtotta a férfinak, de az olajos kéz láttán gyorsan visszahúzta. – Pillantson bele itt, ni. Mi ez?

– Cédula – morogta Gaston.

– Úgy van. Óra alatt írogattam mindenfélét, aztán megfogtam, besöpörtem ide és azóta itt van. Ez pedig itt egy regény, amit most olvasok. Nöstlinger, német író, de ez most nem fontos. Itt van a könyvjelző, olvassa.

– „Holnap reggel… fhbvrn…" – betűzte Gaston a gépházi világításban.

– Mindegy, nem fontos. Ez is egy cédula. Az utolsó óra végén megfigyeltem, a tanárnő is egy csomó papírt berakott a könyveibe. Érti már?

– Egy szót sem.

– Elmagyarázom. Az emberek gyakran tesznek cédulákat a könyveikbe. Akár könyvjelzőnek, akár csak azért, hogy el ne veszszenek, össze ne gyűrődjenek. Aztán a cédulák egy része ott marad, mert nem veszik újra kézbe a könyvet. Mikor hazamentem, átpörgettem néhány könyvünket próbaképpen. Találtam két papírdarabot elfeledett telefonszámokkal. Még mindig nem érti?

– De. Azt hiszed, a húgom könyveiben megtalálod a pasas címét egy tizennégy éves cédulán. – A lány bólintott. – Nem gondolod, hogy ha lett volna ilyen, azt ő maga dobta volna ki, ha a kezébe kerül? Ennyi év alatt azért csak-csak kézbe vesz az ember egy könyvet.

– Lehet. De ha nem próbáljuk meg, akkor biztosan nem találunk semmit. Ha viszont ő kézbe vette azt a könyvet, nem biztos, hogy felfigyelt a cédulára és hogy mi van rajta. Mi viszont kifejezetten azt fogjuk keresni.

– „Mi"?

– Páran az osztályból. Egymagam sose végeznék. Nemcsak a könyvekben lehet ilyen cédula. Régi dobozokban, ruhák zsebében, mindenféle helyeken. Az egész házat át kell kutatni töviről hegyire.

Gaston Moreau kicsit meghökkenve tette le a csavarhúzót. Azért ez mégiscsak… jobb nem is gondolni rá, Jeanne mit szólna ehhez…

– Tudom, mit akar mondani – hallotta már sokadszor. – Jeanne néni nem akarná, mert azok az ő holmijai, és nem érdekelte az a pasas. De Sophie-t érdekli, és ez az, ami számít.

– Ez – biccentett Gaston. – Annyira ez, hogy ezért nem lesz semmi az egészből.

– Miért?

– Mert az a ház Sophie-é. Csak szellőztetni mehetek be. Ha ti felfordítanátok a házat, a lány leszedné a fejeteket, de elsősorban az enyémet. Úgyse találnátok semmit, őt pedig nem olyan fából faragták, hogy többre értékelje a jószándékot az eredménynél. Mindene az a ház… láttad volna, hogy nézett rám, amikor kifogásoltam a párkányok színét…

Françoise elkeseredett. Pedig olyan jó megoldásnak látszott… Nem, nem igaz, hogy úgyse találnának semmit. Érzi, hogy ott van a megoldás. Muszáj, hogy ott legyen!

De nem tudta rábeszélni Gastont, hogy engedje be mégis a házba. Megjött Lecouvrier úr és Pontignac, őt pedig elküldték, ne legyen láb alatt.

François Charvel csak este ért haza, meglehetős letörten. Megjárta Marseille-t és Lyont, beszélt a keresett emberekkel, de azok bizony nem tudtak semmit. Bár a lyoni megadta egy barátja címét, aki sokakat ismer a régi társaságból. Sophie csak rápillantott a cédulára és lebiggyedt a szája széle. Monsieur Vincent volt az. François még maga vigasztalta, legalább kettővel kevesebben maradtak a listán.

Aztán François visszament a lakókocsijába, pedig Nat marasztalta, mint előző este is, nagy a ház, elférnek. Kilenckor Nat telefonhívást kapott és elviharzott valami barátaihoz. Sophie egyedül téblábolt a házban.

Olvasgatni már nem volt kedve, bekapcsolta a tévét, de unta. Végül eszébe jutott az adó-vevő. Vajon mit lehet fogni rajta ilyen messzire a tengertől? Bement a vendégszobába és bekapcsolta. Nagy örömére nyomban jelentkezett egy svájci barátja, jó negyedórát csevegtek. Persze egy szót se szólt arról, hogy tulajdonképpen szökésben van, bár akár el is mondhatta volna, hisz a svájci úgyse tudja, hol lakik, nem értesítheti az otthoniakat. Inkább ő beszélt, elmondta, hogy felvették az orvosira, meg hogy a télen az atlanti partra akar menni, esetleg meglátogatná. Negyedóra múlva elbúcsúztak, s a kislány keresgélni kezdett az éterben.

– Hotel Yankee four five India X-ray Foxtrot hívja Hotel Yankee four five India Uniform Tangót, CQ, CQ.

Gaston bácsi hangja volt.

Sophie első rémült gondolata az volt, hogy megtalálták és viszik az árvaházba. Aztán rájött, hogy szamárság. A hívás már harmadszor ismétlődött, mire bele mert szólni a mikrofonba:

– Hotel Yankee four five India Uniform Tango jelentkezik. – Kicsit remegett a hangja.

– *Sophie!* Hol vagy, az isten szerelmére?!

– Én… ne aggódj értem, Gaston bácsi.

– Mondd meg, hol vagy, kocsiba ülök és elhozlak. – Ezer kilométerre innen Gaston Moreau felkapta az adó-vevőt és indult kifelé a kocsijához.

– Nem mondom meg. Jó helyen vagyok, tényleg ne izgulj. – A lány hangja határozottabbá vált.

Gaston tépelődött egy pillanatig. Ha elriasztja, talán napokig nem jelentkezik újra. – Hallgass ide… én… tudni akarom, hol alszol, mit eszel…

– Jó, akkor legyen elég, hogy egy kedves lánynál találtam szállást, kapok rendesen enni, és kész. Megnyugodtál?

– Nem.

Sophie felkuncogott, olyan mulatságos volt ez a tömör „nem". – Akkor is be kell érned ennyivel. De ismerős is vigyáz rám, tényleg ne aggódj.

– Lehet, hogy két nap után ismerősödnek tekinted, de…

– Nem, régi ismerős! De ne faggass tovább, mert nem mondok semmit. Fölösleges kutatnod utánam. Ha megtaláltam az apámat, magamtól is hazamegyek.

Ez nem volt egészen igaz. Délelőtt éppen azon járt az esze, mit csináljon, ha megtalálja az apját. Akkor valamivel könnyebb szívvel mehet az árvaházba, mert ez a probléma már nem nyugtalanítja… de hát ki az a normális ember, aki önként bevonul az árvaházba?! Fogalma se volt, mit akar csinálni, ha rátalált az apjára.

– Sophie, ne hülyéskedj! Tudod jól, hogy reménytelen eset.

– Nem az.

Gaston megvakarta a fejét. Az előszobában állt, ahogy a kocsi felé menet megtorpant. Hirtelen az előszobaasztal fölötti polcon sorakozó könyvekre esett a pillantása, s erről eszébe jutott a gépházi beszélgetés.

– Igaz… hátha mégis segíthet… legalább addig kapcsolatban…

– Mit mondasz, Gaston bácsi?

– Hallgass ide, Hotel Yankee four five India Uniform Tango. Françoise Duprének van egy ötlete. Azt mondja, ezzel megtalálhatjuk azt a… az apádat.

– Csupa fül vagyok, Hotel Yankee four five India X-ray Foxtrot.

– Át akarja kutatni a Victor Hugo utcai házat. Biztosra veszi, hogy van valami könyvben egy elfelejtett cédula az apád címével vagy ilyesmivel.

– És mit feleltél?…

– Mit felelhettem volna? A te házad. Odaadhatom a kulcsot?

– Igen.

Kicsit meglepő volt, hogy ilyen hamar érkezik a válasz, talán egy másodperc telhetett bele. Pedig Sophie ezalatt végiggondolta, hogy a legszemélyesebb emlékei közé engedi Françoise-t… és a fél osztályt, mert Gaston bácsi nem mondta ugyan, de hogy együtt fogják feltúrni a házat, az fix.

– Jól van. Holnap odaadom a kulcsot, te pedig…

– Nem, Gaston bácsi. Vidd át még ma este, légy szíves. Akkor holnap a suliban megbeszélhetik, nem vesztenek egy egész napot.

– Nos… jól van. Átviszem. De holnap este beszélni akarok veled megint.

– Ellenőrizni akarsz?

– Meg beszámolni a kutatás eredményéről, hisz gondolom, érdekel.

– Nagyon is. Holnap este kilenckor. Vége, Hotel Yankee four five India X-ray Foxtrot.

SUHT. Ennyi állt az üzenetben, amit Yvonne kapott első órán Françoise-tól. Gyorsan továbbadta Céline-nek, mielőtt Alard visszafordul a táblától, s azt találgatta, mi juthatott Françoise eszébe, amikor tegnapelőtt még nem tudott semmi okosat.

De nem vártak a tanítás végéig, amint a titkos jelszó kívánta: „suli után haditanács”, már az első tízpercben körbesereglették Françoise-t, látták az arcán, hogy hírei vannak.

A hírek tetszettek is meg nem is. Annak mindenki örült, hogy Moreau úr tudott beszélni Sophie-val és jól van. Annak már nem mindenki, hogy fel kell túrniuk a házat. Céline lelkesedett, Marcelt és Yvonne-t érdekelte, Joachim húzódozott, Yvette-nek egy porcikája se kívánt ládákat emelgetni. Jacques letolta a kelletlenkedőket

és kiadta a jelszót: egy mindenkiért, mindenki Sophie-ért – és elmasíroztak a Victor Hugo utcába.

A házat Moreau nagyapa építette valamikor a negyvenes években, saját tervei alapján. Nem volt ugyan építész, de hallgatott pár évet a főiskolán, mielőtt a háború közbeszólt. Utána már nem ment vissza tanulni, talált egy jól fizető ingatlanügynöki állást.

A ház háromszintes, nagy pincéje és padlása van. Utcai bejárata a nyugati oldalon nyílik, innen balra van a konyha és az egybenyíló ebédlő, sarkán leválasztott éléskamrával. Mögöttük, a folyosó végén a nappali, egyben Moreau nagyapa egykori dolgozószobája. A kis folyosó nagyobb hallba torkollik, ezt szánta nagyapa a gyerekek játszó- és szaladgálóhelyének rossz idő esetére. Nagy kétszárnyú ajtaja a kertre nyílik. A hall déli oldalán három szoba fekszik sorban, a keleti Sophie-é, a középső Jeanne-é volt, a harmadik a vendégszoba. Ennek ajtajával szemközt van a kis gardrób, mellette a fürdőszoba és a mellékhelyiség, amelynek ajtajával szemben, a ház délnyugati sarkában van a padlásfeljáró és a pince lépcsője, kis ajtóval elrekesztve a hőszigetelés érdekében.

Még odafelé menet eldöntötték, hogy a lakószintet a végére hagyják. Nehezen elképzelhető, hogy éppen ott heverne valami, amit a ház úrnője nem szeretett, ahol naponta járkált. A pince és a padlás a két valószínű hely.

Két csoportra oszlottak: fiúk a padlásra, lányok a pincébe, mivelhogy utóbbiak voltak többen, s a pince nagyobb volt, a ház egész alapterületét elfoglalta, a padlás meg csak annyit, amennyi a kétfelé lejtő tető alatt elfért. Mikor a lépcsőnél elváltak, mindegyiküknek az motoszkált a fejében, ha patkánnyal találkozik, elmenekül. Bogaraktól, pókoktól nemigen féltek, falusi gyerek naponta lát ilyesmit; még az egér is hidegen hagyta őket, Céline kivételével. De a patkányoktól szívből irtózott valamennyi. Ha Sophie ott lett volna, megtakaríthatták volna a libabőrözést, ő megmondta volna, hogy ebben a házban 1954-ig voltak patkányok, nem is kevés, akkor viszont Moreau nagypapa erős rácsot rakott a pince szellőzőnyílásaira, s a családi legenda szerint a padlásra is kirakott egy áthúzott patkányt ábrázoló táblát. Többé egyetlen rágcsáló sem háborította a család nyugalmát. (A család akkoriban Moreau nagypapát, húgát, Marie-Florence-t és két évvel később fiatalon elhalt öccsüket jelentette.)

Tizennégy óra negyven perc volt, amikor Françoise azt mondta kissé bizonytalanul: – Nos hát, essünk neki.

Tizennégy óra negyven perc volt, amikor Nat belépett egy óriási adag sült krumplival. Sophie már az ajtóban toporgott előtte. – Hahó – mondta Nat tele szájjal, s odanyújtotta a dobozt. – Héhh? Maa hiuha a homhom… mihuhh?

Sophie körülbelül sejtette, hogy a szavak azt jelentik: „Kérsz? Majd kilyukad a gyomrom… mizujs?" Ez utóbbi volt, ami őt foglalkoztatta, a többit átugrotta. – Azt hiszem, megvan! Claude egy órája hívott, már tűkön ültem. Negyvenes üzletember, egy vékony barna lánnyal járt, és most kapaszkodj meg – Nat gyorsan az asztalra ejtette a sültkrumplis dobozt és kemény mozdulattal megkapaszkodott az ajtófélfában, amitől Sophie majdnem elnevette magát –, fehér Citroënje volt! Claude kérdezte is ezt a monsieur Jardint, honnan emlékszik ilyen jól, és azt mondta, egyszer mentek valahova vidékre, a kocsi elromlott és ketten tolták három órán át, úgyhogy ezt megjegyezte. És képzeld el, nemrég beszélt vele, szóval egész biztosan vadonatúj a cím, amit adott. Nat, oda kell mennem! François megint elment, hol keríthetnénk valami kocsit?

Nat lenyelte a burgonyát, aztán még egy adagot gyömöszölt a szájába. Ráérősen megrágta, lenyelte, aztán újra odakínálta a dobozt. Sophie megrázta a fejét és türelmetlenül bámult rá. – Először is… hol lakik a hapsi? Ha olyan közel, mint a tegnapi, akkor fölösleges kocsi után lóstatni, beérhetjük magánrepcsivel is.

– Le Pontet – betűzte a cédulát. – Fogalmam sincs, hol van ez.

– Mi?!

Sophie átnyújtotta a papírt.

– Kispofám, ez oltári! Bedobunk valamit és eltűzünk.

– ?…

– Szamár vagy! Le Pontet itt van egy köpésre. Öt kiló az úton, bicajjal félóra alatt lezúgunk.

Csak három után indultak, Nat közölte, hogy nem éri meg az estét, ha nem ehet egy kiadós paradicsomlevest, s azzal már rántotta is elő a hűtőből és melegítette. Sophie hálát adott a sorsnak, hogy tartanak otthon készételt. Míg Nat evett, ő körbe-körbe járkált a nappaliban, Nat elnevezte felhúzós játékegérnek, de nem törődött vele.

– Gyerünk, kispofám – mondta végül, s előhúzta a garázsból a biciklijét. Sophie sóvár pillantást vetett a kék Renault-ra.

– Te nem tudsz vezetni?

– De, csak még nincs jogsim.

Sophie lenyelt egy javaslatot. Ha Nat a szögekkel kivert bőrdzsekijét viseli és vörös a haja, meg merte volna kockáztatni, de ezzel a sima barna frizurával, fehér blúzban és farmerban nem úgy nézett ki, mint akinek törvénysértő indítványt lehet tenni. Felült Nat mögé a csomagtartóra és reménykedett, hogy gyorsan tud tekerni.

Ezzel nem volt gond, félóra alatt ott termettek. Nat megállt egy utcasarkon és hátrasandított rá. – Most nyisd ki a fülelődet. Nat mama fog csevegésbe elegyedni. Te csak annyit nyögsz, hogy jó napot, aztán duma finito, száj befog, fogsorok szakadatlan szoros érintkezésben. Ha egyet nyikkansz, talpalhatsz hazáig. Megértésre találtam?

– De miért?

– Mert különben nekirontasz a hapeknak és letámadod: „maga az apám?!", az meg nyomban szilánkokra hullik szét, aztán söpörhetjük. Annyira tudsz nyugton maradni, mint egy feldoppingolt mókus, akit folyékony ólomba mártottak.

A szuggesztív kép még akkor is foglalkoztatta Sophie gondolatvilágát, amikor megérkeztek. Meg se nézte a házat, ahol apja lakik, csak őt falta mohó tekintettel. Magas, jóképű férfi nyitott ajtót, kicsit emlékeztetett arra, akit az utcán látott a Citroënnel meg a virágcsokorral. Aki hasonlított Alain Delonra. Ez viszont inkább Lino Venturára, főleg az álla. Szerette Lino Venturát, még azt is tudta róla, hogy július 14-én született. De ő eredetileg olasz, úgyhogy ez neki nem volt ünnep. Vagyishogy nem nemzeti ünnep. Az apja viszont valamivel fiatalabb, mint Lino Ventura. Igazából csak az álla hasonlít, meg talán a füle. Hirtelen nem tudott visszaemlékezni, pontosan milyen füle van Lino Venturának.

Aztán felbukkant egy nő is, fiatalabb volt nála. Csodálkozva méregette Natot, őrá ügyet se vetett. Őt se érdekelte a nő, az apja érdekelte, őt nézte egyfolytában. Hát végül mégis megtalálta. Kedves arca van…

Nem tudta, mennyi idő telhetett el, amikor valaki megrázta a vállát. Arra eszmélt, hogy a kerti úton áll, Nat keze a vállán, előtte ott az apja meg a nő és mindenki őt nézi.

– Sophie, visszatérnél közénk végre? Itt beszéltünk előtted, fogadok, hogy egy szót se hallottál. Monsieur Gilles, elismételné neki?

– Hogyne – mosolygott a férfi. – Igen, kislány, én valóban jártam egy lánnyal Párizsban. A neve Angélique, és most a feleségem. Itt áll előtted.

Még állt egy percig, aztán sarkon fordult és kiment a kertkapun.

– Így menjen veled az ember társaságba – hallotta Nat korholó szavát valahonnan távolról. – Bretagne-ban nem ismernek olyan szavakat, mint köszönöm meg viszontlátásra?

Az utcán voltak, Sophie elöl baktatott kitartóan, mögötte Nat tolta a biciklit.

– Most mit dacoskodsz? Nem ez volt, hát nem ez volt, a második pasas, mit vártál, egyből az öledbe pottyan? Örülj, ha huszadikra megtalálod. Fenét. Századikra, nem huszadikra. Ha tíz év múlva találod meg, már akkor is óriási mákod volt. Megtennéd, hogy a másik irányba fordulsz? Az az út Carpentras-ba vezet, de az jó húsz kilométer ide.

Ekkor értek ki az országútra. Sophie szó nélkül sarkon fordult Avignon felé.

– Biztos csak letagadta – mondta anélkül, hogy a fejét egy kicsit is elfordította volna.

– Na ja – nyekkent föl Nat –, mi sem egyszerűbb ennél. Belép az ajtón a tizenhárom éves lánya, akiről soha nem hallott, aztán szemrebbenés nélkül letagadja, mi? Ha nem csuktad volna be olyan szorosan a füledet, hallottad volna, milyen jól kérdeztem. Fogalma se volt, miért jöttünk, mit akarunk, csak akkor tudta meg, amikor már kivallott mindent. Már amit volt kivallania. El vagy te kényeztetve, kispofám, az a bajod. Ha nem kapod meg rögvest, amit akarsz, egyből rajtad a happáré.

Sophie megfordult és elment Nat mellett.

– Most meg hova a… – Nat egy fának támasztotta a biciklit és két lépéssel utolérte. Megragadta a karját. – Megvesztél?! Az a pasas nem az apád, nem volt és soha nem is lesz. Mit akarsz még?!

– Meg kell kérdezni még egyszer! Te nem jól kérdezted, különben megmondta volna. Megyek és megkérdezem.

– Mész ám a fenébe. Örülj, hogy jó képet vágtak a dologhoz, kirúghattak volna páros lábbal. Nyughass már, te!

Sophie kitépte magát a kezéből és hátraugrott. – Hagyj engem békén! Az én apám, nem a tied!

Megfordult és futásnak eredt. Egyetlen összeolvadó zajként hallotta a fékcsikorgást, Nat kiáltását és a csattanást. Aztán csend lett.

A pince tele volt lomokkal. Moreau nagypapa ritkán dobott ki még használható – vagy annak tűnő – holmikat, s amit ő kiselejtezett, azt a nagymama mentette meg a pusztulástól mégis. Yvonnenak támadt egy jó ötlete. Látott egyszer egy filmet a régészekről, akik ha feltárnak valami lelőhelyet, madzagokból rácsot feszítenek ki, s azzal osztják fel a területet részekre. Madzagokra itt nincs szükség, de feltérképezhetnék a területet, így számon tarthatják, mivel végeztek már.

Elfogadták az ötletet. Felosztásnak maguktól kínálkoztak az oszlopok, amik a mennyezetet tartották, hat oszlop sorakozott a pincében egyenletes távolságban. Yvonne gyorsan csinált egy térképvázlatot és beszámozta az oszlopok közötti területeket úgy, mint a sakktábla mezőit. A pincelejáratnál levő rész lett az a1-es, innen keletre b1-c1-d1, északra pedig a2 és a3. Tizenkét mező volt, három-három esett volna mindegyikükre, de gyors körbejárással már látszott, hogy így nem megy. A két középső mező, b2 és c2 szinte teljesen üres volt, csak néhány doboz árválkodott bennük meg egy régi asztal. Az északi részen viszont egy csomó nagy szekrény állt, egy darab is óriási feladat egyetlen embernek. Ezért aztán másképpen csinálták: Françoise nekilátott az a1-es mezőnek, vagyis a pincelejárat mellett fekvő ládának, a többiek pedig megszállták az a2-est, ahol Moreau nagypapa egyik boroshordója mellett egy fiókos szekrény és egy nagy hullámpapír doboz volt.

A fiúk nehezebb helyzetben voltak a padláson, mert nem volt világítás. A pincében volt villany, de idefent nem. Kinyitották ugyan a tetőablakot, de borult volt az idő, nem lehetett rendesen elolvasni az írást, ha találnak valamit. Meg hát keresgélni se kellemes mindenféle ócskaságok között, ha nem látja az ember, hova nyúl. Úgy döntöttek, lehoznak minden gyanúsat a hallba, s ott nézik át. A kisebb dobozokkal, ládákkal kezdték, a nagyobbak majd utána. Igazán súlyos szekrények szerencsére idefönt nem voltak. Marcel elsőként Jeanne egy régi varródobozát hozta le és rakta a

hall asztalára. A gombolyagok és a letekeredett, összegubancolódott fonalak között nyomban talált egy cédulát.

– Tulajdonképpen mit keresünk pontosan?

– Valami cédulát az apa nevével – mondta Jacques. – Bárki nevével, címével vagy telefonszámával. Minden ilyesmire csapj le.

– Akkor ez nem kell – tette félre a papírt Marcel.

– Mi az?

– Tisztítószámla.

Jacques elgondolkodott egy pillanatig, aztán belátta, hogy Jeanne Vaudrois aligha tisztíttathatta idehaza a párizsi üzletember bármilyen ruháját. De ha Párizsból hozta magával a számlát? Odament és megnézte. Egy lorient-i tisztítócég számlája volt, női ruháról szólt és két éve kelt. Hát akkor tényleg nincs köze hozzá. Nem kellene így leragadni minden darabka papírnál, gondolta, de hát nincs más választásuk, inkább tartson napokig az egész, mint hogy aztán kicsússzon a kezükből az egyetlen igazi cédula.

– Jobb, ha vigyázunk a számlákra is – mondta kis tűnődés után. – Ki tudja, melyiken lehet fontos adat. Egy taxiszámla például, ha elmentek valahova Párizsban…

– Akkor mi van? Láttál már olyan komputeragyú taxist, aki tizennégy év után még emlékszik az utasaira?

– Ne veszekedjetek – jelent meg Françoise a folyosón –, hanem dolgozzatok. – Bement a gardróbba és kihozta a porszívót. – Inkább tegyetek el kétszáz papírdarabot fölöslegesen, semhogy elveszítsük. És ne dobjatok ki semmit, ha nem akarjátok, hogy Sophie letépje a fejeteket.

François Charvel még soha nem érezte magát annyira haszontalan embernek, mint most. Egy jó órája ült már itt, bámulta a szemközti fehér falat és vádolta magát. Ez a két gyerek teljesen egyedül van, neki kellett volna vigyáznia rájuk. Ő meg ehelyett elmegy az ország másik végébe, aztán tessék, erre jön vissza. Mit mond a családjának? És ha meghalt volna? Mihez kezd a lelkiismeretével?

Egy biztos. Addig nem megy el Avignonból, amíg Sophie-t magával nem viheti és épen, egészségesen vissza nem adhatja a családjának. Igaz, telefonálni kellene nekik. Csak tudna legalább egy telefonszámot a faluból… de Dupeyronéknak nincs telefonjuk, valaki mást kell hívni, annak elmondani. Az meg ki tudja, mennyire ijeszt rá szegény öregekre. Talán inkább oda kellene menni.

Aludni pár órát, aztán reggel elindulni, estére visszaérne és hozná őket is.

Nyílt az ajtó, Nat dugta ki a fejét, őt kereste. Felállt.

– Menjen haza, François, egész nap úton volt. Én itt maradok vele.

– Holnap… elhozom a családját – mondta François Charvel.

– Hát van családja?

– Nevelőszülei… meg a nagybátyja.

Nat elgondolkodott. – Várjunk még azzal egy kicsit. A doki azt mondta, minden izgalomtól kímélni kell. Márpedig ha felébred és azokat látja meg, akik elől bujkál, rettentően izgatott lesz, ezt elhiheti.

– De hát tudniuk kell…

– Figyeljen, François – tette a vállára a kezét –, ezt ráérünk reggel megbeszélni. Addigra talán magához is tér.

– Jól van… ahogy gondolja. Reggel bejövök. – Megállt az ajtóban, tekintete megpihent az ágyon fekvő Sophie bekötött fején. – Vigyázzon rá.

– Legyen nyugodt.

Tiszta őrült ez a kölyök, a fene se érti, hogy maradt egyáltalán életben mostanáig. De nagyon jó védőangyala van, az autós azt mondta, szerencséje, hogy két sarokkal odébb akart befordulni, mert ha egy kilométerrel korábban ugrik elé, akkor teljes sebességgel találja el. Persze a védőangyal már akkor is segített, amikor nem valami gyilkosokkal hozta össze, mikor egy szál maga nekivágott a vakvilágnak. Hanem mostantól vége az eszetlenségnek, nem veszi le többet róla a szemét, amíg haza nem ér. Reggel elkéri François-tól a családja telefonszámát, s ha csak egyszer nem fogad szót, máris hívja őket. Most is csak azért nem tette, mert az orvos nyugalmat rendelt. De az agyrázkódás gyorsan gyógyul, ne remélje, hogy ajnározni fogja és körülugrálja majd. Bár amíg lábra nem tud állni, muszáj valakinek otthon lenni vele. Ha François nem vállalja, majd kivesz pár napot.

Felfigyelt. Sophie kinyitotta a szemét. Kicsit pislogott a félhomályban, aztán észrevette, ahogy fölé hajol.

– Hol vagyok?…

– Ahová mindenki kerül, ha autó elé ugrik és összetöreti magát. Köszönd a szerencsédnek, hogy ez kórház és nem a másvilág.

– Mi történt?…

– Eltörted a karodat és agyrázkódást kaptál. Kicsit be is tört a fejed, szóval mocorgás nincs.

– Nat?

– Nem, Hamlet atyjának szelleme. Most aludj. Reggel már, ha jó hangulatban találsz, engedélyezem, hogy a szempilládat megmozdítsd. Jó éjt.

– Hány óra van?

– Fél öt.

– Akkor még soká lesz este…

– Nehezen, mert hajnali fél öt van. Tudod a vezetéknevemet?

– Lamont…

– Jól van. Jegyezd meg, mert téged is így hívnak. Azt mondtam, a húgom vagy, el akartam kerülni a fölösleges kérdezősködést.

– És a rendőrség?…

– Megegyeztünk az autóssal, hogy ő se akar kellemetlenséget meg mi se. Különben nagyon rendes volt, CB-rádión hívott mentőt és segített mindenben. Kicsit be volt gyulladva…

Elhallgatott. Észrevette, hogy Sophie-t megint elnyomta az álom.

A padlással háromnegyed részben elkészültek első nap, de a pincében lassabban haladt a munka, sokkal több volt a limlom. Françoise és Jacques ragaszkodott hozzá, hogy minden könyvet egyenként végigpörgessenek, a borítójuk alá is benézzenek, mert oda is becsúszhatott a cédula. Már csak így emlegették, *a* cédula, annyira biztosak voltak benne, hogy létezik. A cédula azonban nem került elő a második nap sem, pedig átfésültek mindent, ami a padláson maradt, s a pince legnagyobb része is elkészült, két mező kivételével.

Óriási munkát végeztek, annyi szent. Már az egész házat telepakolták az átvizsgált dobozokkal, bőröndökkel és egyéb ócska holmival, úgy nézett ki, mint egy nagy lomtár. Este hétkor fáradtan lezökkentek a hall székekből és immár ládákból álló bútorzatára, s egymásra néztek.

– Nem találtunk semmit – mondta Yvette nyűgösen.

– Ez nem biztos – rázta fejét Françoise. – Rengeteg papírfecnink van, lehet, hogy régesrég megtaláltuk.

– Akkor nézd meg a fecniket és hagyjuk már abba!

– Jól van – mondta Françoise kis gondolkodás után –, este elolvasom őket, de ha nem lesz meg, akkor muszáj feltúrnunk a maradékot is.

Este tízig cédulákat olvasott, úgy járt a keze, mint a motolla, két dobozba rakta őket, külön a gyanúsakat és az érdekteleneket. Aztán átment madame Dupeyronhoz egy kazalnyi cédulával, hogy holnap a rendőrségről nézzen utána a telefonszámoknak, melyik kié lehet. Az asszony nem túlságosan örült a megbízatásnak, legalább ötszáz telefonszám volt ott.

Avignonban csendben telt a nap, az első eseménytelen nap azóta, hogy eljött Bordeaux-ból. Feküdt és szenvedett, iszonyú pocsékul érezte magát. A bal karja könyékig gipszben, fájt kegyetlenül, de a feje is, meg a dereka, a lába, a háta, mindene. Az orvos semmi részvétet nem mutatott, azt mondta, örüljön neki, hogy fáj, kicsit nagyobb ütés és már nem fájt volna többet semmi. Kövérkés, alacsony ember volt körszakállal, valami Bergström vagy ilyen neve volt. François Charvel egész délelőtt bent volt a kórházban, negyedóránként hozott neki vizet, ennivalót, ezt-azt, és ami a legfontosabb, beszélgetett vele. Semmit a világon nem tudott csinálni, csak beszélgetni, az olvasás kínszenvedés volt, az embernek egyik kezével tartani kell a könyvet, a másikkal lapozni, ez képtelenség, ha az embernek egyszer csak nincsen két keze. A ballal semmit se tudott kezdeni, csak az ujjait mozgatni. Ehhez ragaszkodott a Bergström doktor, hogy mozgassa az ujjait. Mozgatta, erre örült a pasas, a fene se érti, mi a jó abban, hogy néhány bizonytalan mozdulatot tesznek az ujjai, ha egyszer akkor se tudja őket használni semmire. A doki azt mondta, ha nem mozognának, baj volna, örüljön, hogy mozognak. Ha legalább felülhetett volna, de az orvos közölte, hogy akkor ül fel, amikor ő megengedi. Örüljön, hogy egyben maradt a feje. Lehetetlen egy pasas, itt fekszik megnyomorodva, és állandóan örülnie kellene. Pukkadjon meg. Úgy látszik, nincs is szerinte annál jobb, mint elüttetni magunkat egy… mivel is?

– Milyen autó volt?

– Ööö… nem tudom – hajtotta le a fejét François. – Nat kisasszonyt kellene megkérdezni.

– Mihez kezdünk most, François?…

– Amíg meg nem gyógyult, semmihez.

– Az hónapokig is eltarthat…

– Néhány hétig biztosan. Ha már fel tud kelni… ellátja magát, akkor megint kereshetjük az apját… de addig… szó se lehet róla.

– Most lenne rá igazán szükségem – dohogott. – Mire jó egy apa, ha nincs a beteg gyereke mellett?

François Charvel arra gondolt, az az ember akkor se lenne Sophie betegágya mellett, ha már megtalálták volna. Szegény kislány, micsoda csalódás lesz neki, ha annyi küzdelem után rábukkan és egy pontosan ugyanolyan átlagembert talál, mint akárki más. Jobb lenne, ha soha nem kerülne elő.

Sophie meg arra gondolt, ha az apja ülne itt az ágy mellett, az se lenne az igazi, nem érne semmit ahhoz képest, ha… egyszer beteg volt kicsi korában, bárányhimlője volt, anya el se mozdult az ágya mellől egész nap, éjjel is ott volt vele… anya… *anya!*…

Françoise Dupré csalódottan járkált a hallban. A fiúk már az utolsó szekrényt ürítették ki, régi ruhák voltak benne, ócska cipők, mindet megnézték, nem gyömöszöltek-e papírt bele, de nem találtak semmit. Egy egész házat feltúrtak már, tegnap Yvonne-nal a lakószintet is átfésülték, hátha mégis ott lenne a cédula, de sehol semmi. Kettőkor felhívta madame Dupeyront a rendőrségen, azt mondta, a telefonszámok háromnegyede távolabbi ismerősöké, a többi valamilyen üzlet, cipész, kozmetikus, hasonló. Akadnak ugyan azonosíthatatlan számok, de a legtöbb mellé női név van írva, alkalmi barátnők lehettek. Françoise megkérte, nézzen utána a maradéknak, de érezte, hogy úgysincs köztük az a telefonszám, az apa telefonszáma vagy valakié, aki ismerte. Nem tudta, honnan, de érezte. Mást is érzett. Valahol egy hang belülről azt mondta, igenis *van* ilyen cédula.

– Hát megvagyunk – lépett oda Jacques. – Kezdjünk visszapakolni.

– Jól van – mondta Françoise csak félig odafigyelve. Nézte, ahogy Jacques felemel egy könyvekkel megrakott ládát és a kert felé indul vele, mert kerülgetni kell a szanaszét heverő ládákat. Tényleg, a kertet nem nézték meg. Lehetséges, hogy ott van a cédula? Gazdasági épület itt nincs, az meg elég fura volna, hogy valaki elásson egy ilyen telefonszámot az utókor számára. Hisz éppen arra építették az egész keresést, hogy Jeanne Vaudrois nem vette észre a kedvese számát tartalmazó cédulát, így nem tudta ki-

dobni. Ha megtalálta, akkor szét is tépte és eldobta. Nem, a kertben nem lehet.

Jó két órát tartott, míg mindent visszarakodtak. Háromnegyed ötre járt az idő, ma legalább meg tudnak otthon uzsonnázni rendesen. Már csak két doboz állt a hallban, amikor Françoise visszatért a pincéből. Fölkapta az egyiket, konyhaeszközök voltak benne, kávédaráló, csorba reszelő, kések. A többieknek nem volt már munkájuk, a hallban üldögéltek leverten, nem örültek a kudarcnak. Jacques mellette haladt Jeanne Vaudrois varródobozával, amit legelőször hoztak le a padlásról. Amikor a lépcsőhöz értek, Françoise megtorpant. Jacques továbbment fölfelé.

– Mi van? – nézett le, s csodálkozva látta, hogy a lány meredten bámul egy pontot a lépcsőkorláton. A szája kicsit nyitva maradt, ebből már lehetett tudni, hogy megint eszébe jutott valami. Válasz nem érkezett, a fiú továbbment.

Egyszerre csörömpölést hallott, mint amikor valaki félredob egy doboz konyhai szerszámot, aztán Françoise vágtatott utána a lépcsőn. – Jacques, állj meg! Tudom már!

A padlásajtóban utolérte, kikapta a kezéből a varródobozt és visszaszáguldott. Jacques követte, magában megállapítva, hogy Françoise-nak alighanem megártott valami, hisz a varródobozt régesrég átkutatták.

Françoise Dupré lecsapta a varródobozt a hall asztalára a többiek elé, s felkapott egy fonalgombolyagot. – Hát itt nem néztük meg!

– Nem a fenét – dörmögte Joachim –, azzal kezdtük.

– Csak a dobozt! De *ezeket* nem – mutatta Françoise a gombolyagot.

– Gondolod, hogy a titkosügynökök fonal közé rejtik a kódokat?

– Hagyd, Françoise – csatlakozott Yvonne –, a fiúknak fogalmuk sincs, hogy kell fonalat gombolyítani. – Kivette a matekfüzetét a táskájából, kitépte a középső két lapot és kettészakította. A felét odaadta Françoise-nak. – Tessék, enyém ez a piros.

A többiek vigyorogva nézték, ahogy a két lány négyrét hajtja a füzetlapot, rátekeri a fonal végét és gombolyítani kezdi. Aztán Marcel ráébredt, miről van szó. – Gondoljátok, hogy Jeanne is ilyen papírcetlire tekerte a fonalat?

– A fonalat csak *valamire* lehet tekerni – magyarázta Yvonne Boisson, a keze járt közben, mint a motolla. – Tekerheted az ujjadra is, csak amikor lehúzod róla, szétesik az egész. Mi másra tekernéd, ha nem egy darab papírra? Mire vártok? Ott a többi, gombolyítsatok.

Céline kivett egy lila gombolyagot és tekerni kezdte a fonalat. A fiúk közül csak Jacques és Marcel csatlakozott, Joachim és Yvette ellenzékbe vonult. Pedig még volt fonal a dobozban.

– Tiszta hülyék vagytok – méltatlankodott Yvette Frémont. – Úgyse lesz semmi azokban a gombolyagokban.

– Ezt mondtad akkor is, amikor kitaláltam a ház átkutatását – vágott vissza Françoise –, aztán tessék, több száz cédulát találtunk.

– Csak éppen *a* cédulát nem találtuk meg.

– Majd most előkerül. Céline gombolyagjában lesz.

Céline Lanviers keze megállt a levegőben.

– Csak tippeltem – nevetett Françoise –, ne vedd komolyan.

Ő készült el elsőnek, s valóban volt papír a gombolyagban – de üres. Másodiknak Céline, aki azt a papírszalagot találta a gombolyagban, amivel a motringot eredetileg átkötötték. Yvette megjósolta, hogy a többiben is ez lesz. Azok nem hallgattak rá, fölkaptak egy-egy új gombolyagot és tekertek tovább. Yvonne nagyobb gombolyagja később fogyott el, abban is üres papír volt. Marcelében egy összeadásokkal teleirkált papírszelet, Jacques-éban egy számla.

– Fogadjunk, hogy az utolsóban lesz – mondta Joachim Pontignac –, a filmeken is mindig az utolsó szokott lenni a nyerő.

Még négy érintetlen gombolyag várt a dobozban.

Joachim-nek nem lett igaza. Céline második gombolyagjának utolsó métereinél valami tarkabarka kezdett kibontakozni.

– Halló, madame… madame Boisrond? – izgalomtól elfúló hang recsegett a kagylóban.

– Françoise?… – Martine inkább csak sejtette, mint tudta, hogy ő az.

– Én, igen. Megtaláltuk! Madame Bois…

– Sophie-t?!…

– Nem! Az apját! Itt van a kezemben a… hagyjatok már, telefonálok! Halló?

– Igen, Françoise, itt vagyok – Martine türelmetlenkedett. Ugyan mire megy az apával a lánya nélkül?

– Figyeljen, asszonyom… találtunk egy karácsonyi lapot. Jeanne-nak van címezve. Telitalálat! *„Boldog karácsonyt kíván idáig elcsatangolt szerelmed, Antoine.”* Hát nem megmondtam, hogy meglesz? És képzelje, madame Boisrond, előre megmondtam, hogy Céline gombo…

– Várj már egy cseppet – dohogott Martine, alig tudva követni a lány hihetetlen sebességgel pergő nyelvét. – Szóval találtatok egy lapot egy keresztnévvel, de…

– Nem „egy” keresztnévvel, *a* keresztnévvel! „Szerelmed, Antoine.” Ez csak az ő neve lehet…

– És ha az a lap egy-két évvel…

– Rajta van az évszám – nevetett Françoise csúfondárosan. – Ennyire ostoba azért nem vagyok. Világosan olvasható a pecsét. 1971. december huszadika. Amikor Jeanne már várandós volt Sophie-val.

– És a feladó címe? – jött izgalomba Martine is.

– Az nincs. De a lap egy szép nagy épületet ábrázol, és a hátára ez van nyomtatva: Hotel Hilton, Hartford, Connecticut. Ez olyan, mintha a saját címét írta volna oda, a hitelkártája számával együtt.

– Gondolod, hogy a szállodában tizennégy év után…

– Holtbiztos.

Olyan határozottan mondta, hogy Martine-ban is elült egy percre a kételkedés. – Akkor… felhívom őket. Sophie-ról nincs még hír?

– Reggel beszéltem monsieur Moreau-val, nem tudott semmit.

– Én egy órája beszéltem vele… már két napja nem hallat magáról az a lány…

– Majd előkerül. Ha ezt a képeslapot meghallja, úgy rohan haza, hogy füstölni kezd az útburkolat. De… madame Boisrond…

– Igen?

– Nem telefonálhatnék inkább én Amerikába?

A nyamvadt doki csak péntek este engedte ki, addig még ötvenszer elmondta, hogy ennek örüljön meg amannak. Négy hétig gipszben lesz a karja, tiszta őrület, el se tudja képzelni, hogy bírja ki. A lábára még nem nagyon tud rálépni, megröntgenezték, de semmi baja, csak alaposan megütötte. François Charvel vitte a

karján a kocsiba meg onnan a házba is, pedig tiltakozott, de nem sokat tehetett ellene. Egyenest bevitte a szobájába, vagyis hát ahol háromszor már aludt, lefektette az ágyra, Nat meg nekilátott kaját csinálni: – Burkolsz valamit, kispofám, mindjárt szebben látod a világot. Ebcsont beforr, elleszel itt addig. Eddig se teniszeztünk félnapokat.

Akkor már tudta, hogy a rádió nem működik, délután jutott eszébe, hogy Gaston bácsi két napja várja a hívását. Erre meg Nat mondta, hogy örüljön neki – ha nincs éppen a kezében a szatyor, azt az ütést is ő kapja, ami a rádiót érte. François fél délután azt bütykölte, de egyelőre meg se nyikkant. Mondjuk nem is baj, semmi kedve Gaston bácsival szövegelni, aki persze frászt kapna, hogy mi történt vele.

Gaston két napja tűkön ült. Szerda estére beszélték meg a rádióbeszélgetést, most pedig péntek van és a gyerek nem hallat magáról. Egész délután a rádió előtt ült, aztán mély sóhajjal fölvette a telefont. Tíz perce beszéltek már madame Boisrond-nal, de többre nem jutottak, mint hogy Sophie nincs meg, s az apjáról van ugyan már egy nyom, de ezzel nem mennek sokra.

– Françoise ötlete tulajdonképpen jó volna, de ha megint nem jelentkezik, akkor nem szerezhet tudomást erről sem.

– Igen… Mit is mondott pontosan, amikor beszélt vele?

– Hogy… jól van… egy lánynál lakik…

– És ismerős vigyáz rá, jól emlékszem?

– Igen, ezt mondta.

– Mit gondol, Moreau úr, hány ismerőse van Sophie-nak?

– Száznál több, gondolom.

– De mind ott a faluban. Hiszen nem járt sehova.

– Hát… meg a kikötőben… az iskolában…

– Nem lehetne megtalálni azt az ismerőst? Szerintem Sophie nincs se a faluban, se Lorient-ban, hiszen ott könnyen felismernék. Valahol messzebb rejtőzik, és az ismerős is vele van. Ha tehát van egy ismerőse, aki az utóbbi néhány napban nem volt otthon, az lehet az. Gondolkozzék…

– Jól van, asszonyom, gondolkozni fogok. Majd elfelejtem, van önnek írása a rendőrségtől arról, hogy bejelentette az eltűnését?

– Természetesen.

– Arra kérném, küldje el, a gyámhatóság már kérte a nagynéméktől.

– De hisz már elküldtem nekik tegnap. Engem is felhívtak és kérték.
– Önt?
– Persze, minden örökbefogadásra jelentkezővel beszéltek.
– Hogyan?…
– Monsieur Moreau… ön nem tud…
– Miről kellene…
– De hát elmondtam… Françoise-nak, hogy mi is magunkhoz akarjuk venni a…
– Önök?…
– Mi!
– És a gyerek mit szól…
– Hát nem mondta el neki…
– Asszonyom, ha egyszer nem tudtam semmiről…

Egy hete múlt, hogy letette Martine elé a padláson talált leveleket. Azóta több minden történt vele, mint máskor egy év alatt, kiderítette a perpignani címet, odautazott, megszökött, Avignonba jött, találkozott Nattal és François Charvellel, talált két hamis apát és elütötte az autó. Egy héttel ezelőtt meggyőződése volt, hogy megtalálja az apját, méghozzá nagyon hamar. Most nem tudja már, mit gondoljon. Claude két számot adott, míg ő kórházban volt, Nat mindkettővel beszélt és egyik se jöhet szóba. Nem tudja ugyan, mit beszéltek, itthonról hívta őket, de tudja, hogy Nat felismerné az apját, ha vele beszélne. Tegnapelőtt azzal vádolta, hogy nem tesz meg mindent, nem szedi ki a legapróbb információt is abból az emberből, de már tudja, hogy igazságtalan volt. Valahogy meg kellene mondani Natnak is. Aztán ha felépül, keres tovább, egyelőre nem sokat tehet, várnia kell, hogy végre járni tudjon. És hogy François-nak sikerüljön megcsinálnia a rádiót, bár nem valószínű, hogy Gaston bácsi akármi használhatót tudjon mondani, Françoise remek barátnő, de úgyse fog nyomokra bukkanni éppen az ő házukban, ahol az egész életét töltötte és nem talált semmit.

Várni kell. Vagy jelentkezik végre a rádión, vagy a rendőrség talál rá. Öt napja múlt, hogy megszökött tőlük a festő házánál. Azóta egyetlen hír jött felőle, a beszélgetés a nagybátyjával. Ha ez a Françoise nem ilyen lehetetlen, most tudná, mit akarnak és hazajönne. Mert ő is akarná, ezt érzik mindketten. Most várhatnak to-

vább, amíg előkerül. Meg a hírre az amerikai szállodából, de azzal se mennek sokra, ha nincs kinek apát mutatni.

Reménytelen. Elhagyta valahol a rádiót vagy lemerült az eleme. Esetleg nem akar vele beszélni, fél, hogy beméri az adást, mintha ugyan tudná ezekkel a semmi eszközökkel. De ha ez kell, beszél a rendőrséggel és beméreti, amint megszólal végre. Ha ugyan megszólal. Ja igen, az ismerős. Ki az ördög lehet az? Régi ismerős, azt mondta, nézzük csak, ki nem volt itthon az utóbbi néhány napban?

Szombaton se történt semmi. Amióta sikerült az autó elé ugrania, megállt minden, Claude nagy ritkán előáll egy érdektelen pasassal, François Charvel nem megy kérdezősködni sehová, azóta semmi se történik. Itt a bizonyíték az árvaház ellen, ha ő nem hajtja a dolgot, akkor nem megy – most jól látható. Ha árvaházba kerül, azon nyomban lehúzhatja a rolót, a keresésnek fuccs. Isteni mázli, hogy a balesethez nem jöttek ki a rendőrök, ezt is Natnak köszönheti. Meg hogy nem zsebelték ki már napokkal ezelőtt, azt is. Meg hogy nem csinált hülyét magából Le Pontet-ban… Meg ezt a Claude-ot a használhatatlan címeivel, azok is jobbak, mint a semmi, legalább nem tépelődik, vajon mit tudhatnak azok az emberek monsieur Vincent listáján, legalább tudja, hogy semmit. És főleg hogy most itt van mellette, tegnap szabadnapot is kivett, eteti, ápolja, mint egy testvér. Soha nem tudja eléggé megköszönni neki. Még a bőrdzsekijét se vette föl és a haját se festette pirosra, azt mondta, múlt hétvégén szórakozni volt, ezen a héten beteget ápol, a jövő héten majd megint szórakozik, kell a változatosság.

Szombaton se történt semmi. Sophie nem jelentkezett, a rendőrséget megint felhívta, de csak azt válaszolták, keresik. Persze hogy keresik, ezt magától is tudta. Moreau hallgat, Françoise se jelentkezik az amerikai szálloda híreivel, no, nem mintha számítana.

Délután volt egy látogatójuk, madame Pernoud a gyámügytől, még egyszer szemrevételezte a lakást, s elbeszélgetett velük Sophie hollétéről.

– Nem hiszem, hogy ez különösebben csökkentené az esélyeiket, madame Boisrond. Nem kötözhették meg.

– Ennek örülünk – mondta Martine.

– Igen – bólintott Jean-Pierre –, de utólag visszagondolva talán mégis jobb lett volna pár méter madzagot rátekerni.

Nevettek. – A nagybácsi megbízható ember?

– Hogy érti a kérdést?

– A tőle kapott hírekre gondolok, szavahihető embernek ismerik?

– Hogyne, természetesen. Ha ő azt mondja, hogy Sophie állítása szerint jól van, akkor Sophie valóban ezt mondta. És Sophie se szokott hazudni, akarom mondani, nem emlékszem, hogy valaha hallottam volna hazudni. Jól van, ez az egy biztos. És egy régi ismerős vigyáz rá. Azóta töprengek, ki lehet az, mert így rábukkanhatnánk.

– Talán az a festő, akinél…

– Nem, nem – rázta fejét Jean-Pierre –, hozzá kimentek a rendőrök kérdezősködni, meg hát ő nem is régi ismerős, egy órát se voltunk ott.

– Értem. Nos, reméljük, hogy megkerül – állt fel madame Pernoud. – Addig is közölhetem, hogy a gyámhatóság szerint önök megfelelő nevelőszülők, alkalmasabbak, mint a Dupeyron házaspár.

Kis időbe telt, míg felfogták. – Vagyis…

– Vagyis ha a gyerek előkerül és beleegyezik, akkor a maguké.

A falu összes lakója itthon van, ezt nem volt nehéz kideríteni. Csak végigmegy az ember az utcákon, itt mindenki mindent tud, egy lélek se hiányzik, kivéve ugyebár azt az egy bizonyosat, aki már nagyon hiányzik, mert hogy itt valami disznóság történt, az biztos. Talán gyerekrablás. Most mindenesetre fogja magát és bemegy a városba, utánanéz a tanároknak és az osztálytársak szüleinek, hátha köztük van az az ismerős. Közben pedig benéz a rendőrségre és megkérdezi, mit tudnának tenni, hogy bemérjék Sophie rádióját. Ha nem vállalják, akkor megkeresi a katonaságot vagy a titkosszolgálatot, bánja is ő, kit.

A tengerparton bandukolt, a sziklafal fölött. Pár napja még odalent rohangászott a fövenyen, kergette a sirályokat. Ott megy a *Béatrice,* alig látszik, kinn van már a nyílt tengeren. Reméljük, jó útja lesz. Hát az mi?

Lenn a fövenyen apró alak szaladgált és kergette a sirályokat.

Gaston megtorpant, előrehajolt, ellenzőt csinált a tenyeréből. Hát persze, Françoise Dupré, látszik a hosszú szőkésbarna haja, az ellenfényben vörösesnek tűnik. De ugyanolyan viharkabátja van, mint Sophie-nak. Mint két tojás, olyanok, dörmögte, amíg visszafordult az út felé, Sophie meg Françoise…

Öreg autó húzott el előtte, lakókocsival. Françoise… igen, François! Ez az, François Charvel egy olyan ismerős, aki nincs itt a faluban már egy ideje, mióta is, valamikor a múlt héten utazott el, csütörtökön vagy szombaton, Sophie is akkortájt tűnt el, akár ő is lehet az. Bár nem valószínű. Hoppá! Meg is van. Thomas Picard, ő lesz az az ismerős. Jó két hónapja nem járt itthon, valahol északon dolgozik. Eszébe se jutott volna, ha nincs ez a szilvafa szemközt, Picard-nak ez a vesszőparipája, szilvát nemesít, új fajtákat próbál létrehozni. Vagy Picard, vagy Charvel. Megeszi a kalapját, ha van még egy szóba jöhető ismerős.

Akkor legjobb, ha egyből beugrik Martinet apóhoz, jól ismeri mind a kettőt, ismer ő mindenkit. Tudja azt is, hol dolgozik ez a Picard. De ha azt megtudja, akkor odamegy és elkapja, megnézi, hogy vigyáz az unokahúgára. Ha egy haja szála meggörbült, hát kiskanállal se szedik össze azt az alakot.

Most már azért rá tud végre rendesen lépni a lábára, csak ilyen átok gyenge ne volna. Jó nagy ütést kapott, kijött belőle minden erő, pukkadjon meg, aki az autót kitalálta. Persze ő is hibás, ha a hülye fejével elé nem ugrik, semmi baj nem volna, pedig hát van országút odahaza is, eljuthatott volna a tudatáig, hogy létezik forgalom. Eszébe jutott, hányszor rohant át az országúton a tengerpartra menet meg visszafelé, s azon törte a fejét, körülnézett-e. Nem tudott visszaemlékezni. Valahogy az egész falu olyan távoli emléknek tűnt előtte, mintha nem egy hete jött volna el, hanem legalább egy éve. Csak egy emlék volt friss és eleven, a csütörtök éjszaka, kinn a tengeren a hajóval. Be kellett volna vonni egy reffet, amikor kiért a nyílt vízre, hülyeség volt olyan nagy vitorlával haladni. Ha szél alatt indult volna el, olyan messzire kisodródik, hogy vissza se tud evickélni a vihar előtt, aztán hogy hol ér partot, ha egyáltalán partot ér, csak Neptun tudja. Lehet, hogy két reffet is be kellett volna vonni. Illetve ha igazán őszintén végiggondolja, egyáltalán ki se kellett volna menni a tengerre.

Igaz persze, szüksége volt egy kis nyugalomra, azt pedig csak a tengeren lehet megtalálni. Egyszer látott valami embert egy filmben, arra már nem emlékszik, miről szólt a film, de az ember örökké ideges volt, ha tengerre kellett szállnia, mert félt a tengertől. Jókat mulattak rajta anyával meg Gaston bácsival, hisz náluk senki se félt a tengertől, senki az egész faluban, kivéve Macskát. Ő utálja a vizet, bár azért néha elmegy halat fogni a sekélyesbe, amikor a parton kószálnak. De annyira senki se szereti a tengert, mint ő, még a legöregebb hajósok se. Neki az egyetlen barátja. Vagyis majdnem az egyetlen, mert Nat is a barátja és François Charvel, no meg Françoise, Martine és kicsit még Jean-Pierre is, de olyan barát senki se lehet, mint a tenger. A tenger a legősibb dolog a világon, ősibb a szárazföldnél, és sokkal nagyobb is nála. Az Atlanti-óceán területe melléktengerekkel együtt nyolcvankétmillió-kétszáztizenhétezer négyzetkilométer, százötvenszer férne el rajta Franciaország, egyszer kiszámolta. De ez csak a felszín, mert lent a mélyben sokkal nagyobb területek vannak. Akkora hegyláncok, amikhez képest az amerikai Sziklás-hegység csak vakondtúrás. Meg síkságok, rétek, nagyobbak, mint egy fél kontinens. És rengeteg élőlény. Ha a föld állatai leköltöznének a víz alá, a tengeriek meg kijönnének, idefönt lépni se lehetne a zsúfoltságtól, az óceán pedig olyan lenne, mint a sivatag. Amilyennek a szárazföldi patkányok hiszik, akik csak a felszínt látják és azon se veszik észre az életet.

Merre lehet innen a tenger és milyen messze? Délelőtt tíz óra van, akkor arra van észak, valószínűleg dél felé van a tenger, vagy délkelet? Alighanem a Földközi-tenger jóval közelebb van, mint az óceán, bár csak meleg tenger, de mégis több, mint a semmi. Talán meg lehetne nézni egyik nap, ha kicsit jobban mozog már, hátha François Charvel levinné. Esetleg hogy beszéljenek valami arrafelé lakó művésszel, de igazából a tengert megnézni. Cousteau kapitány filmjein már látta, de jó volna közelről megismerni, tényleg nagyon meleg-e. Hátha nem is olyan vacak. Az istenit! Ugyan hogy próbálhatná ki? Ezzel a nyamvadt gipsszel nemhogy úszni nem tud, a víz közelébe se mehet, mert szétázik a felcsapódó hullámokban. Ha ugyan vannak ott ilyenfélék. De hát lenniük kell, sziklák mindenütt vannak, a tenger meg mindenütt hullámzik.

Mint a *Ninette* alatt akkor éjszaka. Jó kis hullámzás volt, vihar előtti idő. Szinte érzi a sós permetet a szájában. Kicsit megdőlnek a hullámzásban, az árboc lehajol és a vállára teszi a kezét…

– Hahó, csibém, ébredj – rázta meg a vállát Nat. – Kész a kaja.

– Nat?… mikor aludtam el?

– Már jó régen. Az óramutatók az eget célozzák.

– Én… én azt akarom mondani…

– Bökd ki.

– Ne haragudj.

Nat ránézett, aztán elmosolyodott. Nem kérdezte, miért ne haragudjon. Fölborzolta a haját és csak annyit mondott: – Gyere, mert kihűl.

Vasárnap délben a Dupré család éppen ebédhez ült, amikor megszólalt a telefon. Angolul beszélt és Miss Duprét kérte. Joseph Dupré megcsóválta fejét és átadta a kagylót lányának.

– Itt Françoise Dupré – szedte össze az minden angoltudását.

– Üdvözlöm, kisasszony. Ken Evans a Hilton szállóból, Hartford, Connecticut. Egy kéréssel fordult hozzánk…

– Igen?!…

– Nos, örömmel jelenthetem, hogy a kért adatok megvannak. A mondott időpontban csupán két Antoine keresztnevű francia állampolgár lakott szállodánkban, egyikük azonban gyerek, így ön bizonyára a másikat keresi.

– Így van.

– Nos, ez a vendég Mr. Antoine Jeanneau volt, a Simonet és Társa cég üzletkötője, aki december tizenkettedikétől a következő év január harmadikáig maradt nálunk. Nyilvántartásunkban megtalálható a cég címe és Mr. Jeanneau lakáscíme is. Melyiket óhajtja?

– Mind a kettőt, ha lehet.

Felírta a címeket és tárcsázta Bordeaux-t. – Mit gondol, monsieur Boisrond, ez az igazi?

– Aligha. Nincs nekünk olyan szerencsénk. De ha nem igazi, Sophie-nak csak akkor szabad megtudnia, amikor már beszéltünk vele.

Vasárnap délután Gaston Moreau a világítótorony megfigyelőszobájában állt az ablaknál és magyarázott.

– Nem hiszem én azt, fiam.

– Mit?

– Hogy a húgod akár Charvelnél, akár Picard-nál van. Egyik se alkalmas semmire, amit ő akarna tőlük. Charvel gyámoltalan, nyámnyila ember, Picard meg örökké a nőket hajkurássza, iszik, kártyázik, rosszabb a hét ördögnél.

Gaston lenézett a mélybe, a parti sziklákon megtörő hullámokra. – Mondjon mást, apó. Egy lélek nem jut eszembe, akit Sophie ismer és nincs itthon a faluban. Márpedig azt mondta, hogy ismerős vigyáz rá.

– Talán csak meg akart nyugtatni.

– Ezt meg én nem hiszem, apó.

– Jól van, legyen, ahogy gondolod. – Martinet apó hátrament a toronyszobában, s az asztalon kezdett kutatni a papírok között. Gaston követni akarta, de eszébe jutott a figyelés, visszatért hát az ablakhoz.

Nézte a tengert, amit az utóbbi napokban nemigen szeretett. Mindig Sophie jutott róla eszébe, aki úgy beszél a tengerről, mint puszipajtásáról, aki megvédi bárki és bármi ellen, mert ő a legerősebb. Szép kis barát. Önmaga elől miért nem védi meg? Nem bántotta senki, azaz remélhetőleg nem bántotta senki, egyedül a saját ostobaságának köszönheti, hogy most valahol az ország másik felén kóborol. Tessék, már megint ott az az eszement Françoise, most meg a sziklákon ugrál. Lesodorja a hullám, beveri a fejét és megfullad, mire bárki odaér, vége lesz. Mit lehet csinálni ezekkel, megkötözve tartani? Az istenit neki, mekkora hullám jön!

Nocsak, nem sodorta le. El se érte, megtört a lendülete a szikla oldalán, a lány csak vizes lett egy kicsit. Van esze ennek is, kifigyelte, hol biztonságos, ő meg aggódhat itt a feje fölött. Mire innen leér, a sziklafalat körbekerüli, félóra is beletelik; ha az apó van itt, neki még többe. Ha ott bajba kerül, hát egyhamar nem számíthat segítségre.

– Jó napot, itt Martinet beszél – szólalt meg az apó a háta mögött. Megfordult, a telefont látta a kezében. – Hagyhatok egy üzenetet Charvel úrnak? Köszönöm. Mondják meg neki, amint telefonál, hogy hívjon fel. Igen, Martinet apó. E-vel és t-vel. Köszönöm. Az egyik megvan, fiam – fordult hozzá –, még Picard szá-

mát kell megkeresnem. Addig figyelj csak tovább, a lánnyal meg ne törődj, nem lesz semmi baja.

Ördöge van az öregnek, kitalálta, min jár az esze. Persze ő is látta nyilván odalent. Tessék, most megcsúszott. Nem esett le, az igaz, de ami késik, nem múlik, egyszer rajtaveszt.

Françoise mérgesen nézett a hullámoktól simára csiszolt sziklafelületre, amin megcsúszott a lába. Még sose fordult elő. Megtapogatta megütött testrészét, s felnézett a világítótoronyra. Az ott alighanem Gaston bácsi, szerencsére nem pletykás típus. Bár az se lenne baj, ha Caroline Frémont látta volna, aki aztán elmondaná az egész osztálynak. Bánja is ő, nincs az a fiú, aki ide ki merne jönni, főleg a városiak közül.

Odaintett neki, de nem nézett többet abba az irányba. Még nem árulta el Gaston bácsinak a nagy újságot, és nem akarta, hogy meglássa az üdvözült kifejezést az arcán.

Vasárnap délben Sophie az asztalnál ült és kanalat tartott a kezében, de nem evett. Natot figyelte, aki a telefon asztalkája mellett állt és ühümgetett a hívó szavaira. „Helló, Claude” – ezt mondta, tehát azt már lehetett tudni, ki az, de nem írt fel semmilyen címet.

– Nem baj, Claude. Te megtettél mindent, s nem veszett el minden remény. Akármikor megtalálhatjuk. Kösz mindenért…

Nem figyelt már oda, ebből tudta, hogy Claude nem talált több nyomot. Három vagy négy címet mondott, egyik se volt az, de hát ez is több, mint amit remélni lehetett. Kész csoda, hogy ennyi emberre visszaemlékeztek azok a festők ilyen hosszú idő után. És tényleg nincs veszve minden remény, az is lehet, hogy Françoise talál valamit. Vagy bejön még egy nyom, például Alex To… Ta… elfelejtette, milyen városból, ő is ígérte, hogy gondolkozni fog. Igenis megtalálhatja az apját, tehát meg is fogja találni.

– Holnap megcsinálom a rádióját – mondta François –, most sajnos nem lehet alkatrészt kapni… de… holnap már lesz.

– Köszönöm, François.

– Szívesen. Mit mond a… bátyjának a balesetről?

– Ha én azt tudnám…

– Kezdje azzal, hogy ne ijedjen meg, már jól van.

Megint csörgött a telefon, Natot hívták a szülei. Nem mutatott nagy lelkesedést, amiért hallja a hangjukat, hétköznapian felelge-

tett nekik. Sophie arra gondolt, ha neki lenne csak egy szülője, aki néhanap felhívja az árvaházban, már elégedett lenne.

– Jó napot, Moreau úr, van valami hír?
– Semmi…
– Mit szól, hogy megtaláltuk az apát?
– Komolyan?
– Françoise nem mondta? A képeslapja beváltotta reményeinket, az amerikaiak megmondták az apa nevét és címét.
– Hát ez nagyszerű, csak sokra nem megyünk vele, amíg Charvel vagy Picard nem telefonál.
– Charvel vagy Picard?…
– Ők ketten jöhetnek szóba mint ama bizonyos ismerősök.
– Üzent nekik?
– Igen.
– Akkor előbb-utóbb jelentkeznek, és ha náluk van Sophie, meg kell mondani, hogy megvan az apa. Akkor nyomban előjön.
– Reméljük, monsieur Boisrond.
– Jó napot, Martinet apó, nincs hír azóta?
– Ugyan, fiam, ne légy ilyen türelmetlen.
– Boisrond úr azt mondja, megtalálták a gyerek apját.
– Meg-e?
– Meg. Apa van, lánya nincs.
– Ő is meglesz. Rossz pénz nem vész el.
– Odaszólna esetleg, hogy változtassák meg az üzenetet?
– Tegyem bele az apát?
– Igen, ha ezt meghallja, azonnal előjön.
– Jól van, Gaston.
Fél nyolc volt.

Kilenc tájban François Charvel kicsit zavartan Nat engedelmét kérte egy távolsági hívásra. Kifizeti. Ők egy Bud Spencer-filmet néztek éppen, Nat csak bólintott, a pénz emlegetésére meg legyintett, senkit se fog az zavarni, mondta. François kisietett hát az ebédlőbe és egy poitiers-i számot tárcsázott.

Ott lakott. Sophie mindig azt hitte, afféle csavargó ember, akinek minden vagyona a kocsija meg az áru, amivel faluról falura jár. Később ugyan az is motoszkálni kezdett a fejében, hogy ha faluról falura járna, aligha lehetett volna hétfőn Avignonban, ami-

kor múlt hét közepén még ott volt náluk; de nem kérdezősködött, úgy hitte továbbra is, François Charvelnek a kocsija a háza.

Nyáron így is volt, járta az országot, mindenfelé megfordult és árult. De volt állandó lakása, ahol a teleket töltötte, s útjai közben is hetente hazatelefonált, átvette az üzeneteit. Nem saját ház volt, az igaz, csak két bérelt szoba, az egyikben ő lakott, a másikban az árukészlet. A ház többi részében egy nyugdíjas házaspár és két macska.

François Charvel megtudta, hogy hívták egy carcassonne-i és egy nancyi cégtől, kereste Auriac doktor és bizonyos Martinet úr, aki kéri, hogy hívja vissza, mert megvan Sophie Vaudrois apja.

Nem értette, visszakérdezett. Monsieur Maurice lebetűzte a nevet és hozzátette, ezt ő se érti, de az idős úr nem magyarázta el, ki az a Sophie Vaudrois, csak ennyit mondott és letette.

François Charvel tudta, ki Sophie Vaudrois. Ezt az egyet tudta. Semmi mást nem értett. Ki az a Martinet úr, valami látnok?… Aztán rájött, persze, az öreg Jean Martinet Sophie falujából, neki egyszer megadta az otthoni számát valamiért. De honnan tudja? Honnan az ördögből?…

– Sophie – ült le mellé a nappaliban –, Sophie… én… most alighanem csodálkozni fog… azt… – megköszörülte a torkát – azt a hírt kaptam… megvan az apja.

A huligánok egyre szemtelenebbekké váltak, a spagettit evő tagbaszakadt pasas pedig azzal a közönnyel nézte őket, amiről ilyenkor már mindenki tudja, hogy csak addig tart, amíg le nem lökik a spagettijét – akkor borzasztóan megveri őket. Ám mire az első pofon elcsattant, Sophie és Nat teljesen megfeledkezett Bud Spencer jelenlétéről.

– Nyugi – tette a nagylány a kisebb vállára a kezét –, ne fald fel rögtön. Mesélje el, mi történt, François.

Gondosan megtisztította a halat, betette a serpenyőbe, hozzátett még egy kis olajat, s míg a hal sercegett, gyorsan összedobta a mártást. Nem volt nagy szakács, de Martine-nak gyakran bent kellett maradnia késő este is, ő pedig kijelentette, nem fog pizzán és rántottán élni, ennél többre tartja a hasát – azt jól tudom, nevetett Martine –, ezenkívül pedig neki is van két keze, ő is meg tudja tanulni és el tudja végezni ugyanazt. Hát megtanulta. Ritkán főzött ugyan, de azért megesett, hogy Martine otthon volt este és mégis

Jean-Pierre csinált vacsorát. Most éppen nem volt otthon, nyolckor behívták egy baleset miatt.

Fordított egyet a halon, ekkor látta utoljára épségben. Megfordult, kivette a szekrényből a tojást és meghallotta a telefont. Kiment, fölvette és belerikoltott a kagylóba.

– *Sophie?!* Végre hogy előkerülsz, hol vagy?!…

– Igaz, hogy megtaláltátok az apámat? – hallotta köszönés helyett.

– Igaz!

– Mondd a nevét és a címét!

No, álljunk csak meg, mondta magában, megtaláltuk, az igaz, de ha megfeszülsz, se ő lesz az apád, hanem én. – Nem mondom meg – jelentette ki egyszerű őszinteséggel.

– Az én apám! Nincs jogod hozzá, hogy eltitkold!

– Lassan a testtel, kisasszony. Mi derítettük ki az apád hollétét, külföldre telefonáltunk, ami nem kis pénz. Csak megengeded, hogy kérjünk valamit cserébe?

– Vagyis külföldön van?

– Két párizsi címmel állunk kedves megrendelőnk rendelkezésére – mondta Jean-Pierre egy szolgálatkész boltos hangján.

– Kettővel?

– Munkahelyi és lakáscím. Tizennégy évvel ezelőttiek, az igaz, de ebből már könnyen meg lehet találni.

– Mit akarsz cserébe? – a hang gyanakvó volt.

– A kezedbe akarjuk adni a papírt, és előtte beszélgetni néhány percet.

– Miről?

Jean-Pierre hallgatott.

– Szóval személyesen akarjátok ideadni.

– Rátapintottál a lényegre.

– Aztán visztek az árvaházba, mi?

– Először mindenképpen az apádhoz viszünk, aztán majd eldöntöd, hová. Felőlem vissza is mehetsz François Charvelhez.

– Honnan tudtátok?…

Jean-Pierre könnyed hangon felelte: – Ugyan, mademoiselle Vaudrois. Ha valamit nagyon ki akar deríteni az ember, előbb-utóbb kideríti. Ha az apádat meg tudtuk találni, ez már igazán semmiség.

Sophie nevetett. – Hát jó. Akkor találkozzunk Párizsban, hogy egyenest mehessünk az apámhoz. Holnap reggel.

– Nem tudom, te hol vagy, Sophie, de Martine a kórházban van, későn jön haza, és Párizsig öt óra az út. Úgyhogy délnél előbb nem lehet.

A lány elszégyellte magát, hiszen nekik is rengeteg időbe telik az út, nem is tudja, mennyibe, és még az se biztos, hogy François hajlandó… Ránézett a férfira. – Mondja…

– Kettőre ott lehetünk – mondta az.

– Igazad van – szólt a kagylóba –, legyen két óra. De ha becsapsz…

– Ha nem bízol bennünk, nem kell eljönnöd – mondta Jean-Pierre közömbösen. – Aludj jól, szia…

– Várj!

Jean-Pierre elvigyorodott, de nem szólt semmit.

– Ott leszek. Holnap délután kettőkor… mondjuk az Eiffel-toronynál.

– Mért pont ott?

– Mert az jutott eszembe – felelt a lány türelmetlenül. – Mást nem ismerek Párizsból.

– Jól van. Közelebbről hol parancsolod?

– Közelebbről?…

– Elég nagy az a tér, tudod. Mit szólsz a torony alatti térség geometriai középpontjához?

Sophie fölnevetett. – Az átellenes lábak által alkotott átlók metszéspontjában?

Reggel hétkor már elindultak, jó hat óra az út, de ha dugóba kerülnek valahol, még több is. Hideg volt, nyolc fokot mondott a rádió Avignon környékére, de a Francia-középhegységben csak öt volt. Később, kilenc óra után már melegedett az idő. François Charvel kocsiját otthon hagyták, a kék Renault-val mentek. Jobb, gyorsabb autó, több benne a hely és nem lassítja az a nagy lakókocsi. Sophie elnyújtózott hátul és negyedórán belül elnyomta a buzgóság. Egész éjjel alig aludt valamit, azon izgult, milyen lesz az apja. Korábban sokféleképpen elképzelte, most semmilyennek se sikerült, csak egy homályos ködalakot látott. Míg aludt, Nat és François Charvel halkan arról beszélt, azért ők is megnézik ma-

guknak azt az apát, és nem engedik árvaházba vinni a gyereket, főleg nem begipszelt karral, most gondoskodásra van szüksége.

Bordeaux-ban tíz fok volt, de a metsző nyugati szél miatt majdhogynem fagypontot lehetett érezni. Nyolckor indultak, öt óra alatt ott lehetnek, de hagytak egy óra tartalék időt, inkább ennyivel érkezzenek korábban, mint öt perccel később. Este, miután a párizsi találkát megbeszélték, Jean-Pierre eltakarította a széndarabokat a serpenyőből és megnézte a kocsit, hogy rendben van-e, ahogy máskor is, ha hosszabb útra indult. A sárga Fiat tökéletes állapotban volt, s most falta a kilométereket. Martine is bóbiskolt kicsit párja mellett, ő se sokat aludt az éjszaka. Fél tizenegy volt, mire stabilizálták a beteg állapotát, Ménard doktor már alig állt a lábán, őrá még nagyobb teher hárult. Lent a váróban Jean-Pierre lépett oda hozzá, megkérdezte, életben maradt-e a beteg, gratulált, majd közölte, hogy randijuk van Párizsban a gyerekkel.

Bretagne egész területén szakadt az eső. Gaston szokása szerint hatkor kelt, lement a kikötőbe és szólt Pontignacnak, hogy Párizsba kell mennie. Megvan a húgod? – kérdezte az olyan természetességgel, mintha egész idő alatt tábla hirdette volna a falu főterén, hogy ma fog előkerülni Sophie Vaudrois. Nem volt kedve Pontignac tragacsával szenvedni, inkább elkérte Dupréék piros Volkswagenét. Beszélt a nagynénjéékkel, aztán elment a kocsiért. Monsieur Dupré elővette a slusszkulcsot, a tenyerébe tette és azt mondta: Aztán hazahozd nekem azt a kölyköt, Gaston, nem bírok a sajátommal, amíg elő nem kerül. Ez így is volt, amikor kinyitotta a kocsiajtót, Françoise már bent ült jobboldalon. Nem lehetett eltávolítani, kijelentette, hogy személyesen fogja átadni a címeket és bezsebelni az ünneplést. Fél kilenctől délután kettőig végigcsiripelte az utat, Gastonnak már zúgott a feje.

Nyugatról, délnyugatról, délkeletről közelítve több mint ezernyolcszáz kilométert faltak föl a három gépkocsi sebesen forgó kerekei. Három kocsi semmiség az autópályák végtelen szövevényében és Párizs zajos forgatagában, ahol sok százezer autó fordul meg nap mint nap. Jönnek mindenfelől és távoznak a világ minden tájára, hoznak és visznek randevúra érkező szerelmeseket és szétköltöző házaspárokat, halottat és újszülöttet, halat a Földközi-tengerről és sajtot Hollandiából, bankrablókat és rendőröket, elveszett mackót és egy kislány sorsát.

Nyáron, napsütéses délelőttökön bizonyára sokkal szebb az Eiffel-torony, mint ebben az őszi latyakban, szemerkélő esőben, amikor nem lehet nyugodtan felnézni az égbe nyúló vastraverzekre, víz csorog akkor az ember arcán. A forgalom azért most is óriási, mindenfelé nyüzsögnek az emberek, több a turista, mint a bennszülött párizsi. Sokszínű tömeg nézi a tornyot alulról, a teret és a városképet felülről, ezer nyelven dicsérik a panorámát.

Párizs a világ fővárosa. Itt van a Champs-Élysées, a Diadalív, a Louvre, itt élt és alkotott egymillió festő, költő és zeneszerző, de egyáltalán nem ezért. Itt lakik az apja, és itt tud végre valami irányt szabni az életének. Vagy legalább a következő néhány évnek.

Persze járt ő már itt egyszer, itt fogant meg valahol a megszámlálhatatlan ház valamelyikében, de még soha nem látta Párizst. Jó lenne megnézni valamikor, bebarangolni az egészet. Tizenhárom éves és mit látott a világból? Semmit. No, majd az apjával változtatnak ezen, elviteti magát mindenhova. Azt majd meglátja, milyen ember, akar-e vele lakni, de hogy a jogait behajtja rajta, az fix. Igenis megteszi, amit korábban tervezett, bepereli gyerektartásért, csak merjen egy rossz szót szólni anyára vagy görbén nézni rá.

Ez hát Párizs, a legszebb város a világon. Még csak egyszer járt itt, hatéves lehetett, fél napra jöttek anyuékkal, persze édeskeveset látott a városból, arra se emlékszik már egyáltalán. Hát most még annyit se fog látni, holnap suli, ha aludni is akar, tízre otthon kell lennie, vagyis legfeljebb három órát tölthet a fővárosban. Sebaj, lesz még ideje városnézésre, nyáron majd eljön és meglátogatja Sophie-t és az apját.

François Charvelt nem érdekelte Párizs, rengetegszer volt már itt. Kizárólag az érdekelte, rendben megy-e a dolog Dupeyronékkal, Moreau úrral, Boisrond-ékkal és az apával. Ha akármelyikről azt látja, hogy nem a gyerek érdekét keresi, hát bizisten fölkapja és visszaviszi, aztán majd csak lesz valahogy.

Nat ugyanígy gondolta. Amennyire Sophie elbeszéléséből megtudhatta, ezek a Dupeyronék nem egy világszám, gyakorlatilag azért volt náluk pár hónapig, mert jobb nem akadt. Talán ha a nagybácsinak nem olyan állása lenne, hogy egy hetet otthon, egy hetet a tengeren, rá lehetne bízni. Vagy a Boisrond házaspárra, ha rendes emberek, végül is miért ne? Meglátjuk, milyenek. Ha sokat tépelődnek majd, mi legyen Sophie-val, ő bizony bedobja a tippet.

Martine-t és Jean-Pierre-t érdekelték a legkevésbé a világváros szépségei. Kizárólag egyvalamire figyeltek: a számokra az útszéli kilométerköveken, a fővárosba érve pedig a pontos időre. Ezek mutatták, mennyi választja el még őket Sophie-tól és annak lehetőségétől, hogy családdá váljanak.

Ha Sergio Leone rendezné a találkozást, most úgy történne, mint egy westernfilmben. Az egyik irányból jönnének ők hárman, a másik irányból Martine-ék, a harmadikból Dupeyronék, velük szemben pedig az árvaház küldöttei, akik kihallgatták a beszélgetésüket és most el akarják vinni őt. Ha viszont Coppola, akkor senki nem menne a megadott helyre, a torony alatti rész középpontjára, mindenki csak figyelné, mikor lép oda a másik, hogy lepuffanthassa. És ha Dino Risi? Míg töprengett, hogy történne akkor, megérkeztek a parkolóba. Gyorsan kiszállt, nem akarta, hogy segítsenek, megáll már a saját lábán. Kötéllétrára ugyan nem tudna mászni, de szerencsére olyan itt nincs. Belebújt az útközben vett kabátjába, ellenőrizte, jól takarja-e a gipszet. Elég jól nézett ki, ibolyaszínű háromnegyedes kabát volt, két számmal nagyobbat vettek, hogy a gipsz is belemenjen, de nem ment bele. Képtelenség volt átszuszakolni a karját a kabátujjon, csillagokat látott, ha csak megpróbálta. Úgyhogy jobb karral belebújt, a balra ráhajtotta a kabátot, aztán megpróbálta begombolni. Az első gombot egyperces kínlódással már majdnem félig bedugta a gomblyukba, míg Nat is kikecmergett a kocsiból és belebújt a kabátjába.

– Hagyd, majd én – mondta és elkezdte begombolni neki. Sértetten tűrte, kisbabának érezte magát, aki nem tud egyedül öltözni. – Ne vágj pofákat. Ha én ugrom az autó elé, most te gombolgatsz engem.

– De én ugrottam az autó elé – felelte Sophie csöndesen.

– Ne szívd mellre. Hanem most mi legyen? Ha jó rokonaid meglátnak így, körberepülik a tornyot rémültükben.

Sophie végignézett magán. Egész normálisan néz ki. Jaj, persze, üresen lóg a bal kabátujja, mintha karja nem is lenne. Mindegy, szívrohamot csak nem kapnak.

– Várjanak – mondta François Charvel. – Majd én odamegyek… felkészítem őket… ne ijedjenek meg túlságosan.

– Kösz…

Amikor François Charvel a torony alá ért, tizenhárom ötvenöt volt. Françoise és Gaston éppen visszaindult a térre, korábban már jártak ott, de Françoise kijelentette, hogy mindjárt kilyukad a gyomra, beültek hát valahova egy pár virslire. Boisrond-ék akkor parkoltak le, alig száz méterre Sophie-tól, de nem vették észre. Megnézték az órát és sietve a torony felé indultak. Sophie sápadtan nézte Jean-Pierre alakját, hátulról is megismerte.

– Ott mennek Martine-ék – súgta.

– Meglepő. Találkozót beszéltünk meg velük, hát eljöttek.

– Igen, de…

– Inadba szállt a bátorságod, kispofám?

Sophie bólintott.

– Előfordul. Majd meghívjuk őket egy hamburgerre, akkor nem téged kajálnak meg.

Először François Charvel beszélt Gaston Moreau-val és Françoise Duprével, közben odaértek Boisrond-ék is és újra el kellett mondani mindent elölről. Aztán mindenki egyszerre beszélt, mindenki másról, vagy inkább ugyanarról másféleképpen, François mentegetőzött, hogy akkor sajnos nem volt ott, de azóta el se mozdul mellőle, és nagyon sajnálja, Martine majdnem sírt, hetente hoznak az intenzívre ilyen gyerekeket, ha tudnák, milyen kevesen hagyják el gyógyultan, egyáltalán élve a kórházat, Jean-Pierre nyugtatta, nem volt még gyerek a világon, aki egyszer-kétszer őrültséget ne csinálna, Sophie esetében ez már a sokadik, most legalább kicsit lehiggad, Gaston azt morogta, legalább ebből majd tanul valamit, nehogy be kelljen vallania, mennyire aggódik, Françoise pedig hasztalanul próbálta túlkiabálni a felnőtteket, de hát nincsen semmi baja, nézzék meg, él, egyben van, itt jön.

Pár lépéssel a kis csoport előtt Nat a háta mögé tolta Sophie-t, aztán belépett François Charvel mellé a körbe és várt egy percet. Amikor Martine éppen levegőt vett, hirtelen megragadta a kezét.

– Nat Lamont.

Martine úgy meglepődött, hogy elhallgatott, amitől elhallgatott Jean-Pierre is, ettől az őt győzködő François Charvel, majd Gaston és Françoise. Nagy csend lett.

– Nat Lamont, Nat Lamont, Nat Lamont – rázott kezet a lány a többiekkel is, akik csak meglepve pislogtak, valószínűleg egy se értette a nevét, legfeljebb Françoise Dupré, mert a gyerekeknek

megvan az a képességük, hogy felzaklatott lelkiállapotban is figyeljenek a hozzájuk szólókra. – Önök rendelték a csomagot?

– ?…

– Ó, igen, ezt hoztam, ni. – Hátranyúlt és előhúzta Sophie-t, mint nyulat a cilinderből. – Kissé kicsorbult a nyele, de megragasztottuk, egészben van. Ki írja alá a kézbesítőkönyvet?

Azzal előrántott egy könyvet és sorban az orruk alá nyomta. De nem nyitva, mint egy igazi kézbesítő, hanem becsukva, messziről olvasható volt a szerző és a cím. *Émile Ajar: Előttem az élet.*

A felszolgálónő csodálkozva nézte az asztalához telepedő társaságot. Három felnőtt férfi, egy nő, egy nagyobb lány és két gyerek, egyik furább arccal, mint a másik. Valamiféle várakozásteli izgalom látszott rajtuk, mintha azt várnák, hogy mindjárt belép a cukrászdába egy amerikai filmproducer, hogy sokmilliós szerződést kínáljon nekik. Kivétel nélkül úgy rendeltek, hogy látszott, csak azért teszik, mert ingyen mégse üldögélhet az ember egy cukrászdában, de szeretnék már, ha odébbállna és nyugodtan beszélhetnének. Kivitt három kávét, négy kólát és hét minyont, holtbiztos azért rendeltek egyforma süteményeket, mert nem volt kedvük töprengeni rajta. Elvonult keresztrejtvényt fejteni, hogy ne zavarja őket.

Sophie fölnevetett. – Egy héttel ezelőtt is cukrászdában ültünk.

– Ott is… keresztrejtvényt fejtett a kisasszony – dörmögte François Charvel.

A lány bólintott és körbenézett az arcokon. – Ki vele, hol az apám?

Françoise a zsebébe nyúlt, de Jean-Pierre kézmozdulata megállította.

– Jó helyen. Nem feledkeztél meg valamiről?

– Előtte beszélgetni akartok néhány percet. Essünk túl rajta, aztán látni akarom az apámat.

– Ez a beszéd. Hatszemközt, ha megengedik.

Sophie mély sóhajjal feltápászkodott és átment velük a terem másik sarkába. Ha a felszolgálónő nem ül háttal nekik, alkalmasint csodálkozva figyelte volna az átrendezést.

Martine kezdte. – Akkor most öt percre felejtsd el az apádat, légy szíves.

– Hát nincs meg?!…

– De megvan, végighallgatnál?

– Bocsánat.

– Szóval. Öt perc múlva megkapod a papírt a nevével, címével, aztán elmegyünk hozzá. Eldöntötted már, mi lesz azután?

Vállat vont. Fogalma sincs. – Gaston bácsi szokta mondani, ne törjük a fejünket a következő problémán, amikor még a jelenlegit se oldottuk meg.

– De a jelenlegit most már megoldottuk – vette át a szót Jean-Pierre –, az apád megvan, minden igyekezeted ellenére te is megvagy, s most el kell döntened, hogyan tovább. Mielőtt megkérdezed, a gyámhatóságnál egyelőre egy lélek se tudja, hogy megtaláltunk téged. A rendőrség se keres már, felhívtam őket és megmondtam, hogy előkerültél. Készülj fel rá, hogy ezt rövidesen saját szemükkel is látni akarják, de ha nem szólok, esetleg útközben elkapott volna egy rendőr és nem érsz oda a toronyhoz.

Kis szünetet tartott.

– Ha megnézted az apádat, még mindig visszamehetsz a rejtekhelyedre, legfeljebb azt mondjuk a rendőrségnek, hogy újra elvesztél. De el is jöhetsz velünk a gyámhatóságra.

– Nincs sok kedvem Dupeyronékhoz.

– Ettől ne tarts. Nekik sincs sok kedvük hozzád, s a gyámhatóság úgy döntött, nem kerülhetsz hozzájuk véglegesen.

– Pedig még mindig jobb volna, mint az árvaház.

– Az árvaháztól se tarts. Tessék.

Nézte a papírt, nem értette. „Határozat…” Átfutotta egyszer, kétszer, harmadikra már táncolni kezdtek előtte a betűk.

Françoise éppen az apa megtalálásának kalandos történetét mesélte az Avignonból érkezetteknek, mikor akkora csattanás visszhangzott végig a termen, hogy a kisasszony majdnem elejtette a keresztrejtvényt. A szék dőlt fel, Sophie széke, ahogy a lány felugrott és Martine nyakába borult.

A saint-germaini villának magas kőkerítése volt, repkény futotta be néhol. Az avignoni házat fémkerítés védte repkény nélkül, a falakat vajszínűre festették, ez meg fehér volt. Sophie-t mégis nagyon emlékeztette hajnalban elhagyott átmeneti otthonára. Nemigen tudta volna megmondani, miért. Talán a hasonló manzárdablak miatt. És itt is volt fa a háztól jobbra, csak nem alma, hanem cseresznye.

Egy kérdés nyomban a kapunál megoldódott: Antoine Jeanneau ma is itt lakott, ki volt írva a neve. A csengetésre házvezetőnő küllemű asszony nyitott ajtót.

– Jó napot, asszonyom, Jean-Pierre Boisrond vagyok. Monsieur Jeanneau-t keressük.

– Be vannak jelentve?

– Nem, asszonyom. Fontos családi ügyben szeretnénk beszélni vele.

Az összevonta a szemöldökét és névjegyet kért. Jean-Pierre átadta kártyáját, s a hölgy eltűnt a becsukódó vaskapu mögött.

– Azt hiszem, Nat – mondta a kislány halkan –, jobb lesz, ha itt nem veszed elő… ööö… szokásos közvetlenségedet.

– Eszemben sincs – nyugtatta meg az –, látom, milyen előkelőek. Ha belépünk, meglátjátok, ott kávézik Mitterrand papa az öreg Szép Fülöppel.

IV. Fülöp, gondolta Sophie, tizenharmadik század, 1226… nem, az Szent Lajos volt, hetventől III. Fülöp, és utána jött Szép Fülöp, nyolcvanöttől ezerhárom… alighanem megőrültem, hogy ilyenekkel foglalkozom most. Csak nyitnák ki már végre!

Kívánsága teljesült, az asszony visszatért. Bizalmatlanul mérte végig őket, aztán kitárta a kaput. – Tessék.

Nat lenézett a lányra, nézve, hogy rohan-e. De Sophie nem sietett, egyáltalán el se indult. Nézte a kaput és állt, mint a cövek.

Vállára tette a kezét. – Ne izgulj. Előreküldünk egy delegációt – pillantott Martine-ékra. Azok bólintottak, beléptek Gastonnal együtt, s a kapu becsukódott.

Françoise is barátnője vállára tette a kezét. – Ez egész biztosan a valódi lesz.

– Én is ettől tartok – mondta az csendesen.

Antoine Jeanneau magas volt, jóképű, szürkült a haja és a bajusza. Drapp kötött pulóvert viselt. Tökéletes, gondolta Martine, pontosan ilyen apát képzelhet el a gyerek magának.

Az üdvözlések után a házigazda hellyel kínálta őket a kis dolgozószobában, s megkérdezte, mivel szolgálhat. Azok egymásra néztek, ki kezdje, végül Jean-Pierre vette fel a szót.

– Nos, uram, mindenekelőtt megköszönöm, hogy fogadott minket, de mivel az ideje nyilván drága, egyenesen a tárgyra térek. Néhány bizalmas kérdést kell feltennünk, kérem, nézze el nekünk

– ha megtudja, miért jöttünk, megérti majd. Amerikából kaptuk meg a nevét és címét, a hartfordi Hilton szállóból. Ismerős önnek?

– Sokszor laktam ott.

– Esetleg 1971 karácsonyán is?

– Ennek utána kellene néznem, de… könnyen elképzelhető – felelte Jeanneau úr homlokát ráncolva.

– Küldött onnan képeslapot haza?

– Furcsa kérdés… nem, nem szoktam képeslapokat küldeni.

Martine elővette a kis üdvözlőkártyát, ami tizenhárom évig pihent kétrét hajtva egy gombolyag mélyén. Françoise három napja préselte vastag könyvek között, hogy kisimuljon. Monsieur Jeanneau elvette, csodálkozva nézte, aztán elmosolyodott.

– Igen, csakugyan… az én írásom. Nagyon régi történet. Hogy került önökhöz?

– A címzettől… – mondta Jean-Pierre – jobban mondva, a címzett hagyatékából.

– Tehát meghalt?

– Három hónapja autóbaleset érte. Emlékszik rá?

– Emlékszem. Régen volt ugyan, nagyon régen, de az ember nem felejti el, akit egyszer szeretett… bocsássanak meg, elgondolkodtam. Önök bizonyára nem Jeanne Vaudrois miatt jöttek.

Jean-Pierre gondolkodott egy cseppet, s úgy döntött, először tisztázza a jelenlegi családi állapotát, mielőtt előáll az új családtaggal.

– Monsieur Jeanneau, nős ember ön?

– Elváltam.

– Gyerek?

– Két felnőtt lányom van.

Pár év és felnő a harmadik is, gondolta Gaston, milyen egyszerű lenne ezt mondani. Ugyancsak meghökkenne, annyi szent.

– Ön ugye közeli kapcsolatban volt Jeanne Vaudrois-val?

– Eszerint mégis miatta jöttek? Igen, közeli kapcsolatban, de hát nyilván ezt is tudják, ahogy eddig is mindent.

– Valóban.

– De valamit mégsem tudnak, és azért jöttek ide, hogy megkérdezzék.

– Logikusan következtet, monsieur Jeanneau, de mégis téved. Nem kérdezni jöttünk, hanem ismerkedni.

– ?

– A bemutatkozásból nem derült ki, de mindhárman közel álltunk Jeanne-hoz. A feleségem gyerekkori barátnője volt, Moreau úr pedig a féltestvére.

– Á, értem. No de ez még nem ok…

Jean-Pierre türelmet kérőn felemelte az ujját. – De még inkább szeretnénk valaki mást bemutatni. A lányát, monsieur Jeanneau.

– Mi tarthat ennyi ideig? – toporgott Françoise idegesen.

– Tényleg – mondta Nat komoly hangon. – Már közel negyvenhét hosszú, végeérhetetlen másodperc telt el, amióta bementek.

– Van az öt perc is – mondta Sophie.

– Hogyne, négy perc se kell hozzá, és annyi lesz.

Sophie nekidőlt a kapunak és az eget nézte. Ebben a pillanatban teljesen értelmetlennek tűnt neki az egész kutatás, hogy most itt vannak, hogy elszökött hazulról, minden. Minek csinálta? Lehet, hogy az a pasas odabent az apja, lehet, hogy megint tévedtek. De így is, úgy is kiadja az útjukat, ha tudta volna, miért jönnek, be se engedte volna őket. Nem kell ő ide. Dupeyronéknak se kell, nem is érdekli őket. De ez nem baj, vannak, akiknek igenis kell. Nat és François átutazott a fél országon, hogy ide eljöjjön vele, Nat már három szabadnapot vett ki a baleset és most az utazás miatt, François meg egy hete nem foglalkozik a saját ügyeivel. Gaston bácsi meg az ország másik felén autózott végig, egyfolytában érte aggódik, amióta csak eltűnt. Françoise feltúrta a ház ősöreg limlomait, egyfolytában a fejét töri egy hete, hogy neki segítsen. És ő is eljött Párizsba, az egész napját úton tölti, pedig odaadhatta volna a címet Gaston bácsinak is, de igenis eljött, mert hiányzik neki. És Martine-éknak is, akik égen-földön keresték mindenütt, és kérvényt adtak be a hivatalban, hogy ezentúl velük lehessen. Az ember nem kérvényezi, hogy olyasvalakivel lakhasson együtt, akit nem szeret, aki nem kell neki. Ő kell Martine-nak, és Jean-Pierre-nek is. Mikor múlt hét végén ott járt, ők már régesrég beadták a kérvényt, csak nem merték megmondani, de végig úgy néztek rá, mint leendő gyerekükre, csak ő nem vette észre.

Martine, Jean-Pierre, Françoise, Gaston, Nat, François. Hat ember, akik szeretik, akiknek kell. Ők is kellenek neki. Hetediknek hozzáveheti még Macskát, el fogja hozni a nénitől, amint lehet. Minek akkor neki még több ember? Dupeyronékra sincsen szük-

sége, pedig őket eszmélése óta ismeri. Minek akkor ez a vadidegen pasas?

Otthagyta a kaput és lassan, nyugodt léptekkel elindult az utcán.

Egyszer csak valami erő megragadta és visszafordította. Csodálkozva nézett fel, s Nat arcát látta fölé hajolni, két keze erősen markolta a vállát.

– Meglógnál, kispofám? Nyavalyát. Itt maradsz szépen. Egy hete kajtatjuk derék ősödet, hát annyit csak megérdemlünk, hogy ha már megvan, megsasolhassuk.

Vállat vont. – Tegyetek, amit akartok. Engem nem érdekel.

– Berezeltél, mi? Ha te elmész, nekünk is menni kell utánad, különben száz méteren belül bajod esik. – Hát ebben volt valami, el kellett ismernie. – Maradj nyugton és ne játssz Humphrey Bogartot, nem áll jól neked.

– Egészen biztosak ebben?…

– No de kérem – mordult fel Gaston.

– Nem… nem úgy gondoltam, bocsásson meg. Csak tudja…

Antoine Jeanneau idegesen sétált fel-alá a dolgozószobában, majd megállt a kertre nyíló nagy ajtó előtt. Vendégei összenéztek a háta mögött. Rosszabbul is fogadhatta volna, gondolták mindhárman.

– Miért nem kerestek mostanáig?

– Jeanne nem akart hallani önről. Sophie csak a halála után találta meg az önről szóló leveleket, amiket nekem írt. Alig másfél hete.

A férfi bólintott és tovább nézte a kertet. Odakint már erősen sárgultak a levelek, a kert hátsó részén álló diófa inkább barna volt, mint zöld. Gaston észrevette, milyen sok lehullott levél van a fa körül, csak a kerti útról takarították el. Nyilván az őszi hangulat miatt, meg hogy legyen a fának természetes trágyája. Komposztba a diólevél úgyse jó. Igaz is, Párizsban aligha készítenek komposztot, itt a természet inkább csak dísznek van.

– Szóval most odakint vár? – szólalt meg Jeanneau újabb szünet után.

– Igen – felelte Martine. – Meglehetősen izgul, sokat vár az önnel való találkozástól.

– Szívem szerint azt mondanám, halasszuk el egy-két héttel…

– Megértjük. De ez akkor se lenne jó megoldás, ha a gyerek hajlandó lenne ezt kivárni, márpedig nem hajlandó. Mi Bordeaux-ból jövünk, ő mostanáig Avignonban volt, monsieur Moreau Bretagne-ból utazott ide. Nehéz lenne még egyszer így összehozni azokat, akik a gyerek segítségére siettek. Sophie-nak se volt sok ideje, hogy felkészüljön az önnel való találkozásra, tegnap ilyenkor még azt hitte, hogy talán évekig nem fogjuk megtalálni önt.

Ez nem volt egészen pontos. Mindenki ezt hitte, kivéve Sophie-t, aki a lelke mélyén tartott ugyan ettől, de szilárdan meg volt győződve, hogy az apja napokon belül előkerül. A véletlen őt igazolta. Lehet persze, hogy létezik gondviselés… de csak ha arról is gondoskodik, hogy jól alakuljon a kapcsolat apa és lánya között.

Antoine Jeanneau két évvel idősebb volt, mint Françoise becsülte – ötvenhat éves. Angoulême-ben született középosztálybeli családban. Tizenöt éves korában nácikra lődözött a párizsi felkelésben, majd hónapokig bujkált. Négy évvel később beiratkozott a Sorbonne jogi karára, cum laude végzett ötvenháromban, abban az évben, amikor feleségül vette évfolyamtársát, Marie Dervaux-t. Ötvenhatban született első lányuk, Pascale, három évre rá Anne-Marie. Hatvanegyig egy kis festékgyárban dolgozott adminisztratív munkakörben, majd átment Simonet és Társához, ahol négy évvel utóbb a külkereskedelmi osztály vezetője lett. Hetvenötben elvált a feleségétől, aki magával vitte a tizenhat éves Anne-Marie-t. Pascale akkor már főiskolás volt és egyedül lakott. Hetvenkilencben, a nemzetközi gyermekévben lett nagyapa, három nappal az ötvenedik születésnapja előtt. Pascale és Serge fiát Jeannak keresztelték. Néhány hónappal később vezérigazgató lett és kezet fogott Giscard d'Estaing-nel. Ötvenegyedik születésnapja után egy héttel szívinfarktust kapott, felépülését követően nyugdíjba vonult.

Így festhetne egy rövid életrajz, curriculum vitae, ami csak a száraz tényeket sorolja fel. Két munkahely, egyetlen házasság, két gyerek és egy unoka, nem túl eseménydús életút. Pedig ötvenhat évbe sokkal több belefér, sőt ha meggondoljuk, egyetlen évbe is.

Az életrajz száraz tényei között nem szerepel az az éjszaka negyvenkettő nyarán, amikor elvitték az apját, s ő egy lopott teherautó platóján szökött Limoges-ba, hogy értesítse az ellenállás ottani sejtjét. Elővigyázatossága fölöslegesnek bizonyult, apja nem árult el semmit. Párizs felszabadulását követően megrendült

egészséggel, de épségben került ki a börtönből, s még húsz évet élt. Elhurcolását követően felesége és fia Párizsba költözött, Antoine ezután akkor járt legközelebb szülővárosában, amikor apját végső nyughelyére helyezte.

Nem szerepel az életrajzban az a délután ötvenkettő őszén, amikor az egyetem aulájában egy barátjával beszélgetve nekiment egy micisapkás lánynak és kiverte kezéből a könyveket. Mindketten lehajoltak és összeütötték a fejüket, pont úgy, mint egy vígjátékban. Aztán meghívta a lányt egy kávéra, késő estig beszélgettek világmegváltó tervekről, s a lány már nem is ment haza a bérelt szobájába. Pascale-nak hívták, egy évig éltek együtt, aztán kiadós veszekedéssel szakítottak. Marie soha nem tudta meg, hogy első gyermekük neve, amit anyja emlékére adott neki, férjében minduntalan első komoly kapcsolatát idézte fel, körülbelül hároméves koráig, amikor a kisgyerek bontakozó egyénisége kezdte elhomályosítani a régi szerelmet.

Nincs benne a falevelek tarkasága sem, amikor a Bois-de-Boulogne-ban meglátott egy nyúlánk, nádszálvékony lányt, amint kinyílt kabátban, röpködő piros sállal a nyaka körül ugrál önfeledten a szélben és próbálja elkapni a leveleket. Hetvenegy ősze volt, a levelek éppily tarkák voltak, mint most odakint a kertben, némelyik még zöld, a többség sárga, piros vagy barna, a lány kabátja nefelejcskék. Egész nap ez a lány járt a fejében, s másnap visszament a Bois-ba, harmadnap ismét, aztán egy hétig mindennap, amíg újra nem találkozott vele. Anne-Marie vette észre először, hogy máshol jár az esze, s egy elejtett megjegyzése nyomán Marie is gyanakodni kezdett. Rövidesen bizonyosságot szerzett és kizárta a lakásból. Minden pénze otthon maradt, hát pár napig barátoknál aludt, aztán rákényszerült, hogy kolléganőjénél, Alice Farrange-nál kérjen szállást, innen indult a randevúkra a piros sálas lánnyal. Decemberben Amerikába kellett mennie, Jeanne szomorkodott és gyanakodott, aztán az utolsó pillanatban majd a bőréből ugrott ki a boldogságtól, amikor kiderült, hogy Alice-nak itthon kell maradnia egy beteg kollégát helyettesíteni, nem mennek együtt Hartfordba. De amikor hazajött, Jeanne nem volt Párizsban, Marie továbbra sem állt vele szóba, hiába vett ekkorra elegendő pénzt magához, hogy szállodába mehessen, mégis Alicenál kötött ki ismét, ekkor már nem a nappali díványán. Többé

nem látta Jeanne Vaudrois-t, nem is tudta, visszajött-e egyáltalán Párizsba valaha.

Eszerint amikor elbúcsúztak a reptéren, Jeanne már terhes volt, talán tudott is róla, talán még nem. Ő egy darabig kereste az ismerősöknél, de senki nem látta Párizsban, így arra gondolt, visszamehetett a falujába, amiről csak annyit tudott, hogy Bretagne-ban van. Bizonyára talált egy hozzáillőbb fiút, gondolta, így is egész idő alatt lelkifurdalása volt, hisz Pascale egyidős volt Jeanne-nal, s ő még gyerek volt, Jeanne meg… Hamar elmúlt a dolog, pár hónappal később már alig jutott eszébe a rövidke románc. Csak néha-néha, ha esténként elgondolkodott – vagy ősszel, amikor a szél sodorta a tarka leveleket.

A kertkapu lassan nyílt ki, Jean-Pierre elgondolkodott némely dolgon, amíg nyitotta, s csak mikor kilépett az utcára, jutott eszébe, hogy Sophie bizonyára már türelmetlen. Azt várta, hogy nyomban nekiront és az apját követeli, de Sophie nem volt sehol. Egy percig is eltartott, míg felfedezte a szomszéd kapu melletti tölgynek támaszkodva. Françoise is ott támaszkodott mellette, nézték a felhőket, amint unottan tovaballagnak a szürkéskék égen. Egy órán belül zuhogni fog.

Nat és François Charvel valamivel odébb támasztotta a kert kőfalát.

– No? – lépett oda. – Nem mész be? Ez az ember tényleg az apád.

Sophie lehunyta a szemét. – Milyen ember?

– Rendesnek látszik.

– Hogy fogadta?

– Hát nem bújt ki a bőréből örömében, de nem is esett kétségbe. Szerette anyádat, kereste is az eltűnése után. Szerintem érdemes lenne megismerkedned vele.

Összenézett Martine-nal és Gastonnal a lány feje fölött. Különös volt a változás, az eddig folyton az apja után követelőző gyerek most láthatóan húzódozott. Nat emelkedett hát a helyzet magaslatára.

– Nézd, csibém – toppant oda Sophie elé –, értem, hogy meg vagy illetődve, de légy szíves méltányolni a helyzet sorsszerűségét. Annyi esélyed se volt megtalálni a krapekot, mint egy apró halat,

amit valahol a közepén bedobtak az imádott tengeredbe. Mégis megtaláltad. Hát most menj és vedd használatba, ahogy kell.

Sophie elmosolyodott. – Használatba?

– Ha volnál olyan szíves. Mi is megnéznénk, de mivel a te apád, neked engedjük át az elsőbbséget.

A lány kinyitotta a szemét és fölnézett Jean-Pierre-re. Összekapcsolódott a tekintetük.

– Ne aggódj – mondta a férfi, s a vállára tette a kezét. – Mi itt leszünk.

Ez volt a legeldugottabb hely az egész parton, nemrég még itt szeretett üldögélni a legjobban. Most se rossz itt, az igaz, de odafönt jobban érezte magát a többiekkel. Csak egyszer még föl akart jönni ide. Többet úgyse jöhet rendszeresen, legfeljebb ha hazajön látogatóba. Haza?… Mostantól Bordeaux-ban lesz az otthona. Itt nőtt fel, az igaz, itt is otthon lesz mindig. Meg Avignonban, Lamont-ék villájában is otthon érzi magát, meg François Charvel mellett is. Kicsit minden hely otthon van, ahol az embernek barátai vannak. Saint-Germainben még nem érzi otthon magát igazán, de ez is elmúlik majd, idővel összeszoknak Antoine-nal. Nem szólítja apának, ezt megbeszélték. Jean-Pierre-t se hívja így, pedig ő tényleg az apja lesz. Nem mindig az az apja az embernek, akitől a génjeit örökölte. Jean-Pierre kicsit már most is…

– Fura, hogy erről a mélyedésről én nem tudtam semmit – szólalt meg mellette Françoise.

Hát igen, most nincs egyedül. – Mostantól a tied – mondta kis habozás után.

– Kösz.

– Írsz majd?

– Írok.

– Nem sokat telefonálhatunk, anyuékat kilelné a hideg a számlától, de Gaston bácsi megígérte, hogy nekem is szerez egy adó-vevőt.

– Az óriási lenne – villanyozódott fel –, de csak télire kell, nyáron úgyis jössz hozzánk Bordeaux-ba.

– Vagy te hozzánk.

– Meg mindketten Avignonba – nevettek össze.

– És Jeanneau úr… apád?…

– Ő is. Már azt hitte szegény, hogy felnőttek a lányai, majd ráébresztjük, hogy még nem mind. Holnap kezdjük: kivisszük vitorlázni.

– Akkor vinni kell még egy-két embert, mert te most nem tudod kezelni a köteleket, ő meg… hát nem nézem egy Cook kapitánynak.

– Majd megtanulja.

– Holnapra négyes-ötös szélerősség várható, s alighanem esni fog.

– Sebaj.

– Elázik a gipszed.

Sophie sóhajtott. Bár elázhatna az a gipsz. De nem lesz most vitorlázás, Martine-t várják a kórházban, Jean-Pierre-t a cégénél, vissza kell menniük Bordeaux-ba. Natnak sincs több szabadnapja, François-nak menni kell üzletelni… legalább Antoine-t rá tudta venni, hogy pár napra lejöjjön hozzájuk. De Françoise hiányozni fog. Meg Nat is, a jópofa idegen nyelvével. Meg François Charvel dadogása. Meg Gaston bácsi…

– Ej, ne kenődj el. Pár hét és itt a karácsony, megyünk hozzátok mindannyian.

– Úgyse találtok otthon senkit.

– Miért nem?

– Mert mi meg idejövünk…

Nevetve ültek a sziklamélyedésben, hatvan méter magasan a tengerpart fölött.

